

Giới thiệu Cô Vợ Nhỏ Ngọt Ngào

Truyện Cô Vợ Nhỏ Ngọt Ngào của tác giả Sweet Rain là truyện teen hiện đại được rất nhiều người ưa thích. Truyện nói về tình yêu đôi lứa, định mệnh đã đưa người con gái ấy đến cho anh. Cô giống như một đóa hoa loa kèn tàn mướt hương thơm thanh khiết. Thoạt nhìn có vẻ mong manh dễ vỡ nhưng đâu ai ngờ rằng cô chẳng hề yếu đuối chút nào..

Trên thương trường tất cả mọi người đều xem anh là một con mãnh hổ ngoan độc nhất, khí thế bá vương không một ai sánh bằng. Còn với giới hắc đạo, anh là một điều cấm kị, hề nhắc đến anh, người ta liền liên tưởng đến tàn nhẫn - máu tanh và tội ác.

Một chàng trai với vẻ đẹp yêu mị, quyến rũ nhưng toàn thân lại phảng phất "độc". Anh ngỡ tưởng cuộc đời này cứ thế trôi qua với thế giới của riêng mình, không cần quan tâm bất kì một ai, không cần bởi vì ai bị thương tổn mà phải đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Vị hôn phu của Yến Phương

Nhìn đồng hồ treo tường thấy đã tới giờ, Khả Ngân liền cầm túi xách rồi lái xe đến sân bay đón Yến Phương. Đại sảnh sân bay đông nghịt người, cô đảo mắt một lượt liền nhìn thấy cô gái trẻ vô cùng xinh đẹp đang đứng cạnh chiếc vali nhỏ, liếc nhìn ngó nghiêng. Khóe miệng Khả Ngân cong lên, cô bước nhanh tới nơi cô gái đang là tâm điểm của mọi người kia, Yến Phương - nữ giám đốc tài năng của tập đoàn Cao Phương.

"Hey girl, chào mừng cậu trở về." - Cô đưa tay ôm chầm lấy cô bạn tốt, cười đến khóe mắt cong cong.

Yến Phương cũng vui vẻ đáp lại. Họ là bạn học của nhau từ khi đi mẫu giáo cho đến lúc đại học, tình cảm gắn bó mấy chục năm không gì có thể chia cắt.

"Tớ mới xuất ngoại có hai tháng thôi, cậu đã nhớ thương tớ đến thế này cơ à?" - Yến Phương kém linh nhảy mắt, bước nhanh theo sau Khả Ngân về hướng đỗ xe.

"Phương Phương, cậu không biết sao? Người ta bảo chỉ có con gái mới mang lại hạnh phúc cho nhau..." - Khả Ngân mở to đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm Yến Phương với vẻ mặt gian tà khiến cô bạn rùng mình.

"Eo ôi, cho tớ xin đi. Tò mò quá đi mất!"

"Ha ha"

Tiếng cười trong trẻo của cả hai xa dần theo tiếng xe rời đi, bỏ lại phía sau những ánh nhìn mê mẩn của người qua lại. Thật đẹp!

Biệt thự Cao gia

Khi hai cô cùng bước vào nhà, đã thấy người phụ nữ xinh đẹp đứng đợi ở cửa. Dường như năm tháng không thể xóa mờ vẻ đẹp phúc hậu của bà - mẹ Yến Phương.

"Mẹ. Nhớ người quá đi thôi." - Cao đại tiểu thư nũng nịu sà vào lòng mẹ. Ai có thể ngờ rằng Tổng giám đốc Cao nổi tiếng lạnh lùng giờ này lại như đứa con nít vùi vnh cung chiều. Ánh chiều tà rọi chiếu một khung cảnh hài hòa như vậy, Khả Ngân đứng một bên thu hết vào mắt, mỉm cười, nụ cười thật đẹp xen lẫn cả vui mừng và ngưỡng mộ.

"Con nhỏ này, đã lớn như vậy rồi. Mau, Khả Ngân lại đây nào, chúng ta cùng vào nhà dùng cơm tối nhé! Bác Cao của con đang đợi bên trong đó." - Cao phu nhân yêu thương dặt tay hai cô gái xinh đẹp vào nhà.

"Cha/ Bác trai." - Cả hai đồng thanh gọi, Chủ tịch Cao vui vẻ ngoắc tay hai người. "Ngaoan, hai đứa lại đây ngồi."

Nhìn một gia đình hòa thuận như vậy, sống mãi Khả Ngân cay cay. Cô từng ước ao được yêu thương, từng khát cầu hạnh phúc nhưng cuối cùng cô cũng tìm được, những con người này không cùng chung huyết thống với cô nhưng lại có thể dễ dàng thỏa mãn niềm tin yêu trong cô như vậy. Khả Ngân tin rằng mình đang có hạnh phúc, chỉ tiếc rằng không phải từ cha mẹ cô.

Cô thật sự rất thương vợ chồng Cao Thành. Họ xem cô như con gái, ngay từ nhỏ đã đối đãi với cô thật tốt, hình như họ yêu thương Yến Phương bao nhiêu thì cũng dành bấy nhiêu tình cảm đó cho cô vậy.

Dùng xong bữa tối, cả nhà đều an vị trong phòng khách để dùng điểm tâm. Cô và Yến Phương ríu rít chuyện trò đùa giỡn như ngày bé, tiếng nói cười vang vọng khắp căn phòng lớn.

"Phương nhi này, cha... cha có chuyện muốn nói." - Cả hai ngừng đùa quay sang nhìn cha Cao đang ấp úng. Hai cô chưa từng thấy dáng vẻ này của ông,

mẹ Cao khóe mắt đỏ ửng

"Cha, có chuyện gì vậy? Mẹ, tại sao mẹ lại khóc?" - Yến Phương lo lắng nắm lấy tay mẹ, hoang mang nhìn hai người.

"Lần này ta gọi con về là để... kết hôn." - Cha Cao chậm rãi lên tiếng.

"Cái gì?" - Cô và Yến Phương giật mình hét lớn.

"Thực ra công ty đang gặp khó khăn, con gái à! Cha đã cố gắng chống đỡ nhưng đã tới kì hạn trả nợ ngân hàng. Số tiền quá lớn, chúng ta không thể xoay sở nữa rồi."

Cô thấy Yến Phương im lặng cuối đầu. Khả Ngân có thể nhận ra được cô ấy đang run lên. Cô đau lòng ôm lấy Yến Phương, vỗ nhẹ lên đôi vai mảnh khảnh của cô ấy

"Bác trai, chuyện này xảy ra bao lâu rồi?" - Khả Ngân nhẹ nhàng hỏi cha Cao rồi quay sang Yến Phương. "Cậu là giám đốc điều hành mà lại không biết gì à?"

Yến Phương lắc đầu. Cũng đúng. Nửa năm qua cô ấy được điều sang quản lý chi nhánh ở Nhật Bản, việc kinh doanh trong nước hầu như đều do cha Cao xử lí.

"Người đó là ai hả cha?" - Thật lâu sau Yến Phương mới lên tiếng hỏi.

"Chiều mai có cuộc hẹn với hắn. Con tới địa điểm này liền rõ. Phương nhi, cha thật xin lỗi con." - Yến Phương thấy được những nếp nhăn còn hằn sâu nơi khóe mắt ông, cha cô đã già rồi.

"Phương nhi, con có thể không đồng ý, mẹ... mẹ sẽ đau lòng." - Mẹ Cao nghẹn ngào. Hai mẹ con họ ôm nhau nước nớc.

Khả Ngân nhìn một màn này mà ruột đau như cắt, họ như người nhà của cô. Nhìn thấy Cao gia gặp khó khăn, Khả Ngân hận mình không thể giúp đỡ.

Thành phố Thượng Hải đã lên đèn, càng về khuya nhiệt độ càng xuống thấp. Đây là thời gian bắt đầu mọi hoạt động cho thế giới về đêm

Tại Black Night CLUB, tiếng nhạc xầm xì inh ỏi gọi vào thính giác của những người ở đây. Ánh đèn màu chói lóa xoay chuyển hòa với điệu nhạc lắc lư.

"Sao chúng ta phải tới nơi này?" - Khả Ngân nhíu mày khi đủ loại âm thanh như đổ chuông vang vọng.

"Tới thư giãn đi. Tối nay chúng ta phải chơi thật đã." - Yến Phương hôm nay diện một chiếc quần đùi ngắn ngắn, áo sơ mi trắng lửng để lộ vòng eo nhỏ nhắn, xinh đẹp. Cô ấy đưa tay nhảy theo điệu nhạc.

"Cho tôi hai ly Brandy loại mạnh nhất." - Yến Phương vẫy tay gọi anh chàng bartender đang đứng pha chế trong quầy rượu.

"Điên thật. Đại tiểu thư của tôi ơi, cậu chán sống rồi à?" - Khả Ngân tính đưa tay ngăn cản nhưng cánh tay liền bị Yến Phương gạt ra.

"Thôi đi Từ đại tiểu thư, từ lượng của cậu như thế nào tớ biết rõ, chúng ta phải vui chơi một đêm cho thỏa mãn dù sao tớ cũng sắp kết hôn..."

Khả Ngân im lặng không nói gì nữa, đón lấy ly rượu từ trên tay anh chàng bartender vừa đưa tới, nốc cạn một hơi.

Yến Phương cười híp mắt kéo Khả Ngân bước vào sàn nhảy. Nhạc càng lúc một sôi động, mọi người như ngừng hẳn hoạt động, ánh mắt chăm chú nhìn hai bóng dáng xinh đẹp đang lắc lư trên sàn nhảy. Hai cô gái hội tụ đủ đẹp, sexy và quyến rũ. Từng đường cong ẩn hiện dưới lớp trang phục khiến tất cả đàn ông nên đây phải khao khát.

Khả Ngân thôi không ý kiến nữa. Cô cũng muốn buông lỏng bản thân, xua tan những mệt mỏi đã chịu đựng.

Tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy: Đêm nay thật high!

Bỗng một cánh tay vòng eo Yến Phương, cô ấy trừng mắt nhìn xem là tên chán sống nào. Chưa kịp quay lại chỉ nghe một tiếng "rắc"...

Hết chương 1.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Cô gái mạnh mẽ

Khả Ngân nhanh chóng tung cước đá thẳng vào bụng tên dê xồm kia, cô nắm lấy cổ tay hắn bẻ ngược ra sau, tiếng xương bị gãy vang lên rõ ràng khiến mọi người phải kinh sợ. Tiếng nhạc tự nhiên cũng ngừng lại, quán bar trở nên yên ắng chỉ còn tiếng hít thở của mọi người.

"Đồ khốn nạn. Anh vừa mới làm gì cô ấy thế hả?" - Khả Ngân tức giận đá vào người hắn thật mạnh. Hôm nay cô mặc áo sơ mi với quần da đen ôm lấy đôi chân thon dài, rất thích hợp để hành động.

Yến Phương cũng sợ hãi. Cô vội chạy nhanh ra đằng sau Khả Ngân. Chơi với nhau từ nhỏ, Yến Phương rất biết tính cô, một khi đã tức giận lên thì tên này tới đường chết rồi.

"Khả Ngân, đi thôi. Tớ không sao." - Yến Phương kéo áo cô định rời đi thì tên đàn ông lúc này còn nằm rên rĩ trên sàn nhảy đã bò lồm khồm đứng dậy, chắn ngang hai người.

"Con ranh, mày giỏi lắm. Dám đánh ông mày rồi còn định bỏ chạy à? Không dễ đâu cưng. Chúng mày lên đập chết nó." - Hắn vừa dứt lời, cả chục tên áo đen cùng nhảy lên sàn vây quanh hai cô gái.

Khả Ngân chỉ kịp đẩy Yến Phương ra ngoài, lên gân cốt chuẩn bị đánh trả bọn chúng. Cô uyển chuyển né tránh từng quyền của từng tên một. Khả Ngân đánh cận chiến cũng không tệ nếu không muốn khen ngợi là giỏi. Chân dài nhanh chóng nâng lên nện vào bụng từng tên, tiếng rên rĩ vang vọng. Mọi người chỉ biết kinh sợ, trợn mắt há mồm nhìn chăm chăm cô gái một phút trước còn quyền rũ trên sàn nhảy, giờ này gương mặt trở nên lạnh băng, ra tay ngoan độc.

Những tên vệ sĩ áo đen của lão dê xồm kia cũng thật có thực lực. Nhưng Khả Ngân cũng không thua kém, cô khéo léo né đòn rồi phản công trở lại, từng người từng người ngã xuống đất không đứng dậy nổi, tên dê xồm kia sợ hãi tính bỏ chạy thì Khả Ngân liền vơ lấy chiếc đĩa đựng trái cây trên bàn ném về phía hắn. Tiếng thét chói tai vang lên, hắn đau đớn ôm đầu ngã xuống đất.

Khả Ngân bước tới dẫm lên người hắn, trừng mắt nói:

"Gan thật. Dám chạm vào bạn của tôi, ông chán sống rồi à?" - Cô dẫm mạnh lên bàn tay lúc này chạm vào người Yến Phương, ông ta hét lên tuyệt vọng. Bàn tay này coi như bị phế.

"Làm ơn tha cho tôi... làm ơn..."

Khả Ngân không thèm để ý, bước lại kéo Yến Phương rời đi.

"Ta về thôi. Không vui gì cả."

Mọi người á khẩu nhìn bóng lưng của hai cô gái rời đi. Họ không ngờ rằng đáng vẻ dịu dàng kia lại có sức mạnh kinh người đến vậy. Quay sang nhìn những người đàn ông bị hạ gục bởi Khả Ngân, họ thấy cảm thông sâu sắc.

Tiếng nhạc lại vang lên, cuộc sống về đêm lại tiếp tục. Không ai biết rằng một màn hấp dẫn vừa rồi đều được thu vào mắt người đàn ông ngồi trên phòng VIP ở lầu 2 kia. Anh lắc lắc chất lỏng màu đỏ thắm sẫm trong chiếc ly thủy tinh tinh tế kia, nhấp một ngụm. Ánh mắt anh sâu thẳm nhìn xoáy sâu vào bóng dáng quyền rũ của cô gái đang tựa trên quầy Bar. Khóe môi khẽ nhếch lên một nụ cười mờ ám.

"Thật là một cô gái thú vị."

Tại một quán ăn nhanh bên đường.

Sau khi gọi một bàn các món ăn Tứ Xuyên mà cả hai cùng yêu thích, Yến Phương quay sang nhìn chăm chăm Khả Ngân im lặng từ nãy đến giờ.

"Cậu còn tức giận chuyện kia sao?"

"Không có." - Khả Ngân đáp lại.

"Tớ hứa sau này sẽ không tới đó một mình nữa, nếu không có cậu." - Yến Phương cầm cánh tay Khả Ngân lắc lắc, giọng nói nũng nịu.

Khả Ngân bật cười, khóe mắt híp lại.

"Tốt nhất là như vậy."

"Nhưng mà... Cậu cừ thật đó tiểu Ngân nhi. Võ thuật ngày càng mạnh, hôm nay có thể hạ gục được hơn chục tên." - Yến Phương giơ ngón cái lên, gật đầu tán phục.

"Hi. Cũng do rèn luyện thôi. Ăn nào, món cay Tứ Xuyên à~" - Đôi mắt Khả Ngân sáng rực, long lanh nhìn thức ăn nóng hổi vừa được mang lên. Yến Phương trợn mắt, một phút trước còn đánh nhau trên võ đài, giờ lại như đứa trẻ nhìn thấy thức ăn ngon.

Tầng 80 - Tập đoàn thế giới "Tuyệt Thế"

Người đàn ông bước vào phòng, cung kính đặt tập tài liệu xuống chiếc bàn lớn.

"Chủ tịch, tài liệu điều tra đã có, mời ngài xem" - Người đàn ông ngồi trước bàn làm việc lớn lúc này mới ngẩng đầu lên. Đôi mắt màu hổ phách xinh đẹp khẽ liếc tập giấy trên bàn rồi chuyển sang người đàn ông đang đứng nghiêm chỉnh phía trước.

"Tần Minh, cuối tuần này tôi muốn về Mỹ một chuyến. Cậu đi chuẩn bị."

"Vâng." - Tần Minh rời đi, đóng chặt cửa lại.

Mạnh Khang đứng dậy bước lại gần cửa sổ sát đất, từ tầng cao nhất của tòa nhà nhìn xuống, cả Thượng Hải như được thu nhỏ trước mắt anh. Hình ảnh cô gái trong quán Bar tối hôm đó bất giác hiện lên, Mạnh Khang giật mình. Anh một ngờ một cô gái xa lạ lại có thể quấy nhiễu tâm tư anh đến thế.

Cầm lấy tập tài liệu trên bàn, từng trang giấy hiện lên trước mắt anh.

Thì ra cô tên Từ Khả Ngân, đại tiểu thư của tập đoàn Từ thị. Mẹ mất khi vừa sinh cô ra, sau đó cha cô thuận lợi rước "tiểu tam" về nhà làm vợ kế, họ đã có với nhau một cô gái khác bên ngoài.

Từ Khả Ngân, 25 tuổi, tốt nghiệp ngành Luật Đại học Yale Mỹ. Cuộc sống bị gia đình ghẻ lạnh, mẹ kế và em gái luôn tìm mọi cách hãm hại, cha ruột không quan tâm.

Hai mươi lăm năm sống trên đời chỉ thân thiết với nhà họ Cao, là bạn tốt từ nhỏ của Cao Yến Phương. Cô chưa từng có bạn trai, hiện đang là luật sư nổi tiếng.

Đôi mắt anh chuyển dời xuống dòng chữ in đậm. Từ Khả Ngân, con gái nuôi của trùm Khố Nhĩ Tân - trùm mafia Ý.

Mạnh Khang bật cười. Hóa ra là như vậy. Chiều thức ngoạn độc kia anh vẫn còn nhớ kỹ, hóa ra là con nuôi của Tam thức.

Tài liệu điều tra còn rất nhiều, ghi rõ những sự kiện của cô, nhưng anh chỉ đặc biệt chú ý cuộc sống của cô trong gia đình kia. Đôi tay bất giác nắm thành quyền, ánh mắt lạnh lẽo quét qua hai chữ "Từ thị".

Mạnh Khang cảm thấy tức giận. Nhìn Khả Ngân cố gắng mình kiên cường như vậy, thì ra sống trong hoàn cảnh như thế đã bắt ép bản tính sinh tồn trong cô trỗi dậy. Yên lặng, không đấu tranh nhưng cũng không dễ dàng gục ngã.

"Em ngày càng khơi dậy hứng thú trong tôi."

Hết chương 2.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Gặp mặt

"Tiểu Ngân nhi... tớ có chuyện này muốn nói với cậu." - Yến Phương đáp ứng, ngón tay xoắn chặt lại. Thấy vậy, Khả Ngân khó hiểu, cô hỏi:

"Phương Phương, có chuyện gì vậy? Sao trông cậu nghiêm trọng thế?"

"Thật ra... thật ra tớ ở Nhật Bản đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

Cô chỉ thấy Yến Phương lắc đầu, đôi mắt long lanh chợt khóc. Khả Ngân lo lắng nắm lấy tay cô, gấp gáp hỏi:

"Không sao. Yến Phương, cậu bình tĩnh nói cho tớ nghe... đã xảy ra chuyện gì?"

"Tớ ở Nhật xảy ra tình một đêm."

"CÁI GÌ?" - Khả Ngân trừng mắt hét lớn, cô kinh sợ đến mức á khẩu trên trời nhìn Yến Phương.

"Chính vì vậy tớ rất sợ... kết hôn với một người không quen biết? Tớ lại là một cô gái không còn trong sạch, cha mẹ mà biết chắc sẽ đau lòng mất thôi." - Yến Phương gục đầu xuống bả vai Khả Ngân, ôm cô khóc nức nở.

Khả Ngân im lặng vuốt nhẹ tấm lưng Yến Phương. Cô hiểu chứ, cô rất rõ tính cách của Yến Phương, mạnh mẽ là thế nhưng nếu phải lấy người không yêu rồi chôn vùi nửa đời còn lại vào nấm mộ hôn nhân kia, đau khổ đến nhường nào.

Cô hận mình bất lực, hận mình không có khả năng giúp đỡ cho người chị em tốt nhất này. Khóe mắt Khả Ngân cũng ửng đỏ nhưng cô không cho phép mình khóc.

Thật lâu sau đó, một ý nghĩ khê lóc lên trong đầu, Khả Ngân bỗng nhìn Yến Phương quyết định:

"Hay là tớ đi xem mắt giúp cậu. Dù sao tớ vẫn chưa có người yêu, tớ không bị ràng buộc gì cả."

Yến Phương bất ngờ gõ mạnh vào đầu cô, cô ôm đầu trừng mắt nhìn cô ấy.

"Cậu điên rồi à? Cậu quên mình là đại tiểu thư Từ thị sao? Làm sao cậu có thể đi xem mắt như vậy... Không được đâu..."

Đúng vậy. Khả Ngân giật mình. Cô sém chút nữa quên mất thân phận kia của mình. Khả Ngân mỉm cười bi thương, cha cô - Từ tổng sẽ dễ dàng bỏ qua cho cô sao? Không nên trách ai cả, chỉ trách cô có chung dòng máu với con người ấy thôi.

"Nhưng... tớ thấy cậu như vậy tớ không chịu nổi, Phương Phương à! Chiều mai tớ sẽ đi. Tớ phải xem hán ta là người như thế nào mới được, rồi chuyện khác mình tính sau đi."

"Được." - Yến Phương buồn bã gật đầu. Cô không biết nên giải quyết chuyện này thế nào.

"Phương Phương..." - Khả Ngân cố ý kéo dài thanh âm, đôi mắt mờ ám khê liếc Yến Phương.

"Gi... gì vậy? Cậu làm gì nhìn tớ ghê quá vậy?" - Yến Phương theo phản xạ nhảy bật dậy tính bỏ chạy nhưng rất nhanh đã bị Khả Ngân túm cổ kéo lại. Cô tra hỏi:

"Khai ra mau. Người đàn ông kia là ai?"

"Người đàn ông nào?" - Yến Phương giả ngu, quay mặt sang nơi khác.

Khả Ngân đưa tay ôm mặt Yến Phương, xoay khuôn mặt xinh xắn lại chính diện với cô, đôi mắt to tròn mở lớn nhìn thật kỹ khuôn mặt này.

"Tình một đêm ấy? Kể cho tớ nghe nhanh lên."

Yến Phương dưới sự tra hỏi khốc liệt của Khả Ngân, không biết làm gì đành kể ra mọi chuyện. Thì ra họ xảy ra quan hệ khi một lần Yến Phương tham gia tiệc rượu. Cô không biết người đàn ông kia là ai, chỉ biết hán rất cao lớn và đôi mắt đen bí ẩn kia rất đối quen thuộc.

Cô chăm chú nghe Yến Phương tường thuật lại mọi chuyện, nhìn gương mặt thoảng ửng đỏ kia, Khả Ngân cười sâu xa. Có lẽ Yến Phương cũng thích người đàn ông kia chăng?

Hôm sau. Khách sạn Mạnh Hoàn.

Hai người đàn ông cao lớn cùng bước vào sảnh khách sạn thu hút rất nhiều ánh nhìn. Bởi vì họ là hai nhân vật phong vân nổi tiếng. Chủ tịch tập đoàn Tuyệt Thế - Mạnh Khang và Lục thiếu của tập đoàn Lục Thiên - Lục Kiến Hoa.

"Khang, cậu không tính quay về Mỹ à?" - Người đàn ông phong nhã, nụ cười nhếch môi quyến rũ nhàn nhạ đẩy ghế ngồi xuống một chiếc bàn cạnh cửa sổ, lơ đãng hỏi.

Mạnh Khang chưa trả lời, đưa tay nhận lấy tách cafe vừa được phục vụ mang tới. Chậm rãi nhấp một ngụm cafe, đôi mắt không rời tin tức trên tờ Thời báo Mỹ.

Lục Kiến Hoa cũng không để ý. Chỉ cười cười tiếp tục lên tiếng cho đến khi Mạnh Khang đặt tờ báo xuống, nghiêm túc nói chuyện.

"Cuối tuần tớ sẽ sang đó một chuyến, nhưng trước mắt không thể trở lại đó hán, bên này nhiều chuyện còn cần tớ xử lý."

"Vậy cũng được, nhưng cậu phải cẩn thận lão già bên kia."

"Được, cậu yên tâm. Hán không còn đặc ý được lâu đâu." - Ánh mắt anh trầm xuống, nở một nụ cười thâm độc.

"À, nghe nói hôm nay cậu có hẹn xem mắt à? Ha. Cô gái nào có thể khơi dậy hứng thú của Lục thiếu gia vậy?" - Anh liếc nhìn thú vị.

Lục Kiến Hoa cũng cười, ánh mắt nhìn xa xôi. Hình ảnh cô gái tóc ngắn với gương mặt ửng đỏ dưới gốc cây anh đào ẩn hiện trong tâm trí anh, không thể quên được.

"Một cô gái vô cùng đặc biệt. Chắc cô ấy sắp tới rồi, cậu tránh mặt sang bàn bên kia đi." - Lục Kiến Hoa liếc nhìn đồng hồ, lơ đãng nói.

"Không ngờ cậu lại trọng sắc khinh bạn, dám đuổi tôi đi?" - Mạnh Khang liếc mắt khinh thường.

"Ai nào dám đuổi Mạnh tổng cơ chứ? Ha ha. Cậu tạo cơ hội cho tôi cười lão bà đi mà."

"Ha ha. Được. Tớ sang bên kia xem trò vui." - Anh đứng dậy đi sang ngồi cách Lục Kiến Hoa hai cái bàn, đưa mắt về phía này.

Lúc này bên ngoài sảnh khách sạn, Yến Phương kéo tay Khả Ngân lại.

"Hay là thôi đi. Để tớ tự vào đi, không thể liên lụy cậu được."

"Không sao, tớ có nói sẽ thay cậu kết hôn đâu. Ha ha. Tớ đi xem người kia thế nào thôi." - Hôm nay Khả Ngân diện một chiếc đầm voan mỏng màu trắng ngà đơn giản nhưng không kém phần xinh đẹp, làn da trắng mịn màng dưới ánh nắng chiều càng hồng hào mê người.

"Nhưng..." - Yến Phương chần chừ, cô có phần lo sợ. Lỡ tên kia là một kẻ biến thái thì làm sao bây giờ? (Tác giả: haha... tội nghiệp Lục thiếu nhà ta, hóa ra trong mắt chị Phương anh biến thái. ~ Lục thiếu: Biến!!!)

"Không nhưng nhị gì cả. Tớ vào đây, cậu yên tâm, ai có thể làm khó được bốn cô nương." - Cô nở nụ cười xinh đẹp bước vào bên trong, còn không quên nhắc Yến Phương: "Cậu ở ngoài xe đợi tớ."

Yến Phương lo lắng nhìn theo bóng dáng xinh đẹp rời đi.

Khả Ngân theo chỉ dẫn của Yến Phương, tiến lại gần một chiếc bàn cạnh cửa sổ. Liếc nhìn người đàn ông đang ngồi chính tề ở đó, cô khẽ cuối người, nhẹ giọng hỏi:

"Xin chào. Có phải là Lục tiên sinh không ạ?"

Giọng nói trong trẻo cất lên khiến Lục Kiến Hoa bất ngờ ngẩng đầu. Anh ngạc nhiên khi thấy Từ Khả Ngân đang dịu dàng đứng đó.

Mà lúc này, cả hai không hề hay biết, ánh mắt người đàn ông ngồi cách đó không xa đang lạnh dần. Từ khi cô xuất hiện ở cửa khách sạn anh liền chú ý đến, nhưng không ngờ, cô đến gặp Lục Kiến Hoa.

Hết chương 3.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Mạnh Khang nổi giận

Bên này Lục Kiến Hoa kiềm nén nghi hoặc, đứng dậy đẩy ghế mời Khả Ngân ngồi xuống phía đối diện. Hắn biết rõ đây không phải người mình cần gặp, khẽ chau mày nhưng rất nhanh liền trở lại gương mặt hòa nhã lúc trước.

Khả Ngân cũng lặng lẽ đánh giá anh. Khuôn mặt tuấn tú, đáng vẻ tri thức nhưng nhiều hơn một phần hấp dẫn của phái nam. Nhìn cử chỉ lịch sự, nho nhã kia cô thầm hài lòng.

"Xin chào Cao tiểu thư. Tôi là Lục Kiến Hoa."

"Chào anh, Lục tiên sinh. Tôi là Từ... à, tôi là Cao Yến Phương." - Biết mình nói sai, cô vội cười tươi sửa lại, hi vọng anh ta không nghe thấy.

Hai người ở đây vui vẻ trò chuyện mà không hề biết bên kia Mạnh Khang đang tức giận. Anh không hiểu sao khi nhìn thấy cô tươi cười với Lục Kiến Hoa, nhìn gương mặt xinh đẹp kia vì người đàn ông khác mà vui vẻ, lòng anh khẽ nhói như bị ai nhéo mạnh.

Rõ ràng anh chỉ mới nhìn thấy cô một lần nhưng vẻ mặt lạnh lùng kia vẫn còn rõ nét trong đầu anh như vậy cho đến hôm nay khi tận mắt thấy cô dịu dàng như nước, tâm tình anh lại một lần nữa nhộn nhạo.

Đừng đùa như vậy chứ? Mạnh Khang anh không phải kiểu đàn ông vừa gặp đã yêu. Anh lắc mạnh đầu để bản thân tỉnh táo, điều chỉnh lại mớ cảm xúc hỗn loạn, Mạnh Khang tiếp tục ngồi quan sát diễn biến bên kia. Anh không hề nghe được họ nói gì cả, không biết Lục Kiến Hoa nói gì mà cô cười rất vui vẻ.

"Lục tiên sinh tài năng như vậy, chắc công việc rất bận rộn nhỉ?" - Cô phải giúp Yến Phương điều tra rõ bối cảnh của tên này, dù biết hắn phải rất giàu có mới có thể giúp tập đoàn Cao gia vượt qua khủng hoảng nhưng biết nhiều hơn một chút dù sao cũng tốt hơn.

"À, cái này... tôi cũng không phải đặc biệt bận rộn lắm. Trừ thời gian hàng ngày đến Lục Thiên "báo danh" thì thời gian còn lại rất rảnh rỗi." - Lục Kiến Hoa cười cười, nụ cười có vẻ thân thiện này rất dễ khiến con gái nhà người ta ta ngã lòng. Nhưng Khả Ngân thì khác, cô biết nặng nhẹ, cô có thể nhìn được ánh mắt nghi hoặc của hắn. Cô thầm nghĩ, có thể Lục Kiến Hoa đã phát hiện cô giả mạo, chỉ có điều không vạch trần, tiếp tục xem cô diễn hài kịch chằng?

"Ồ. Lục thiếu nổi tiếng thành phố S, người người đều biết, hôm nay chấp nhận đến đây gặp tôi thật sự rất vinh hạnh."

"Cao tiểu thư quá khiêm nhường, cô - nữ trung hào kiệt nổi danh trên thương trường, khiến đám đàn ông chúng tôi ngưỡng mộ không thôi."

Nói chuyện hay lắm. Cô cười nhạt không đưa ý kiến. Cô bỗng cảm thấy con người này thật không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Cuộc trò chuyện cứ tiếp tục cho đến khi một bóng đen tới gần, cô khẽ ngước nhìn, mở to mắt. Soái ca a~ Người đàn ông trước mặt giống như tượng tạc, đẹp đến hoàn mỹ, đẹp đến yêu mị. Đôi mắt màu hổ phách của anh nhìn xoáy sâu vào cô khiến cô khẽ rung mình, ánh mắt ấy tỏa ra hàn băng lạnh lẽo.

"Em đứng lên." - Giọng nói anh dịu dàng, nhỏ nhẹ đến mức cô nghĩ là hư vô. Ngoại trừ ánh mắt, còn lại khuôn mặt anh anh tuấn đến bức người, hơi thở mát mẻ khiến người ta mê muội.

Khả Ngân ngẩn ngơ, không biết chuyện gì đang diễn ra. Anh ta đang nói cô sao? Hình như cô không quen trai đẹp trước mặt a~

"Anh không thích nói lại lần hai. Đứng lên." - Cô thấy ánh mắt anh trầm xuống nhưng lạ thay giọng nói vẫn như cũ, dịu dàng như vậy khiến người ta không thể kháng cự.

"Anh nói tôi ư?" - Cô khẽ đứng dậy, khó hiểu nhìn anh. Quay sang chỉ thấy Lục Kiến Hoa nhàn hạ ngồi đó, nhấp nhấp tách cà phê nóng hổi. Hơi nóng bốc lên ẩn hiện ánh mắt hứng thú của hắn.

"Không nói em, chẳng lẽ là cậu ta?" - Vẫn hờ hững, ngả ngón như vậy. Ai có thể nhận ra đây là Mạnh tổng lãnh khốc trên thương trường, là người đàn ông vừa tức giận ngồi đằng kia. Giờ này toàn thân anh phảng phất hơi thở lười biếng nhưng quyến rũ. Khả Ngân cảm thấy chính mình như bị hút sâu vào đôi mắt anh.

"Vị tiền sinh này, chúng ta dường như không quen nhau a~..." - Cô chưa kịp nói xong, lời nói đã bị anh đánh gãy.

"Lục Kiến Hoa, cậu có thể tùy hứng mặc cậu nhưng cô ấy tuyệt đối không cho phép cậu đụng tới." - Mạnh Khang nhìn Lục Kiến Hoa đang xem trò vui kia, nhẹ giọng cảnh cáo.

Lục Kiến Hoa cười to đứng dậy. Thú vị thật, anh lần này thế mà lại gặp được người phụ nữ Mạnh đại gia đề ý tới a~

Lần đầu tiên Lục Kiến Hoa hẳn chứng kiến được một màn đặc sắc như thế. Mạnh Khang lại vì một cô gái lần đầu tiên cảnh cáo hắn thẳng thừng đến vậy. Hắn thu lại nụ cười trên choker, hắn biết đằng sau khuôn mặt dịu dàng kia là vẻ tà ác đến nhường nào. Hắn không ngu mà đi trêu đùa người phụ nữ của Mạnh Khang, huống hồ người phụ nữ hắn cần tìm không phải cô ấy.

"Được. Được. Mạnh gia gia cậu muốn, tớ không dám ngăn cản."

Mạnh Khang không đổi hoài Lục Kiến Hoa, anh xoay người nắm tay kéo Từ Khả Ngân đang đứng như trời trồng kia rời đi. Cô vùng vẫy, như bưng tỉnh:

"Tiền sinh xin tự trọng. Anh buông tôi ra."

"Em... tốt nhất nên im lặng đi theo anh." - Anh vẫn như cũ nhìn cô, nhưng ánh mắt ấy khiến Khả Ngân run sợ. Cô có nhầm không vậy, vừa rồi cô thấy là ánh mắt của satan a~

Trước khi bị người đàn ông ngông cuồng này kéo rời đi, cô kịp nghe Lục Kiến Hoa nói một câu.

"Nhờ cô nhắc lại với Cao tiểu thư, tôi mời mọn đợi cô ấy đến."

Khả Ngân tròn mắt kinh ngạc. Hóa ra, hắn ta đã phát hiện ra rồi.

Hết chương 4.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Hôn môi

Khả Ngân vùng vẫy cho đến khi bị Mạnh Khang tổng cô lên chiếc BMW sang trọng. Anh đóng sập cửa lại rồi nhanh chóng lên xe, nghiêng qua thắt dây an toàn cho cô.

Cô đưa tay đẩy anh ra, tức giận trừng mắt.

"Anh kia, anh kéo tôi theo làm gì? Tôi không quen biết anh nha."

Mạnh Khang bị cô hét vào mặt cũng không nổi giận, anh chỉ an tĩnh ngồi đó, ánh nắng chiều tà len lỏi chiếu vào mặt anh rực rỡ, từng đường nét cương nghị đẹp mắt giống như vị thần Hi Lạp. Mặt Khả Ngân ửng đỏ, cô quay phắt đi cố gắng điều chỉnh lại hô hấp của mình.

Từ Khả Ngân, mày điên rồi. Sao có thể mê mẩn nhìn anh ta như vậy chứ?

Cô giận bản thân không kiềm chế được bị anh hấp dẫn, giận anh vô lý kéo cô đến đây. Khả Ngân đưa tay định mở cửa bước xuống xe nhưng phát hiện cửa xe đã bị khóa. Con tức một lần nữa lại trỗi dậy trong con người cô, Khả Ngân quay mặt lại, hung hăng trừng mắt nhìn người đàn ông im lặng từ nãy đến giờ kia.

"Anh bị tâm thần à? Mắc mớ gì lại kéo tôi vào đây, mau mở cửa cho tôi đi."

"Cái miệng nhỏ nhắn của em sao lại nói nhiều đến vậy?" - Mạnh Khang lặng lẽ quan sát cô từ nãy đến giờ. Anh hứng thú nhìn những sắc thái sinh động trên vẻ mặt xinh đẹp kia, mỉm cười cưng chiều.

Khả Ngân tức cực lực. Cô đang định lên tiếng cãi lại thì thoáng sững người. Cô há hốc miệng nhìn nụ cười cưng chiều kia...

Lắc đầu khó hiểu, anh là đang cười với cô sao?

Anh xích tới gần, đưa tay vuốt ve sợi tóc bên má cô, từng đốt ngón tay rõ ràng, sạch sẽ của anh đang chạm vào mặt cô, nhẹ nhàng như nâng niu bảo vật trân quý. Cô cảm thấy mờ mịt quên luôn cả phản kháng.

Cô trân trân nhìn khuôn mặt anh tiến sát mặt cô, vầng trán cao rộng của anh khẽ chạm vào trán cô, hơi thở mát mẻ thoang thoang hương bạc hà của anh phả vào mặt cô, đôi mắt đen linh động của Khả Ngân tròn tròn.

"Ngân nhi, tôi có hứng thú với em."

Giọng nói dịu dàng như cũ, yêu mị quanh quẩn thính giác của cô. Khả Ngân giật mình đẩy mạnh anh ra, tức giận lên tiếng.

"Hứng thú cái đầu anh. Anh bị bệnh à? Tự nhiên lại hứng thú với tôi." - Cô không thể điều chỉnh được nhịp tim đang gia tốc trong lồng ngực, để che giấu cảm xúc bất thường này, cô chỉ còn cách lớn tiếng hét anh.

Nhưng Khả Ngân không biết, Mạnh Khang là ai chứ? Anh là nhà kinh doanh, ngành học không thể thiếu là tâm lý học. Để suy đoán được lòng người, anh rất giỏi ở khoản đó. Anh biết được họ còn rõ ràng hơn họ hiểu về chính mình.

Anh cười như không cười nhìn cô.

Lại nữa rồi, đôi mắt kia như nhìn xuyên thấu cô khiến cô tức giận. Cô lựa chọn không thêm đôi co với anh nữa. Thật biến thái mà!

Bỗng hai bên má mát lạnh, đôi tay anh xoay mặt cô lại, Khả Ngân chưa kịp phản ứng đã hốt hoảng thấy gương mặt mỹ nam đang phóng đại trước mặt cô. Một giây sau, cô cảm giác trên môi ẩm áp. Đôi môi mỏng của anh phủ xuống cánh môi mềm mại của cô, dịu dàng mà quyến rũ.

Ngọt. Anh không biết rằng mùi vị của cô lại ngọt ngào đến vậy, người cô như phảng phất hương thơm tự nhiên anh đặc biệt yêu thích. Đôi môi nhỏ nhắn lại hấp dẫn anh, anh muốn một ngụm ăn sạch cô vào bụng.

Kỹ thuật hôn môi của anh quá tuyệt vời. Một cô gái 25 tuổi chưa trải tình trường như cô không phải là đối thủ của anh, rất nhanh cô không còn phản kháng, vô lực xụi lơ trong lòng anh, há hốc miệng thờ đốc.

Thuận thế Mạnh Khang đưa lưỡi vào trong chiếc miệng nhỏ ngọt ngào của cô, quấn quít cùng chiếc lưỡi nhỏ thom tho kia, hút hết mật ngọt trong khoang miệng cô.

Hai tay Khả Ngân ghì chặt cổ áo sơ mi anh, ánh mắt nhắm chặt vô lực phản kháng. Cô chỉ biết thuận theo ham muốn của mình, cùng anh dây dưa.

Thật lâu sau đó, khi mà Khả Ngân nghĩ rằng mình sẽ vì thiếu hụt không khí mà chết thì anh nhẹ nhàng rời khỏi môi cô, nhưng gương mặt lại chôn sâu vào hõm cổ cô, tham lam hít vào mùi hương trên người cô.

Khả Ngân không có sức lực đẩy anh ra, chỉ ra sức thờ đốc, cố gắng hít vào từng ngụm không khí. Khuôn mặt trắng noãn của cô đỏ bừng như một quả anh đào căng mọng.

"Em thật ngọt ngào, bảo bối." - Giọng anh khàn khàn, anh sợ nếu không buông cô ra, anh sẽ không khống chế được mà muốn cô trong xe mất.

"Anh... anh..." - Khả Ngân nói không nên lời, đôi mắt ướt ươn ướt đỏ hoe nhìn anh. Ánh nước long lanh trong mắt cô khiến anh đau lòng.

"Đừng khóc." - Anh đưa tay ôm cô vào lồng ngực rắn chắc của mình, vuốt ve tấm lưng đang run lên của cô.

"Anh... sao anh có thể đối với tôi như vậy?" - Bỗng dưng cô cảm thấy ủy khuất. Sống hai mươi lăm năm trên đời, cô chưa bao giờ bị ức hiếp như vậy. Nhưng không hiểu sao với người đàn ông trước mặt này, cô không thể phản kháng. Anh quá mạnh mẽ, chỉ nhìn vào đôi mắt kia của anh thôi cô đã cảm thấy áp lực rồi.

"Bối vì..." - Anh ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, để cô đối diện với mình. - "Tôi ngay từ đêm đó đã bị em hấp dẫn."

"Gi... gì cơ? Đêm đó... đây không phải lần đầu tiên chúng ta gặp nhau sao?" - Cô kinh ngạc, cố gắng nhớ lại xem có gặp qua anh khi nào.

"Ừ. Ở Black Night Club." - Anh nhẹ nhàng nói nhỏ bên tai cô, khẽ thổi khí khiến cô rùng mình. Hơi thở nam tính của anh quẩn lấy cô không rời.

A~ Thì ra là vậy. Thế ra một màn đánh nhau kia anh đều thấy rõ sao? Khả Ngân e dè nhìn Mạnh Khang. Cô không biết anh sẽ nghĩ về cô như thế nào? Ôi! Thật đau đầu.

"Chỉ có một lần, anh đừng đùa như vậy chứ." - Cô cười giả lả, xem lời anh vừa nói như một trò đùa.

Ánh mắt anh khẽ trầm xuống. Cô cảm giác không khí xung quanh lạnh dần. Khả Ngân hơi sợ. Cô trước giờ kiên cường, mạnh mẽ nhưng hôm nay lại khuất phục trước người đàn ông này. Cô khẽ cúi đầu.

"Từ Khả Ngân em nghe rõ đây cho tôi. Mạnh Khang tôi chưa bao giờ nói đùa."

Cô kinh ngạc nhìn anh. Không biết nên mở miệng thế nào. Chuyện này đối với cô quá đột ngột, cô chưa từng biết qua anh.

Anh khởi động xe rời đi. Không khí trong xe vẫn trầm mặc như vậy cho đến khi dừng trước cửa nhà cô. Khả Ngân cảm thấy vô cùng khó chịu và có phần uất ức.

Sao tự dưng anh ta lại lạnh nhạt với cô chứ?

Đang miên man suy nghĩ, cô không biết xe dừng lại lúc nào. Cô cảm nhận được cảm giác ấm nóng trên môi, anh hôn cô, nhưng rất nhanh liền rời khỏi. Anh khẽ nghiêng người mở dây an toàn cho cô, nói nhỏ bên tai:

"Bảo bối ngủ ngon".

Khuôn mặt cô bỗng chốc đỏ bừng. Không hiểu sao khi nghe hai từ "bảo bối" dịu dàng từ đôi môi anh thốt ra, trái tim cô rung động mãnh liệt.

Vội che giấu vẻ mặt ngượng ngùng, cô nói "Tạm biệt" rồi nhanh chóng mở cửa xe bước nhanh vào nhà. Để lại Mạnh Khang vẫn ngồi im ở đó, ánh mắt nhìn theo bóng dáng rời đi của cô, lộ rõ vẻ ôn nhu mà chính anh cũng không tưởng tượng nổi.

Khả Ngân đóng sập cửa phòng. Ngã ngồi xuống thảm lông trên sàn mà thờ dốc. Cô vội vàng mà xấu hổ không để ý đến anh vì sao lại biết địa chỉ nhà cô.

Nhắm mắt lại liền hiện lên khuôn mặt nam nhân xinh đẹp kia, nhớ đến nụ hôn mãnh liệt lúc nãy, Từ Khả Ngân vừa ngượng vừa tức.

Hết chương 5.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Ông xứng đáng sao?

Khả Ngân cảm túi xách thả bộ đi ngang vườn hoa, thấy được những bông hoa quỳnh nở rộ ban đêm, trái tim thoáng thất chặt. Từ khi hiểu chuyện, cô thường theo sau quần gia nghe ông kể về chuyện của mẹ cô. Nghe bảo vườn hoa này ngày xưa là một tay mẹ trồng, nghe bảo mẹ yêu thích nhất là những đóa quỳnh nở rộ ban đêm, nghe bảo mẹ là một người hiền dịu, nghe bảo... Tất cả những gì cô biết về mẹ chỉ là qua lời kể vội của lão quần gia. Cha cô chưa từng nhắc về bà ấy.

Bỗng nghĩ đến người đàn ông đó, cô lạnh lùng cười nhạt. Cha sao? Cô không biết ông ta có thực sự là cha của mình không nữa?

Cô bước vào nhà, mới 8h tối, phòng khách sang trọng sáng trưng. Cô nhú mảy hi vọng không đụng mặt những người đó nhưng chưa kịp suy nghĩ thì ba bóng dáng nhàn hạ đang ngồi trên sofa trò chuyện vui vẻ, ấm áp, lúc này đây Khả Ngân chợt hiểu họ mới đích thực là người một nhà. Cô mãi mãi chỉ là người ngoài, "ở nhờ" mà thôi.

"Cha" - Cô bước tới lên tiếng chào hỏi rồi bước nhanh lên phòng nhưng một giọng nói ngọt ngào vang lên, kéo bước chân cô dừng lại.

"Ồi xem nào, Từ đại tiểu thư đại giá quang lâm đó sao?" - Tịnh Du yêu kiều ngồi vắt chân trên ghế, đưa ánh mắt thách thức nhìn cô. Cô không quan tâm lắm, tính nhanh chân rời đi nơi ngọt ngào này thì...

"Đứng lại. Mày ngày càng không có phép tắc, không biết lên tiếng chào di à?" - Ông Từ lớn tiếng quát mắng, tức giận chỉ vào mặt cô. Khả Ngân cũng không phản ứng, chỉ đứng lặng im đó.

"Thôi mà ông, Khả Ngân còn nhỏ, tôi không để bụng đâu mà." - Mẹ Tịnh Du giả bộ hiền từ đưa tay vuốt ngực ông Từ, giúp ông hạ hỏa. Nhìn thấy một

màn kia, cô chỉ biết cười lạnh. Họ - một nhà ba người kia đang diễn kịch cho cô xem sao?

"Cha à, không cần vì cô ta mà mệt nhọc. Con sai quản gia làm nước chanh rồi, cha uống đi, đừng nóng giận mà ảnh hưởng đến sức khỏe, cha nhé!" - Tịnh Du dịu dàng bê ly nước chanh đưa cho Từ Mục, ánh mắt long lanh ra vẻ quan tâm.

"Chỉ có Du nhi là làm ta vui. Thực làm ta tức chết mà."

"Chị, lần sau đừng làm cha giận nữa nhé!" - Sao... Chuyện gì đây? Cô ta đổi mặt nhanh vậy, cô không biết từ khi nào liền trở thành chị em với cô ta? Khả Ngân liếc mắt khinh bỉ.

"Đừng có giả nhân giả nghĩa với tôi. Các người xem tôi là con cóc à?" - Giọng Khả Ngân lạnh lẽo, hờ hững đáp lại.

"Em chỉ có ý tốt thôi, dù sao chị cũng sắp không còn ở đây nữa." - Tịnh Du há hê cười nhưng vẻ mặt lại tỏ vẻ luyến tiếc.

"Cô nói vậy có ý gì?" - Khả Ngân trừng mắt. Chẳng lẽ họ nóng lòng muốn đuổi cô đi đến vậy sao?

"Cha... nói cho chị ấy nghe đi ạ!"

"Sắp tới mày chuẩn bị kết hôn đi, đối tượng xem mắt tao đã giúp mày lựa chọn." - Từ Mục nhìn kĩ lại đứa con gái lớn của mình, ông không phải thực sự chán ghét cô. Nhưng chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp giống như bản sao của vợ trước, ông liền không nén nổi tức giận và hận ý. Đàng khác, cô lúc nào cũng chống đối ông, từ đó ông liền không để ý đến sự tồn tại của đứa con gái này.

"Cái gì? Kết hôn sao?" - Khả Ngân kinh ngạc há hốc miệng, ông ta nghĩ cô vẫn còn là đứa nhỏ chạy theo ông vùi vãnh yêu thương à?

"Đúng vậy. Cần gì phải bất ngờ, sống trong hào môn thế gia thì nên biết sớm muộn gì cũng phải kết hôn vì lợi ích gia nghiệp, đây là trách nhiệm của mày." - Cô chỉ nhìn thấy trong đáy mắt ông là hờ hững, lạnh nhạt và cả hận ý.

Hóa ra cha cô lại chán ghét cô đến thế cơ à? Khả Ngân bật cười bi thương.

"Ha ha. Trách nhiệm? Ông xứng đáng nói ra hai từ này sao? Hai mấy năm qua có bao giờ ông có trách nhiệm với tôi chưa?"

"Bốp" - Từ Mục tức giận đứng bật dậy vung tay tát mạnh vào mặt cô. Âm thanh chói tai vang vọng cả phòng khách rộng lớn, cả người Khả Ngân lùi về sau như sắp ngã.

"Hỗn láo. Tao cho mày sống sung túc không lo ăn mặc, làm đại tiểu thư nhà họ Từ mày còn thiếu gì à? Dám ăn nói như thế với cha mày hả?"

Đôi mắt Khả Ngân đỏ ngầu. Cô thấy mẹ con Tịnh Du bên kia nhìn chế nhạo, nhìn thấy "cha" đang tức giận đánh cô.

Bỗng đáy lòng tràn ngập lạnh lẽo. Nơi được cho là nhà như này lại không chút ấm áp.

"Cha... Ha ha. Tôi thà rằng không có người cha này."

"Mày..." - Từ Mục tức điên người, định tiến tới nắm lấy người Khả Ngân nhưng mẹ Tịnh Du kịp chạy ra ngăn cản.

"Khả Ngân, sao con lại nói chuyện với cha con như thế? Mau xin lỗi đi."

"Bà câm miệng." - Cô tức giận lạnh lùng nhìn bà ta, đáy lòng đau đớn. - "Bà chính là người không có tư cách nói chuyện ở đây". - Nói rồi cô đưa tay đẩy ngã bà ta. Hay thay, người đàn bà đó tỏ vẻ yếu ớt ngã bật xuống nền không đứng dậy nổi, khóe mắt như chột khóc nhìn cô.

Tịnh Du vội chạy lại đỡ lấy mẹ mình, hét lớn với cô: "Cô làm gì vậy? Cả mẹ tôi mà cô cũng dám".

"Người đâu, bắt nhốt nó lại." - Từ Mục điên cuồng hét lớn, rất nhanh cả chục vệ sĩ xông vào đứng vây quanh cô, đưa tay định tóm cô lại.

Khả Ngân khéo léo né sang một bên, tâm tình đang rất mệt mỏi khiến cô muốn điên lên đi được. Cô quay người đánh nhau với họ. Cô đưa chân đạp mấy tên ngã xuống, xông tới đâm mạnh vào mặt họ. Nhưng dẫu sao, một cô gái đang mệt mỏi cả thể xác và tinh thần cũng không phải là đối thủ của hơn chục người đàn ông cao to vạm vỡ.

Rất nhanh Khả Ngân ngã xuống nền gạch lạnh lẽo.

Phuong Phuong, tớ mệt quá~

Ý thức mơ hồ, cô ngất đi.

Hết chương 6.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Giam giữ

Ánh nắng chói chang rọi vào phòng khiến Khả Ngân tỉnh lại. Cô cảm thấy đầu đau nhức, mơ hồ cảm nhận được sự lạnh lẽo từ sàn nhà. Mi mắt nặng trĩu, Khả Ngân cố mở mắt liếc nhìn xung quanh. Tốt lắm! Một căn phòng kín, chỉ có ánh nắng len vào từ khe cửa sổ.

Cô gượng ngồi dậy, cảm giác toàn thân đau nhức. Khả Ngân đứng dậy chấp chững bước về phía cửa phòng, cố gắng mở ra nhưng cánh cửa gỗ dày kia không một chút dịch chuyển. Nó vẫn khép chặt ở đó.

Cô bất lực ngã ngồi xuống sàn nhà. Giam giữ sao? Cô cực kì không thích cảm giác này, bị chính cha ruột của mình bắt nhốt. Chẳng lẽ họ thực sự muốn ép gả cô ra ngoài sao?

Rầm rầm.

"Mở cửa, mở... cửa ra cho... tôi." - Cô dùng hết sức đập mạnh vào cánh cửa, nhưng bên ngoài vẫn yên lặng, không ai đáp lại cô. Khả Ngân gần như thấy tuyệt vọng. Cô khát... cổ họng khô rất. Cô đập cửa mãi đến nỗi bàn tay truyền đến từng cơn đau nhức. Nhưng cánh cửa vẫn cứ khép chặt, ngăn chặn cô với thế giới bên ngoài. Lần đầu tiên trong đời Khả Ngân biết rằng mình có thể sẽ chết đi.

Cạch. Có người mở cửa, cô hi vọng nhìn về luồng ánh sáng rọi chiếu vào phòng nhưng trước mắt cô bây giờ là một cô gái xinh đẹp quyến rũ, thất lung uốn éo đứng trước cửa, chăm chọc nhìn cô.

"Từ Khả Ngân ới là Từ Khả Ngân, không ngờ cô cũng có ngày này." - Tịnh Du vui sướng đến mức vỗ tay. Khuôn mặt xinh đẹp lúc này lộ rõ vẻ gian ác.

"Im...im miệng. Thả tôi ra ngay." - Khả Ngân không còn hơi sức đòi co với cô ta, yếu ớt nói. Giọng nói phát ra đứt quãng nhưng lại mang hơi thở lạnh lùng.

"Đến lúc này mà cô còn mạnh miệng. Tốt lắm, tốt nhất cô chết luôn trong này đi." - Tịnh Du kiêu ngạo rồi đi, mông vênh lên lắc lư trước mặt cô.

Khả Ngân lặng nhìn cánh cửa cứ thế khép chặt lại mà chẳng thể tiến lên thoát ra ngoài. Cô mệt quá! Một mảnh tối đen bao trùm đầy mắt, cô vô lực ngã xuống sàn nhà, ngất đi.

~ Tập đoàn Tuyệt Thế

Người đàn ông anh tuấn ngồi nhíu mày sau bàn làm việc rộng lớn. Đôi mắt anh trầm xuống tòa khí lạnh lẽo.

Mạnh Khang vẫn thản nhiên ngồi đó nhưng mấy ai biết rằng đáy lòng anh đang dậy sóng. Đã ba ngày trôi qua anh vẫn không thể liên lạc được với Khả Ngân. Điện thoại cô tắt máy, gọi đến văn phòng Luật thì trợ lý của cô báo đã ba ngày cô không đến làm. Chuyện này là sao chứ? Cô... Chẳng lẽ cô cứ cứ nhiên biến mất trước mặt anh sao?

Mạnh Khang nóng vội nhất nút tổng bộ gọi thư kí của anh vào.

Rất nhanh cánh cửa khẽ mở, Tần Minh bước vào cung kính.

"Chủ tịch, ngài có việc gì dặn dò sao?"

"Tần Minh, tôi đã ba ngày rồi không thể gặp Khả Ngân." - Mạnh Khang nhìn tâm phúc của mình, hồ hững nói cứ như Khả Ngân là một đề tài được vô tình nhắc đến thôi.

"A~ Khả Ngân? À, là Từ tiểu thư sao?" - Tần Minh thoáng đứng hình rồi há hốc trả lời. - "Chủ tịch, có thể cô ấy có việc bận thì sao?"

Tần Minh khó hiểu nhìn Mạnh Khang. Chỉ là một cô gái thôi mà... sao lại quấy nhiễu tâm tình chủ tịch cao cao tại thượng của anh chứ? Có làm không đây? Nhưng hình ảnh chân thực trước mắt không thể là giả, chủ tịch đang cau mày a~

"Không thể nào." - Như nghĩ tới gì đó, Mạnh Khang đưa tay cời khuy áo ở cổ tay. Tần Minh đứng một bên e dè, anh biết hành động này chứng tỏ chủ tịch đang tức giận. Hân khí như bao quanh cả người anh ấy.

"Thông báo tổng bộ, nhanh chóng điều tra tung tích của Từ tiểu thư." - Giọng anh vẫn dịu dàng như cũ nhưng ánh mắt lại hằn lên một cổ sát khí nồng đậm.

Khả Ngân của anh có lẽ đã gặp chuyện không may rồi.

"Ách... Vâng." - Tuy hơi khó hiểu nhưng Tần Minh nhanh nhẹn rồi đi, làm việc với công suất rất cao. Mạnh Khang luôn thấy yên tâm vì điều đó.

Khả Ngân... đội anh!

Bên này Yến Phụng đã mấy ngày rồi không thể gọi điện được cho Khả Ngân. Cô vô cùng lo lắng. Khả Ngân chưa bao giờ biến mất như vậy, cô như bốc hơi khỏi trái đất này.

Yến Phụng vừa lo lắng vừa buồn bực. Khẽ quay lại phía sau, người đàn ông kia vẫn cứ đi theo cô như vậy. Thật phiền phức mà.

Hai người cứ vậy bước đi trên đường, người trước người sau. Cô gái đi trước xinh xắn đáng yêu làm vẻ mặt tức giận, còn người đàn ông phía sau vẫn trước sau giữ nụ cười bất mắt trên môi như vậy. Ánh mắt nồng đậm chân tình nhìn Yến Phụng.

Đi thật lâu, cuối cùng cô không chịu nổi nữa, quay lại quát lớn.

"Vị tiền sinh kia, làm gì cứ lẻo đẻo theo tôi suốt từ nãy đến giờ vậy hả?"

"Em thực sự không quen biết tôi sao?" - Lục Kiến Hoa dừng bước, ưu nhã nhìn cô.

"Tôi... tất nhiên,, không biết anh rồi." - Yến Phụng chợt dạ nhìn sang hướng khác. Đùa gì vậy? Từ lúc thấy anh ta cô liền nhớ lại tất cả. Đây là cái người đàn ông chết tiệt ở Nhật Bản kia, điên cuồng muốn cô một đêm ấy.

Yến Phụng trong lòng tức giận thầm mắng giết Lục Kiến Hoa đến trăm lần nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên tỏ vẻ không quen biết. Đùa gì vậy chứ, loại quan hệ này có thể thẳng thừng thế sao. Chẳng lẽ bảo cô vui vẻ chạy lại bắt tay anh ta, hào hứng nói: "Rất vui được gặp lại anh, đêm đó thật high" à? Thật khiến người ta nổi điên mà.

"Không biết sao? Tốt lắm! Anh sẽ giúp em biết anh là ai." - Dứt lời Lục Kiến Hoa nhanh chân bước tới bế Yến Phụng lên, tiến về chiếc xe hơi snag trọng đang đỗ bên đường, đẩy cô vào trong rồi anh nhanh chóng lên xe, bật động cơ rồi đi. Không để ý đến tiếng hét chói tai của cô gái bên cạnh.

"Này, mau thả tôi xuống, tôi sẽ kiện anh. Đồ biến thái, mau bỏ tôi ra, tôi sẽ báo Ngân nhi kiện anh tội xâm phạm tôi, này này." - Cái miệng nhỏ của Yến Phụng tức giận, điên cuồng la hét bên trong xe, mặc kệ chiếc xe chạy như bay trên đường.

~

Khả Ngân vì đói khát mà tỉnh dậy. Lúc này đã là ban đêm, nhiệt độ về đêm ở Thượng Hải xuống thấp, khí lạnh qua khe cửa sổ tràn vào phòng, lạnh buốt. Khả Ngân run rẩy lui về góc phòng, cô sợ bóng tối. Âm ảnh ngày bé vẫn còn khắc sâu vào lòng cô, Khả Ngân sợ bóng tối vô cùng, màn đêm tối mịt như con thú dữ nuốt chửng lấy thân hình nhỏ bé của Khả Ngân. Mồ hôi lạnh toát ra trên khuôn mặt tái xanh của cô.

Phụng Phụng mau đến cứu tớ...

Khả Ngân không biết mình bị nhốt ở đây đã bao nhiêu ngày, cô chỉ vô thức tỉnh dậy vài lần rồi một mình ngủ đi.

Lúc này đây, Khả Ngân nằm trên nền nhà lạnh lẽo, nghĩ về cuộc đời mình. Chưa bao giờ cô thấy cận kề cái chết như vậy? Trước đây luôn nghĩ, dù sao mỗi con người kết thúc cũng đều là chết đi vậy nên chết sớm hay muộn cũng có quan trọng gì. Nhưng hôm nay, Khả Ngân vô cùng hối hận về những suy nghĩ đó.

Cô không muốn cứ như vậy chết đi. Cô không an tâm về Phụng Phụng, không thể mặc kệ Phụng Phụng phải lấy người cô ấy không yêu.

Khả Ngân nhắm đôi mắt không còn sức sống lại.

Bỗng khuôn mặt đẹp trai của người đàn ông kia hiện ra, từng đường nét xinh đẹp trên khuôn mặt mị hoặc đó, đẹp đến động lòng người. Cô chưa từng biết, đàn ông cũng sẽ đẹp đến như vậy. Giây phút ấy Khả Ngân nghĩ mọi vẻ đẹp hoàn mỹ trên thế gian đều hội tụ đủ trên con người anh.

"Tôi có hứng thú với em."

"Mạnh Khang tôi không nói đùa bao giờ".

"Bảo bối ngủ ngon."

Giọng nói dịu dàng ấy như ở ngay bên tai truyền vào thính giác của cô. Một cổ ấm áp ngọt ngào truyền đến, tim cô rung động, lồng ngực phập phồng.

Anh gọi cô là "bảo bối", khi ấy ánh mắt anh ngập tràn ôn nhu và cưng chiều. Lần đầu tiên trong đời Khả Ngân cảm nhận được sự cưng chiều từ một người đàn ông như vậy.

Bởi thế, nếu giờ này chết đi, cô thực sự luyến tiếc ấm áp kia.

"Mạnh Khang, cứu em" - Khả Ngân đang gào thét trong lòng, cô không còn hơi sức để mở miệng, hi vọng rồi lại tuyệt vọng. Đôi mắt xinh đẹp chậm rãi nhắm chặt.

Hết chương 7.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Em tưởng là mơ

Cạch. Cánh cửa một lần nữa được mở ra, nhưng lần này người bước vào lại là cha cô - Từ Mục.

Khả Ngân nằm đó, yếu ớt nâng mí mắt lên nhìn rõ khuôn mặt kia. Cô không còn hơi sức để cầu khẩn ông ta thả cô ra nữa. Cô cứ thế, lạnh nhạt nhìn ông.

"Mày đã tỉnh ngộ chưa? Chồng đối với tao sẽ không có kết cục tốt đẹp." - Từ Mục nhìn cô không một tia thương cảm. Ông nói tiếp.

"Mày biết sao tao lại ghét mày không?" - Khẽ dừng một lát, như nghĩ đến gì đó, ông tức giận tiến tới nắm cổ áo cô. Khả Ngân đau đớn nhú chặt mày, không thể phản kháng.

"Mày quá giống người phụ nữ yêu nghiệt kia, mày quá giống."

Ông ta điên cuồng lắc mạnh cả người Khả Ngân. Cô cảm giác như tứ chi đứt ra, rã rời.

Cô rất muốn mở miệng cãi lại. Bảo ông ta không được nói mẹ cô như vậy nhưng chỉ có thể bất lực, đưa ánh mắt vô vọng nhìn ông.

Từ Mục cười to, điên cuồng gào thét trong phòng. Thật lâu, thật lâu cho đến khi mệt mỏi, ông ta rời đi. Đóng sập cánh cửa kia, chỉ để lại vang vọng bên tai cô một câu nói kia. "Mày mãi mãi sẽ không có tình thương của tao, tao hận mày như hận chính người đàn bà khốn kiếp kia."

~

Ngón tay sạch sẽ đưa lên chạm nhẹ, cánh cửa sắt nặng nề mở ra. Người đàn ông băng lãnh tiêu sái bước vào.

Toàn bộ không gian hiện ra cứ như một thế giới khác, rộng lớn, đầy đủ các thiết bị tối tân nhất, hội tụ những nhân tài trong giới nhưng bao quanh lại là không khí lạnh lẽo đến rợn người. Nơi này được gọi là "Tổng bộ Huyết Môn".

"Môn chủ~" - Một đám người đứng nghiêm chỉnh, cung kính cúi đầu.

"Đã tìm ra chưa?" - Anh nhẹ nhàng ngồi xuống, lướt mắt nhìn một vòng. Đáy mắt màu hổ phách xinh đẹp tỏa khí lạnh lẽo khiến tất cả những người ở đây phải run sợ.

Tần Minh tiến lên cuối đầu báo cáo.

"Môn chủ, đã điều tra ra. từ tiểu thư đã năm ngày rồi chưa rời khỏi biệt thự Từ gia."

"Năm ngày?"

"Vâng. Còn nữa, mấy ngày nay Từ Mục còn vội vã tìm đối tượng để gả thiên kim ra ngoài."

"Gả ra ngoài?" - Giọng anh vẫn dịu dàng nhưng càng lạnh lẽo. Khóe môi khẽ nhếch lên một vòng cung thật đẹp mắt. Đám thuộc hạ khẽ run, họ biết Môn chủ đã tức giận. - "Tốt lắm".

"Tần Minh~" - Anh thu lại vẻ mặt ưu nhã kia, ánh mắt nghiêm nghị tỏa ra sát khí.

"Có thuộc hạ." - Tần Minh cung kính chờ nhận mệnh lệnh.

"Tập hợp thuộc hạ, đến Từ gia, tìm người."

~ Biệt thự Từ gia.

Hơn mười chiếc ô tô sang trọng đồng loạt dừng lại trước cánh cửa lớn. Mấy chục người đàn ông cao to bước ra, quần áo trên người là một màu đen huyền bí, âm tà.

Mạnh Khang liếc mắt nhìn vào ngôi nhà. Đây là nơi bảo bối đã lớn lên sao?

Tần Minh tiến lên bấm chuông cửa.

Két. Cánh cửa sắt lớn vừa được mở ra. Lão quản gia đứng chết sững nhìn tình hình trước mặt. Họ đang đóng phim ư? Khóe miệng ông co quắp, run rẩy lên tiếng:

"Các vị... các vị tìm ai?"

"Chúng tôi muốn tìm Từ đại tiểu thư." - Tần Minh liếc thấy Mạnh Khang dường như không còn kiên nhẫn nữa. Trong lòng khẽ xao động, không ngờ cũng có một ngày, Môn chủ của họ lại vì một người phụ nữ mà mất bình tĩnh như vậy.

"Tiểu thư?" - Quân gia nhanh chóng hoàn hồn. Ông nhận thấy nguy hiểm trước mắt. - "Không có, tiểu thư đã ra ngoài~"

Chưa kịp dứt lời thì một bóng đen cao lớn tiến tới, lạnh lẽo nhìn ông.

"Xưa nay, chưa ai dám nói dối trước mặt tôi bao giờ." - Lão quân gia là người đã sống hơn nửa đời người, trải qua nhiều sóng gió, ông nhìn thấy người đàn ông trước mặt này, đẹp một cách vô tiền khoáng hậu nhưng lại nguy hiểm đến khôn cùng.

"Xong vào." - Mạnh Khang khẽ ra lệnh, một đám người phá cửa xông vào biệt thự rộng lớn. Gia đình Từ Mục đang an nhàn xem Tivi trong phòng khách giật mình, chết sững trước tình hình này.

Mẹ con Tịnh Du hoảng sợ ôm nhau, trốn ra sau lưng Từ Mục. Tịnh Du còn sợ hãi đến khóc thét lên khi thấy ánh mắt hừng hực sát khí của những người đàn ông này. Nhưng Từ Mục là ai? Chủ tịch Từ thị. Dù sao ông cũng là một người lão luyện trên thương trường, rất nhanh ông lấy lại bình tĩnh, cương mặt lên hỏi:

"Các người là ai? Sao lại xâm nhập gia cư bất hợp pháp thế này? Tôi sẽ kiện mấy người."

'Ông đùa sao, Từ tổng? Kiện à... chúng tôi chỉ muốn tìm Từ đại thiên kim thôi." - Tần Minh lắc đầu khinh bỉ nhìn ông.

"Các người tìm nó làm gì? Nó không có ở đây." - Từ Mục khó hiểu, e sợ nhìn họ.

"Thật sao?" - Một giọng nói dịu dàng, quyến rũ vang lên phá tan không khí nặng nề. Mạnh Khang tiêu sái tiến lại gần, sâu thẳm nhìn Từ Mục, ngón tay vân vê trên cúc áo cô tay.

Tịnh Du tròn mắt khi thấy anh. Thật đẹp. Cô ta thấy được trước mắt mình là một người đàn ông xinh đẹp vô cùng. Hai từ "xinh đẹp" kia không thể dùng trên người đàn ông nhưng cô không biết còn có từ nào thích hợp hơn để hình dung người đàn ông trước mặt này. Quá hoàn mỹ.

"Anh là ai?" - Từ Mục e dè hỏi. Mấy chục năm trên thương trường, nhìn một lần ông liền biết người đàn ông này không hề tầm thường. Xung quanh anh phát quang hấp dẫn, tà độc và cả ngông cuồng. Ông sợ hãi lui về sau một bước.

"Tôi là ai? Ông không có tư cách được biết." - Mạnh Khang không thèm liếc Từ Mục một cái liền quay sang ra lệnh Tần Minh lục soát.

Tốc độ làm việc của đám thuộc hạ rất tốt, rất nhanh đại sảnh phòng khách rộng lớn chỉ còn mình anh và ba con người khốn nạn kia.

"Không. Các người không được làm vậy." - Ông đưa tay ngăn cản nhưng bị đẩy ngã một bên. Từ Mục tính gọi vệ sĩ vào nhưng ông không biết mấy con tép riu kia đã bị hạ gục trong sân, hiện giờ vẫn còn đang nằm bất tỉnh.

"Đây là phạm pháp, tôi sẽ kiện các người." - Từ Mục yếu ớt hét lớn. Bên kia mẹ con Tịnh Du chỉ biết ôm nhau khóc rống.

"Phạm pháp?" - Mạnh Khang cuối người xuống gần ông ta nói nhỏ. "VẬY... bắt nhốt người, có được gọi là phạm pháp không?" - Từ Mục hốt hoảng nhìn anh. Mạnh Khang vừa dứt lời thì Tần Minh vội chạy đến.

"Chủ tịch. Phát hiện cửa nhà kho phía đông bị khóa lại."

Mạnh Khang nhanh chân rời đi, tiến về căn phòng bị đóng kín kia. Chỉ có Tần Minh là biết đây đã là giới hạn cuối cùng của anh. Cả người Mạnh Khang tỏa ra sát khí bùng bùng, nhìn cánh cửa gỗ dày bị khóa chặt, anh nhếch miệng lạnh lẽo cười.

Mạnh Khang nâng cước đạp mạnh vào cánh cửa kia. Tấm cửa gỗ lớn liệt bật mở, luồng ánh sáng mạnh mẽ chiếu vào phòng. Khả Ngân không kịp thích ứng, đôi mắt đau nhức nhắm chặt.

Thế giới như ngừng lại vài giây. Mạnh Khang cao lớn đứng đó nhìn người con gái đang nằm co ro trong góc phòng kia, quần áo chật vật, khuôn mặt tái nhợt không còn sức sống. Cô như đóa hoa loa kèn sắp héo tàn vậy.

Anh đau lòng bước tới, chậm rãi, nhẹ nhàng nâng người cô lên. Anh sợ Khả Ngân sẽ vỡ tan mất. Mới mấy ngày không gặp mà bảo bối của anh lại biến thành như vậy. Mạnh Khang tức giận đến mức run lên, anh thề sẽ không bỏ qua cho những con người kia.

Khả Ngân cảm giác tiếp xúc được một thân nhiệt ấm áp. Cảm giác lạnh lẽo được bủa vây bởi ấm áp khiến cô an yên. Đôi mắt nặng nhọc mở ra, cô mơ hồ thấy được khuôn mặt quen thuộc...

Chắc là mơ thôi. Trong lòng Khả Ngân nói. Anh ấy sao có thể xuất hiện ở đây được...

"Bảo bối" - Giọng nói dịu dàng gần sát bên tai, đánh tan suy nghĩ không liên mạch của cô.

Tiếng gọi quen thuộc truyền vào thính giác. Khả Ngân khó khăn cười.

"Đúng là mơ rồi. Anh tới..." - Cô khó nhọc nói chuyện, cổ họng đau rát đến mức khóe mắt cô đỏ ngầu, ướt ướt nước mắt.

"Bảo bối~" - Mạnh Khang không thể phát lên một lời nào nữa ngoài hai chữ kia. Anh đau lòng ôm cô thật chặt. Nhìn cô yếu ớt nhắm chặt mắt ngất đi trong lòng anh.

Hết chương 8.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Ôn nhu

Mạnh Khang đưa Khả Ngân trở về biệt thự của mình. Anh bước vào nhà, mặc kệ quản gia và người làm đứng thành hai hàng cung kính cuối chào, anh dịu dàng bế Khả Ngân trên tay, chân dài bước nhanh lên lầu hai - phòng ngủ của anh.

Nhẹ nhàng đặt thiên hạ trong lòng xuống chiếc giường lớn, anh nghe thấy cô mơ hồ rên rỉ. Mạnh Khang quay sang Tần Minh đang đứng sau mình, ra lệnh.

"Tần Minh, gọi Thiệu Sinh đến đây nhanh".

"Vâng, chủ tịch."

Anh cẩn thận ngồi xuống mép giường, động tác nhẹ nhàng như sợ đánh thức cô dậy. Anh đưa tay cầm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, yêu thương vuốt ve.

Không ai biết anh có bao nhiêu đau lòng và tức giận khi thấy cô run rẩy trên sàn nhà lạnh lẽo thấu xương kia. Đám người đáng chết kia, anh sẽ không bao giờ bỏ qua cho họ.

"Ngân nhi~" - Giọng nói tàn mát ôn nhu khẽ gọi bên tai cô, Khả Ngân liên tục nhủ mảy, cô đang vùng vẫy trong cơn ác mộng.

Anh đau lòng cúi người hôn lên cánh môi mềm mại của cô. Đôi môi tái nhợt được Mạnh Khang ngậm mút trong miệng, sung đỏ có sắc vị. Cô rên khẽ hừ hừ.

Có tiếng gõ cửa, Mạnh Khang luyến tiếc rời khỏi cánh môi hấp dẫn kia, trầm giọng.

"Vào đi".

Thiệu Sinh nhanh chóng bước vào. Hắn vừa từ bệnh viện về, định về nhà tắm rửa nghỉ ngơi một lát sau con phẫu thuật quan trọng thì Tần Minh hối hả gọi điện tới, bảo anh nhanh chóng đến Mạnh gia, bên này có chuyện. Thế là vị Thiệu tiên sinh có tấm lòng thương nước lo dân kia nghĩ rằng Mạnh Khang gặp nguy hiểm, liền cầm chìa khóa xe chạy đi, tâm tình rối loạn.

May sao cánh cửa vừa mở, đập vào mắt hắn là Mạnh đại thiếu gia vẫn còn an toàn ngồi đó. Thiệu Sinh thở hắt ra.

"Chết tiết~ Cậu vẫn bình thường thế mà tên họ Tần khôn nạn kia lại làm như nghiêm trọng lắm vậy." - Thiệu Sinh quay sang hung hăng trừng mắt nhìn Tần Minh đang đứng gãi đầu, làm nham một hồi.

"Cậu mau qua đây xem xem cô ấy thế nào." - lúc này Mạnh Khang không còn vẻ dịu dàng như nước nữa, giọng nói anh tràn ngập lạnh lùng. Thiệu Sinh cũng thức thời ngậm miệng, lúc này mới để ý đến cô gái đang nhắm mắt nằm trên giường kia.

Thiệu Sinh khó hiểu quay nhìn Tần Minh, làm ơn ai giải thích cho anh... người trên giường kia là nhân vật thần thánh nào vậy?

Không nhận được lời giải đáp, Thiệu Sinh đi đến bên giường, làm hàng loạt kiểm tra cho cô.

Mạnh Khang đứng một bên nhìn khuôn mặt cô vận vẹo đau đớn, đẩy lòng anh gấp gáp theo.

Rất nhanh Thiệu Sinh - vị bác sĩ tài đức của nhân dân nhanh chóng hoàn tất quá trình xem bệnh, anh kéo chăn đắp cho cô rồi bình tĩnh quay sang Mạnh Khang.

"Khang, cô ấy không sao. Chỉ bị suy nhược vì bị đói và khát vài ngày liền. Chống cự nổi tới bây giờ, quả thật cô ấy rất kiên cường". - Thiệu Sinh tiếc thương quay nhìn Khả Ngân, khi nhìn thấy khuôn mặt tái xanh ướt đầm mồ hôi lạnh, chính anh cũng hoảng hồn. Anh biết cô gái này rất quan trọng với Mạnh Khang, từ đáy mắt kia anh đã nhận ra yêu thương chan chứa mà Mạnh Khang dành cho cô. Anh liền không thể lơ là mà khám xét kĩ hơn.

"Tớ biết rồi."

"Đây là đơn thuốc. Cậu nhớ cho cô ấy ăn uống đủ chất để bồi bổ lại những ngày vừa qua."

"Ừ."

Liếc thấy Mạnh Khang vẫn đứng im đó, ánh mắt chưa từng rời khỏi bóng dáng trên giường. Thiệu Sinh biết điều cùng Tần Minh rời đi trước.

Phòng khách Mạnh gia.

"Tần Minh, cô gái kia là ai vậy?" - Thiệu Sinh không nén nổi tò mò gắng hỏi Tần Minh.

"À... chuyện này..." - Tần Minh ấp úng, chính anh cũng không biết rằng cô ấy và chủ tịch có quan hệ gì.

"Sao chứ? Là ai mà có thể khiến Mạnh thiếu cao ngạo kia lo lắng đến thế?" - Thiệu Sinh mỉm cười hứng thú. Chuyện lạ a~ Anh phải nhanh chóng liên lạc với anh em báo cáo tin tức hấp dẫn này.

"Thiệu thiếu, tôi cũng không biết nữa. Chỉ biết chủ tịch rất quan tâm cô ấy."

"Chắc... tên máu lạnh kia mà cũng biết quan tâm sao? Ha ha thú vị thật." - Thiệu sinh cười to rồi chào tạm biệt Tần Minh, trở về bệnh viện.

~ Phòng ngủ của Mạnh Khang.

Lúc Khả Ngân tỉnh lại thì thành phố đã ngập chìm trong những ánh đèn lung linh huyền ảo. Cô khó khăn mở mắt nhìn xung quanh, một căn phòng xa lạ, rộng lớn. Căn phòng tỏa ra hơi thở lạnh lẽo, vật dụng được trang trí với gam màu tối, tường nhà màu đen trắng kết hợp đẹp mắt nhưng quá mức lạnh a~

Đây là đâu vậy? Không phải cô vẫn còn bị nhốt ở Từ gia sao?

"Tỉnh rồi à?" - Vẫn âm điệu dịu dàng như cũ, nhưng lúc này đây giọng nói của anh xen lẫn vui mừng và lo lắng.

"A~" - Khả Ngân giật mình. Cô ngược lên nhìn người vừa phát ra giọng nói kia. Kinh ngạc mở to mắt. Là anh sao?

Mạnh Khang yêu thương ngồi xuống vuốt ve khuôn mặt cô. Ôn nhu vén sợi tóc dài của cô ra sau tai, động tác thân mật kia làm Khả Ngân ngưng thở mặt.

"Đừng sợ, bảo bối. Đây là nhà của anh."

"A~" - Khả Ngân bất ngờ xen lẫn kinh hi không biết nên nói gì. Cổ họng đã không còn khô rát như trước nữa. hàng trăm câu hỏi ngổn ngang trong đầu cô. Khả Ngân không biết nên bắt đầu từ đâu.

Mạnh Khang mỉm cười nhìn khuôn mặt cô biến hóa với những nét mặt khác nhau, trông sinh động và đáng yêu vô cùng.

"Sao em lại ở đây?"

"Anh mấy ngày liền không tìm được em, đến khi biết được em bị Từ Mục bắt nhốt, anh liền tới cứu em đi." - Nói đến đây giọng anh lạnh xuống, đôi mắt sâu thẳm thăm trầm.

Khả Ngân nhìn anh, cô run sợ khi thấy đôi mắt anh lộ vẻ tức giận.

"Bảo bối, ngoan. Đừng sợ, anh chỉ giận mình đến quá chậm." - Anh ôn nhu hôn lên trán cô, đưa tay đỡ Khả Ngân ngồi dậy.

Khả Ngân im lặng chỉ biết nhìn anh. Cô không biết nên nói gì. Nhìn người đàn ông dịu dàng lại đẹp trai trước mặt, cô lén đưa tay vào trong chăn, véo thật mạnh vào đùi. Đau a~ Cô nhúm mày, anh là thật, không phải mơ.

Người đàn ông trước mặt này, cô nhìn ra được anh thật lòng quan tâm đến mình. Khả Ngân nhạy cảm như vậy, sao cô có thể không phát hiện ra đáy mắt anh chứa yêu thương chứ.

Trái tim rung động mãnh liệt, Khả Ngân không biết mình có tài đức gì mà lại được anh để ý đến như vậy. Cô cúi đầu, không biết nên đối mặt với anh thế nào.

Mạnh Khang nâng mặt cô lên, cẩn thận nhìn vào mắt cô. Đôi mắt xinh đẹp mới vừa rồi còn bị tuyệt vọng và đau đớn lấp đầy giờ này như được tiếp thêm sức sống, cong cong khoe mắt gọi ý cười.

"Em có nên suy nghĩ lại những lời kia của anh không? Anh xưa nay không nói đùa bao giờ."

"Em..."

Khả Ngân thật sự không biết. Người đàn ông này thật khiến cho tất cả đàn ông trên thế gian phải ghen tị. Anh mang trên người một vẻ đẹp hoàn mỹ, đẹp đến say mê lòng người. Khả Ngân thật sự không thể cự tuyệt.

"Dù cho quá khứ trước đây của em có mù mịt tăm tối, thời niên thiếu của em có bị đau khổ bủa vây... Nhưng Khả Ngân, nghe anh nói, từ bây giờ đã có anh. Anh sẽ che chở và yêu thương em, thế nên đừng cự tuyệt anh, có được không?"

Khả Ngân không nói chuyện, lặng lẽ nhìn anh. Khóe mắt cô ươn ướt, sống mũi cay cay. Mạnh Khang yêu thương nắm chặt tay cô, nói tiếp.

"Anh chưa chắc đã là một người đàn ông hoàn mỹ nhất, nhưng trên thế gian này, anh đảm bảo ngoại trừ anh sẽ không còn người thứ hai có thể yêu thương em, cưng chiều em, chấp nhận những khiếm khuyết của em... và không bao giờ bỏ mặc em. Khả Ngân, xưa nay những gì anh đã nhận định thì sẽ cương quyết theo tới cùng, không bao giờ từ bỏ."

"Vậy nên, một người đàn ông đẹp trai, giàu có, quan tâm em đang trung cầu yêu thương từ em, em nguyện ý bỏ qua sao?"

Trong đêm khuya tĩnh lặng, ánh trăng tỏa sáng trên bầu trời xung quanh muôn ngàn vì tinh tú lấp lánh. Một người đàn ông đẹp yêu mị say đắm nhìn bạn, giọng nói dịu dàng ấm áp, cánh tay vững chắc ôn nhu ôm bạn vào lòng che chở, một người đàn ông như vậy, bạn nguyện ý bỏ qua sao?

Một khắc ấy Khả Ngân nghĩ, thế gian này thực ra vẫn còn nhiều điều tốt đẹp lắm! Tựa như anh.

Hết chương 9.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Em nguyện ý

Thỏ lộ tất cả nỗi lòng với cô, Mạnh Khang vui đùa vào hõm cổ Khả Ngân, tham lam mùi hương tự nhiên dịu mát trên người cô. Cánh môi nóng bỏng của anh khẽ hôn lên cổ cô, Khả Ngân bị anh chạm đến nơi nhạy cảm, kinh ngạc thở dốc. Nhưng cô vẫn không đưa tay đẩy anh ra, chính cô cũng biết bản thân giờ này tham luyến anh vô cùng.

Phòng ngủ rộng lớn tĩnh lặng, chỉ còn tiếng kim đồng hồ treo tường cổ điển tích tắc vang lên. Bọn họ vẫn im lặng ngồi trên giường, dịu dàng ôm nhau, không ai nói với nhau lời nào.

Mạnh Khang hiểu, những lời này với Khả Ngân là quá đột ngột. Chấp nhận một người đàn ông chỉ mới gặp hai lần, Khả Ngân cái cô gái truyền thống này sao có thể mở miệng nói đồng ý được đây?

Anh biết và cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần trước lời từ chối của cô. Dù nơi sâu thẳm kia hơi nhói đau, nhưng không sao anh tin tưởng anh có bản lĩnh đáp trả được trái tim cô.

"Ngân nhi~" - Mạnh Khang tách Khả Ngân ra, để cô đối diện với anh. Đôi mắt màu hổ phách ôn nhu nhìn cô, mỉm cười.

"Anh biết, có thể em sẽ rất khó chấp nhận được anh nhưng Ngân nhi, xin hãy cho anh một cơ hội." - Khả Ngân há hốc nhìn anh, người đàn ông cao ngạo trước mặt này thế mà lại cầu xin tình cảm của cô sao? Vẫn nghi vấn cũ, Khả Ngân cô có tài đức gì chứ?

Thật ra, cô cũng rất thích anh~ Lí trí cố gắng tìm đủ mọi lí do để phủ định tình cảm này nhưng sao có thể vượt qua được lí lẽ của con tim, rằng cô yêu thích anh.

"Em~" - Cô nhìn ra được đáy mắt anh ngập tràn tình cảm, và... có cả hi vọng. A~ Có phải cô nhìn nhầm không? Anh đang hi vọng cô đồng ý sao? Cô không biết phải làm sao, một người đàn ông hoàn mỹ như vậy, thế mà lại lựa chọn một cô gái tầm thường như cô...

Mạnh Khang im lặng, anh nín thở để chờ đợi câu trả lời của cô.

"Em không phải là người phụ nữ đẹp nhất~"

"Không sao. Đối với anh, không ai có thể vượt qua em."

"Tĩnh tình em rất xấu. Ngày nghỉ thường ngủ nướng trên giường, buổi tối thường ôm laptop đọc tiểu thuyết ngôn tình đến tận đêm khuya, thói quen sinh hoạt không nề nếp, kì cương gì cả..."

"Anh không quan tâm, bởi vì em sẽ không còn cơ hội đó nữa"

"Em hiện tại chưa yêu anh~" - Khả Ngân không ngờ anh lại thân nhiên như vậy, hoàn toàn không có ý ghét bỏ. Đáy lòng như có dòng nước ấm áp ngọt ngào chảy qua. Khóe miệng Khả Ngân nhếch lên, nhắm mắt nói dối.

"Tình cảm có thể từ từ bồi dưỡng" - Anh không tin với chân thành của mình, cô có thể không yêu anh sao~

"Em rất bướng bỉnh, không biết nghe lời."

"Em có thể không nghe anh sao?" - Mạnh Khang sắc bén nhìn cô, nhưng đáy mắt lại bị tia ôn nhu lấp đầy.

"..."

Khả Ngân hoàn toàn á khẩu. Nhìn xem, người đàn ông cực phẩm như vậy đang ngồi trước mặt, chỉ chờ đợi câu đồng ý của bạn. Cô tuy ngây thơ nhưng không ngốc nha!

"Ngân nhi, hãy để anh yêu thương, chăm sóc cho em thật tốt." - Mạnh Khang thâm tình nắm chặt tay cô vuốt ve, để cô hiểu được tình cảm của anh.

"Mạnh Khang~ Sao anh... sao anh lại đối tốt với em như vậy?" - Khóe mắt Khả Ngân đỏ hoe. Ánh nước long lanh trong đôi mắt trong trẻo xinh đẹp.

"Bởi em xứng đáng." - Bốn chữ kia từ đôi môi anh chân thành nói ra, Mạnh Khang biết, đây là lời hứa hẹn của anh với cô, cũng là với chính bản thân mình.

Bởi em xứng đáng~

Khả Ngân cảm động nhìn anh, giọt nước mắt trong veo lăn dài trên đôi gò má. Trước giờ, hai mươi mấy năm trên cuộc đời, chưa ai thật lòng yêu thương cô, nguyện ý che chở cho cô như vậy.

Nhiều năm sau khi nhớ lại thời khắc này, lời nói thâm tình của anh vẫn thật sâu làm trái tim cô rung động mãnh liệt. Hóa ra tình yêu là vậy!

Mạnh Khang đưa bàn tay ấm áp lên lau đi nước mắt trên mặt cô. Anh cuối đầu lại gần, dịu dàng hôn khóe mắt cô, hôn lên những giọt nước mắt mặn đắng đó. Anh yêu thương ôm cô thật chặt.

"Vậy nên Từ Khả Ngân, em có nguyện ý ở lại bên cạnh anh không?"

Khả Ngân vô thức gật đầu, bởi cô đã hoàn toàn bị khuất phục rồi. Cái miệng xinh xắn mỉm cười, ngượng ngùng nói khẽ: "Em nguyện ý".

Mạnh Khang mừng rỡ, kinh hi mỉm cười. Khóe miệng anh kéo lên độ cong phù hợp khiến nụ cười càng hoàn mỹ hơn. Khả Ngân cảm thấy đầu óc choáng váng. Người đàn ông này sao có thể xinh đẹp như thế cơ chứ?

Anh ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cánh môi ấm áp nhanh chóng phủ lên đôi môi đỏ mọng hấp dẫn của cô. Khả Ngân không còn phản kháng như lần trước. Lần này cô vừa xấu hổ, vừa dịu dàng đáp lại anh.

Cánh tay cô tự động vòng qua ôm lấy cổ anh, kéo gần khoảng cách giữa hai người. Thấy cô không bài xích mà còn ngây ngô đáp lại, nội tâm Mạnh Khang kêu gào hạnh phúc. Anh mút lấy đôi môi sưng đỏ của cô, ngậm chặt trong miệng mà hưởng thụ hương vị ngọt ngào tựa đường mật kia. Hai người điên cuồng hôn nhau, tiếng chập chập ái muội phát ra khiến khuôn mặt Khả Ngân đỏ ửng như quả đào chín trông đáng yêu vô cùng. Đầu lưỡi anh nhanh chóng tách lấy cánh môi mỏng của cô, tiến vào khoang miệng, mê luyến cùng chiếc lưỡi nhỏ nhắn của Khả Ngân dây dưa quấn quýt.

Khả Ngân cảm giác cả người nóng ra, cô khẽ rên rỉ. Mạnh Khang hôn môi cô, sau đó một đường hôn xuống chiếc cằm cổ trắng ngần, để lại những dấu hôn đỏ sẫm, anh kích động cắn lấy xương quai xanh của cô.

"A~ Ừm..." - Khả Ngân há miệng thở dốc, vô lực xụi lơ, mặc cho đôi môi nóng bỏng của anh rong ruổi trên cổ cô.

"Mạnh... Mạnh Khang..." - Khả Ngân cảm thấy một con khoái cảm dâng lên trong người, cô không hiểu vì sao, chỉ cảm thấy khó chịu vô cùng.

"Ngoan. Bảo bối, gọi anh là Khang". - Giọng nói Mạnh Khang khàn khàn vang lên bên tai càng kích thích cô gái xinh đẹp, giờ này đôi mắt anh nhuốm đầy dục vọng.

"Ừm...a...Khang...ân..."

Hết chương 10.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Dục vọng

Hai con người có yêu nhau hay không? Dùng lời nói chưa chắc đã có thể bộc lộ hết, chỉ có thân thể mới là điều thẳng thắn thành khẩn nhất, có tình cảm với nhau tự nhiên thân thể họ mới có thể kết hợp cùng nhau, dần thân vào nhau rồi vạn kiếp bất phục.

Trên giường trong phòng ngủ, Mạnh Khang đẩy nhẹ thân thể kiều diễm của Khả Ngân xuống giường. Ánh mắt đẹp của anh giờ này đã nhuốm đầy dục vọng. Anh kích động hôn mút môi cô đến sưng đỏ, bàn tay ấm nóng di chuyển tới trước ngực cô, cách lớp áo sơ mi vuốt ve nơi mềm mại đó. Đáng người Khả Ngân thật đẹp. Chỗ lồi chỗ lõm đều rõ ràng, từng đường cong hiện lên quyến rũ.

"Ừm...A...Khang..." - Bị anh kích liệt hôn như vậy, Khả Ngân rên rỉ, khuôn mặt ửng đỏ sắp rỉ máu tới nơi rồi. Cô vừa xấu hổ vừa ngượng ngùng khi thấy anh vùi đầu vào trước ngực cô, chiếc lưỡi nóng bỏng mang hơi thở mùi đàn hương khẽ liếm mút trên cổ cô, nơi nhạy cảm kia bị chạm đến liền khiến cô rung mình.

Anh rút đi áo sơ mi của cô, dịu dàng cõi ra từng chiếc cúc, ánh mắt cung chiều âu yếm nhìn cô. Đèn phòng ngủ vẫn còn sáng, Khả Ngân không có can đảm nhìn anh, chỉ biết nhắm chặt đôi mắt, những ngón tay nắm chặt drap giường.

"Ngân nhi, ngoan nào. Mở mắt nhìn anh." - Giọng nói dịu dàng kia giờ này càng thêm tà mị và hấp dẫn. Khả Ngân run rẩy mở nhẹ đôi mắt, mê muội dần thân vào cuộc chiến ái tình này.

"Khang...~"

Mạnh Khang không nhìn được mà rên rỉ một tiếng, rất muốn đem người dưới thân đè xuống mà ra sức đoạt lấy ngọt ngào của cô. Nhưng anh biết, giờ phút này anh phải nhẫn nại, phải dịu dàng chân thành mà đối xử với cô gái nhỏ này.

Anh cẩn thận cõi bỏ chiếc áo sơ mi mỏng manh, cảnh xuân tuyệt đẹp của cô đập vào mắt anh. Anh hít một ngụm khí. Đôi tay điêu luyện vuốt ve dần dặt thân thể cô đi vào mộng mị.

Tay phải của anh đặt lên hông cô, khẽ bóp nhẹ rồi nâng hông cô tiến sát lên hạ thể đang căng trướng đau của mình. Khả Ngân kinh sợ thờ dốc, trợn mắt nhìn anh. Vật kia vừa cứng vừa nóng bỏng cứ thế cách một lớp váy ma sát với nơi sâu kín của cô. Cảm giác khác lạ dâng lên khiến Khả Ngân khó chịu muốn khóc. Cô không biết giờ này mình muốn gì.

Mạnh Khang nhìn biểu cảm đáng yêu, vận vẹo của bảo bối thì cười nhẹ. Dịu dàng vuốt ve sợi tóc bị mồ hôi dính vào gò má cô, đôi môi nhanh chóng tìm đến cánh môi ngọt ngào của cô mà hôn mạnh, nụ hôn này không còn dịu dàng như trước nữa mà là mãnh liệt ham muốn cùng môi lưỡi cô dây dưa quấn quýt...

Trong lúc đó tay trái của anh nhanh chóng bắt được nên đẩy đặn tuyệt đẹp kia, ra sức vuốt ve đem đôi gò bồng đảo mê người ấy biến thành nhiều hình dạng. Của cô thật tốt, đủ lớn vừa bàn tay anh cầm lấy, lại có độ co giãn thích hợp.

Cô biết hành động thân mật này là quá nhanh, nhưng cô không còn sức phản kháng. Toàn thân cô nhiệt độ nóng hừng hực như một ngọn lửa thiêu đốt toàn bộ lý trí của cô. Chỉ mặc cho anh ra sức cuồng dã nữa người trên của cô, đôi tay chỉ biết ra sức nắm chặt lấy bà vai anh, giống như vừa muốn đẩy anh ra nhưng cũng muốn kéo anh tiến lại gần hơn.

Mạnh Khang liếm lấy cái môi mềm mại rồi thuận thế đi xuống chiếc cổ trắng ngần, khẽ liếm mút, để lại nhiều vết hôn. Anh nhìn nụ hoa của cô đỏ sẫm căng trướng trời lên trong lớp áo lót mỏng, anh kích động đưa tay cõi nịt vú màu trắng của cô ra. Đôi mắt trầm đục, đưa tay cõi luôn áo lót không chán chờ.

Trong nháy mắt, đôi gò bồng đảo hoàn toàn lộ ra ngoài, trước ánh mắt nóng bỏng của anh. Bầu ngực của cô căng trướng lên, trước mắt anh khẽ đung đưa tạo thành gợn sóng mê người. Anh không chịu nổi được sự hấp dẫn đó, hít hơi, sau đó cúi đầu hôn lên bờ ngực tuyết trắng.

Khả Ngân thờ dốc, đôi môi mê người khẽ bật ra những âm thanh ái muội. Cô đưa tay luồn sâu vào tóc anh như kéo đầu anh lại gần bờ ngực cô, muốn anh ra sức hút lấy, cung chiều nó.

"Àn... Khang a!~"

"Ngaoan, bảo bối. Cho anh, được không?" - Mặc dù "anh em" của anh đã lên tiếng kháng nghị, nửa thân dưới đã trướng đau nhưng Mạnh Khang vẫn nhẫn nại, dịu dàng quan tâm tới cảm nhận của cô. Anh muốn cô toàn tâm toàn ý giao mình, nếu Khả Ngân không muốn, anh tuyệt đối sẽ không ép buộc.

Anh ngấn đầu hôn đôi môi cô, ôn nhu quấn lấy. Khả Ngân giờ phút này không còn chút sức lực nào nữa, cô nhìn người đang ông đang đè trên mình, cô biết, tâm cô đã chấp nhận anh.

Cô e dè, xấu hổ khẽ gạt đầu. Đôi mắt nhanh chóng nhắm lại như sợ anh nhìn thấy tia xấu hổ đó. Mạnh Khang mừng rỡ như điên. Anh kích động hôn lên khóe mắt cô.

"Bảo bối, tin tưởng anh". - Giọng anh khàn khàn, âm điệu sâu lắng rất quyến rũ. Mĩ nam thể mà lại nhìn trũng cô a~

Mạnh Khang nắm chặt bắp đùi của cô, qua lớp váy ở chỗ kín của cô mà chà sát.

"Nha...a..." - Thân thể mỏng manh của cô theo anh trên dưới đồng đưa.

"Ngân nhi...."

Mạnh Khang ôm chặt lấy thân thể cô, bàn tay nhanh chóng kéo váy cô xuống, để lộ chiếc quần lót màu trắng thanh khiết đang bao bọc lấy vườn hoa thần bí kia.

Khả Ngân xấu hổ muốn đưa tay che lại nhưng Mạnh Khang nhanh chóng bắt lấy cánh tay nhỏ nhắn đó, làm sao anh có thể để cô che đi vẻ đẹp hấp dẫn này.

"Bảo bối của anh..." - Anh lại dùng sức mạnh mẽ chạm vào nơi sâu kín của cô, môi lại hôn lên cái miệng nhỏ nhắn bị sưng đỏ. Bàn tay không rảnh rồi đang bóp nắn hai gò đồi cao vút của cô, Khả Ngân vừa thoải mái rên rỉ.

"Anh...a..." - Mới nếm thử tình dục, Khả Ngân rất sợ mình không thể khống chế được bản thân, sợ mình cứ thế mà mãnh liệt đáp lại anh.

Hết chương 11.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 12: Lần đầu tiên của em

Mạnh Khang một lần lại một lần dùng sức, mạnh mẽ chạm vào nơi sâu kín của cô, môi lại hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đỏ mọng của cô, dùng lưỡi cường bách cô cùng anh quần quít, nóng bỏng mà dụ hoặc cô.

"A..." - Cả hai cùng rên rỉ, đều bị dục hỏa hùng hục hành hạ.

Ánh mắt nhuốm đầy dục vọng của Mạnh Khang di chuyển xuống hạ thể của cô, cách lớp quần lót mỏng manh như nhìn xuyên thấu nơi đẹp đẽ mê người kia. Anh cuối đầu hôn lên hai chân trắng muốt, chiếc lưỡi nóng bỏng khẽ liếm mát trên bắp đùi kêu gọi, linh hoạt trêu đùa Khả Ngân nức nở. Anh vuốt ve quần lót ren trắng của cô, Khả Ngân cảm giác ngứa ngáy khó chịu, dịch xuân chảy ra ướt đầm đáy quần. Cảm giác ướt át khiến cô mắc cỡ, nhưng cũng vô cùng khoái lạc, thoải mái a~

Mạnh Khang một tay không rảnh rồi đang ở phía trên mãi mê xoa bóp bầu ngực căng tròn của cô, một tay lại đặt ở hạ thể của cô, cách lớp quần lót mà khẽ vuốt.

"A...um" - Khả Ngân không ngừng rên rỉ, cảm giác lâng lâng bay bổng. Mạnh Khang không ngừng ở khe thần bí mà ra vào, cuối cùng anh khẽ gầm nhẹ, còi đi vật che chắn cuối cùng trên người Khả Ngân. Toàn thân xinh đẹp, hấp dẫn toàn bộ lộ ra trước mắt anh. Anh dịu dàng hôn lên cơ thể trắng nõn của cô từ đầu đến cuối.

Khả Ngân cảm thấy cả người trống rỗng, khó chịu, cô không ngừng tiến sát về phía anh, cọ sát trên người anh.

"A, uh, em. khó chịu, khó chịu..."

"Ngân nhi, nơi nào khó chịu, hả, hả?" - Mạnh Khang cười tà mị, ở bên tai cô thổi khí. Da thịt non mềm mẫn của cô bị anh trêu chọc, khắp cả người như bị lửa thiêu đốt, trống rỗng: "Khang... Khang... a~"

Nhìn dáng vẻ bị uất ức của cô, khiến anh hận không thể nhanh chóng xâm nhập vào nơi sâu nhất của cô.

Đầu ngón tay anh đùa bỡn ở hai điểm đỏ hồng trên ngực cô, Mạnh Khang tách đùi cô ra, đem toàn bộ của cô thu hết vào mắt anh, một lần nữa, cảnh đẹp này khiến anh hô hấp khó nhọc, trên trán cũng rịn lại một lớp mồ hôi mỏng. Mạnh Khang nhìn chăm chăm hoa huyệt nhỏ nhỏ màu hồng thắm, nuốt nước miếng, hạ thể anh cương cứng giương cao đang chờ chen vào.

Mạnh Khang nghĩ thầm, cũng may vừa rồi lúc cô ngủ, anh đã bón sữa cho cô nếu không chắc Khả Ngân không thể chịu nổi.

Tiểu huyệt của cô ướt át, anh đưa ngón tay vào, rất nhanh ngón tay anh bị mũi thịt ẩm áp hút chặt, bao bọc trong khe nhỏ. Mạnh Khang biết đây là lần đầu tiên của cô, trong lòng tràn ngập yêu thương, ánh mắt nhu tình.

Anh lại đưa thêm một ngón tay vào, trêu đùa hoa huyệt chật hẹp. Nơi sâu kín chưa bao giờ được ai chạm đến bỗng dung bị vật lạ xâm nhập khiến cô nhũn nhũn nhưng rất nhanh Khả Ngân ngấm khẽ, khoái cảm hưởng thụ.

"Khang...Ân...Khang..." - Anh hóa giải khát vọng của cô nhưng mà còn chưa đủ, cô còn muốn...

Mạnh Khang thật bất ngờ trước nhiệt tình của tiểu bảo bối. Anh xấu xa cười, rút hết ngón tay ra. Bỗng hạ thân trống rỗng đánh úp khiến Khả Ngân điên cuồng khát vọng anh.

"Khang... em muốn...muốn anh..."

Lúc này đây Khả Ngân không còn biết mình nói gì nữa, chỉ biết điên cuồng muốn anh, đôi chân dài vịn vẹo chèn ép nhau. Mạnh Khang nhìn một màn quyến rũ như thế, lí trí đã sớm bay đi, anh nhanh chóng động một cái đem lửa nóng đâm thẳng vào.

"Á...Đau..." - Nước mắt Khả Ngân chảy xuống, thân thể đau đớn như bị xé rách. Cô mạnh mẽ muốn đẩy anh ra, không ngừng nức nở. Mạnh Khang nhìn cô đau đớn như vậy, anh không dám động đậy bên trong cơ thể cô. Anh đau lòng tìm kiếm cánh môi cô, nuốt hết những âm thanh nức nở kia vào trong. Tay anh không ngừng trên cơ thể cô quấy nhiễu, vuốt ve bầu ngực, hi vọng có thể xoa dịu đi sự đau đớn của cô.

"Bảo bối, ngoan nào. Rất nhanh sẽ không đau...bảo bối..."

Dưới sự vuốt ve của anh, lông mày Khả Ngân cũng dần ra. Đau đớn cũng biến mất chỉ còn khoái cảm xa lạ, vừa khó chịu nhưng cũng thật thoải mái. Cả người cô uốn éo, miệng không ngừng rên rỉ.

Mạnh Khang thấy cô không còn đau đớn, anh đem hai chân cô vòng qua bên hông mình, dùng sức lật động mạnh mẽ.

"Khang... Ừm...A" - Khoái cảm mãnh liệt đánh úp, Khả Ngân ngửa đầu ra sau bật ra những tiếng rên rỉ ái muội khiến người ta mặt đỏ tim đập.

"Ngân nhi, em là của anh, cả đời này... đều là của anh" - Mạnh Khang dịu dàng cưng chiều vuốt ve mặt cô, hạ thế bên dưới không ngừng động tác mãnh liệt. Anh và cô hôn nhau quấn quýt, môi lưỡi dây dưa, Khả Ngân vòng tay ôm anh thật chặt, thờ dốc nói.

"Anh...chậm một chút a~"

Mạnh Khang không để ý, cắn lên bờ ngực cô, hơi nhỏ bên tai cô: "Có thoải mái không?"

"Chậm...anh...anh"

"Thoải mái không hử?"

"Ừm...a"

Mạnh Khang nhú mào, càng đâm mạnh vào nơi sâu nhất của cô. Cả hai cùng đạt đến cao trào, ôm nhau thờ dốc. Mạnh Khang kích động bắn ra mào móng kích tình vào nơi sâu nhất của cô.

Tiếng rên rỉ, nức nở vang khắp căn phòng.

Hết chương 12.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Khao khát

Mây mưa đi qua, cả hai ôm nhau thờ dốc. Mạnh Khang vui sướng, khoe miệng mãi nhếch lên. Lần đầu tiên trong đời anh có được thứ cảm giác hạnh phúc như thế này.

Khả Ngân mệt mỏi, khuôn mặt vùi sâu trong lồng ngực của Mạnh Khang, đôi mắt khép hờ. Lúc này đây cô rất tỉnh táo, Khả Ngân không biết những gì họ đã trải qua đêm nay là đúng hay sai nhưng duy nhất chỉ có một điều Khả Ngân rất rõ ràng: Cô không bao giờ hối hận.

"Ngân nhi, ở đây với anh nhé!" - Mạnh Khang sẽ không bao giờ đồng ý để cô trở về lại nơi nhớ bản đó, bảo bối của anh phải được sống vui vẻ nhất, hạnh phúc nhất, dưới bầu trời của anh.

"Em..." - Chưa kịp tiêu hóa hết lời đề nghị của anh, cô lúng túng không biết nên trả lời thế nào.

Khả Ngân cô xưa nay có thể sống một mình rất tốt. Cô không muốn anh nghĩ, cô đã trao thân cho anh thì sẽ giống những người phụ nữ khác, suốt ngày đeo bám anh. Chuyện đáng khinh như thế cô làm không được.

Nhưng giọng nói dịu dàng vẫn còn vang vọng bên tai, ánh mắt anh chân thành mà tha thiết nhìn cô, Khả Ngân vô lực kháng cự. Không biết nên làm thế nào cho đúng.

"Từ ngày hôm nay, anh không có khả năng sống mà không có em. Ngân nhi, hãy tin anh. Từ trước đến giờ anh đối với em chưa bao giờ là đùa giỡn. Vậy nên... hãy về với anh." - Anh biết cô vẫn còn khúc mắc trong lòng, nhưng anh là thương nhân, không tận dụng cơ hội bẻ gãy tia do dự của cô, thì không biết tiểu Ngân nhi này biết bao giờ mới được thông suốt.

Cứ tưởng anh sẽ thất vọng về thái độ của cô, nhưng Mạnh Khang lại ôn nhu vuốt ve gương mặt khả ái của cô, yêu thương khản thiết.

Một câu "Anh không có khả năng sống mà không có em" của anh như rót mật ngọt vào tai cô, khiến cô tin tưởng một cách vô tiền khoáng hậu. Trái tim rung động kịch liệt, Khả Ngân không ngờ mình sẽ còn cơ hội được yêu thương như vậy.

"Vâng!" - Cô e thẹn gật đầu, khuôn mặt ửng đỏ chôn vùi vào hõm cổ anh.

Anh nhanh chóng cúi đầu lại gần cô, hơi thở mang mùi bạc hà mát lạnh của anh quấn quanh mặt cô, Khả Ngân cảm thấy nóng lên, chưa kịp phản ứng thì đôi môi ấm áp nhanh chóng phủ xuống môi cô, quấn quít môi lưỡi triền miên.

Khả Ngân e dè đáp lại anh, bỗng cô kinh ngạc trợn mắt. Cảm giác lửa nóng đang đâm vào bụng dưới, cô xấu hổ không biết làm sao. Anh... của anh lại... "dừng" lên nữa rồi...

Nhìn biểu hiện ngây ngô đáng yêu của cô, anh thích thú bật cười.

"Đáng ghét! Còn cười người ta..." - Khả Ngân chu môi lên hờn dỗi. Mạnh Khang xoay mặt cô lại, nhẹ nhàng hôn cùng khắp. Anh như phát nghiệm cảm giác được rong ruổi trên người cô, mọi nơi trên thân thể tuyệt đẹp này đều có thể khơi dậy dục vọng của anh.

"Được... Ha ha... anh không cười nữa." - Mạnh Khang nhin cười, cúi đầu hôn lên xương quai xanh quyến rũ của cô, bàn tay nóng rực đang vờn về bờ ngực mềm mại, xoa nắn thành đủ loại hình dạng. Anh yêu chết nên này, vừa mềm mại, độ co giãn lại rất tốt, cảm giác rất kích thích.

Khả Ngân rên rỉ. Cô xấu hổ ngậm chặt miệng thì Mạnh Khang dịu dàng vuốt ve cánh môi của cô. Anh nói nhỏ bên tai:

"Bảo bối, đừng cắn răng. Anh muốn nghe..."

"Ừm... a..." - Khả Ngân nức nở theo sự vuốt ve của anh. Hạ thân đã chảy đầy thủy dịch, Mạnh Khang đưa tay đâm vào, mùi thịt nhanh chóng hút chặt ngón tay của anh, Khả Ngân khao khát ôm Mạnh Khang thật chặt.

Cô cảm thấy dục vọng như nhấn chìm chính mình, cô khao khát muốn anh nhiều hơn thế nữa. Khả Ngân khó chịu rên rỉ thành tiếng, chân dài quấn quanh eo anh thật chặt, ra sức đòi hỏi.

"Sao nào, em đã muốn sao..." - Mạnh Khang trêu đùa véo nhẹ cánh mũi cô, ngón tay đột ngột rút ra khiến cô thờ dốc. Toàn thân như trống rỗng, thủy dịch tràn ra ướt đầm drap giường.

"Khang... nhanh... em muốn..."

"Em muốn gì nào, nói anh nghe" - Mạnh Khang gian tà mỉm cười mà mỉa.

"Anh... muốn anh...vào... a~"

"Được. Thỏa mãn em."

Vừa dứt lời, anh nhanh chóng đem "người anh em" của mình đâm sâu vào hạ thể của cô. Anh mạnh mẽ luật động, đâm vào rút ra khiến cả hai khoái cảm, đạt đến cao trào. Bên dưới Mạnh Khang không ngừng ra vào, còn phía trên, bàn tay anh xoa bóp đôi gò bồng đảo mềm mại. Nhụy hoa đỏ sậm cương cứng vênh lên, anh đưa môi hôn đến, như bị kích thích, đôi vú cô càng trướng lên như mời chào anh. Mạnh Khang nhanh chóng ngậm vào miệng, ra sức mút lên như một đứa bé đang bú sữa. Tiếng chắc chắc đâm nị vang vọng cả căn phòng. Anh đôi bên không quên ưu ái cho bên còn lại, điên cuồng hôn mút hết vị ngọt trên nhụy hoa của cô.

Khả Ngân cảm giác ngứa đau nhưng cũng đồng thời thoải mái, cô đưa tay ôm đầu anh kéo sát vào ngực cô mời chào. Cô không phủ nhận mình cũng khao khát anh như vậy.

Kích tình qua mấy đợt, cuối cùng Mạnh Khang bắn ra tất cả mầm móng kích tình vào nơi sâu nhất của cô, cả hai mệt mỏi ôm nhau chìm vào giấc ngủ.

Ngày mai tỉnh dậy, cuộc đời họ đều bước sang trang mới.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Giận hờn.

Ánh nắng sáng sớm len qua cửa sổ sát đất rọi chiếu vào phòng. Hai thân thể cuồng quít lấy nhau, khoe miệng họ đều nhếch lên trong mộng đẹp. Hình ảnh đó thật hài hòa. Mạnh Khang đưa mắt nhìn xuống khuôn mặt trắng nõn đang kề sát lồng ngực mình, đôi mi dài thanh tú, cánh môi còn sưng đỏ mấp máy trông thật hấp dẫn. Anh muốn cắn một ngụm mà thưởng thức hương vị ngọt ngào của cô.

Có lẽ hôm qua anh đã khiến cô mệt mỏi. Vòng tay ôm lấy thân thể nhỏ nhắn chặt hơn, anh thầm hứa sẽ trân quý bảo vệ cô.

Cảm giác mềm mại bên môi đánh thức Khả Ngân khỏi giấc ngủ. Đôi mắt xinh đẹp vẫn lười biếng không muốn mở ra nhưng cái miệng nhỏ nhắn lại vô thức đáp lại nụ hôn của anh.

Mạnh Khang không kiềm được mà mút lấy môi cô, cuồng dã cho đến khi Khả Ngân vì thiếu đường khí mà tỉnh dậy, anh mới buông cô ra. Giọng nói vẫn dịu dàng như cũ.

"Bảo bối, chào buổi sáng."

"A~ Chào buổi sáng."

Khả Ngân then thưng đáp khẽ. Khuôn mặt đỏ ửng được những tia nắng phản chiếu vào tràn đầy sức sống.

Mạnh Khang ngồi dậy mặc áo ngủ vào rồi nhặt lấy áo sơ mi của mình mặc cho cô. Khả Ngân ngượng chín cả mặt, muốn tự làm lấy nhưng bị anh ngăn cản. Cô bất đắc dĩ nhìn anh chỉnh cổ áo sơ mi của mình.

Áo sơ mi nam rộng thùng thình che đi vẻ đẹp hoàn mỹ của cô mà anh không muốn cùng ai chia sẻ. Có trời mới biết, Mạnh Khang vội che đậy thân thể lồ lộ của cô vì sợ mình không nhận được mà muốn cô nữa.

Anh biết Khả Ngân rất mệt và anh còn nhiều việc cần giải quyết. Trước tiên phải nhanh chóng tắm nước lạnh mới được!

(Rain: Ôi tội nghiệp anh~ hhh - Mạnh Khang: Cô muốn gì? - Rain: Anh lấy thịt mà đè chết em đi *khao khát* - Mạnh Khang: Tôi chỉ làm việc đó vs Ngân nhi của tôi..cô thì..chắc... không thể! - Rain: Ôi gớm quá! Nổi cả da gà - Khang: Tôi kêu người giết cô. - Rain: *chạy*)

"Khả Ngân, em vào phòng tắm thay đồ rồi chuẩn bị xuống nhà ăn sáng. Anh tới phòng bên cạnh tắm rửa." - Anh vừa nói, ngón tay thuần thục vuốt mái tóc cô.

"Em..." - Khả Ngân ấp úng.

"Sao hả? Không lẽ em muốn tắm chung với anh?" - Đôi mắt Mạnh Khang gian tà lóe lên, gian xảo nhìn cô.

"Không... Không có!" - Khả Ngân hoảng hốt nhảy bật dậy chạy thật nhanh vừa phòng tắm. Bàn tay đưa lên ngực thờ hồn hèn.

Mạnh Khang nhìn hành động đáng yêu của cô thì bật cười. Sao cô ấy có thể cho là thật chứ? Anh cũng không phải cảm thú a~ (Rain: Anh không phải cảm thú thì còn người thứ hai phải sao?).

Khả Ngân tắm xong, đang nghĩ tới việc không có quần áo để thay thì thấy ngay quần áo đã được chuẩn bị sẵn đặt ở mép giường. Nhưng cô tìm kiếm xung quanh cũng không thấy được Mạnh Khang. Khả Ngân nhanh chóng cầm lên rồi mặc vào, chiếc váy thanh lịch vừa người, là màu tím nhạt cô thích nhất.

Đứng ngắm nhìn mình trước gương, Khả Ngân chỉnh trang lại mái tóc cho gọn gàng rồi mở cửa bước xuống phòng. Đêm qua vì bị ai đó "ăn" gât gao nên cả người cô mỏi nhừ, hai chân bước đi loạng choạng.

Cô vịn cầu thang bước xuống, nghĩ rằng chắc Mạnh Khang đang ở dưới nhà chờ mình. Xuống tới phòng khách, cô nhìn thấy quản gia và một tập người hầu đang đứng nghiêm chỉnh cúi chào cô. Khả Ngân hết hồn, tay chân luống cuống không biết làm gì.

Đùa gì vậy? Sao giống trong phim như thế chứ? Người ở đâu ra mà nhiều thế này? Một đồng câu hỏi ngổn ngang trong đầu cô.

"Từ tiểu thư, cậu chủ vừa có việc gấp phải đến công ty rồi. Cậu ấy đã dặn dò tôi chuẩn bị bữa sáng, mời cô." - Viên quản gia cung kính nhìn cô, nhưng lúc này Khả Ngân không để ý đến. Cô chỉ biết đáy lòng bỗng chùng xuống, một cổ thất vọng dâng trào trong cô, vì không có anh sao?

Chẳng phải nói là chỉ thích anh thôi sao? Nhưng bây giờ khi anh bỏ lại một mình cô trong tòa nhà lớn như thế này, cô lại thấy khó chịu, trái tim khẽ nhói.

Khả Ngân ngược lên nhìn trần nhà, nháy mắt mấy cái để ngăn không cho nước mắt tủi thân chực trào, cô gật đầu đi theo lão quản gia vào phòng ăn.

Lúc này cô mới có dịp quan sát tòa nhà này, thật lớn và đẹp làm sao. Ngôi nhà được trang trí theo phong cách Tây Âu cổ điển pha lẫn hiện đại, vừa sang trọng lại thoải mái.

Bởi vì bị đói nhiều ngày, Khả Ngân nhanh chóng dùng xong bữa sáng trên bàn. Đồ ăn thật ngon, rất hợp khẩu vị của cô. Đó toàn là những món ăn Trung Quốc cô thích nhất. Khóe miệng bỗng nhếch lên vui vẻ, cô biết anh thực quan tâm đến mình.

Khi thấy Khả Ngân dùng giấy ăn lau khóe miệng, uống xong cốc sữa nóng. Viên quản gia ra hiệu cho người hầu dọn bàn, ông một bên từ tốn thông báo.

"Tiểu thư, cậu chủ có dặn dò vì cô đến đây sống nên cần chuẩn bị vài thứ: quần áo và vật dụng cá nhân. Nền tài xế đã chuẩn bị để đưa cô đến Trung tâm mua sắm để mua những thứ cô cần." - Rồi ông đưa cho cô chiếc thẻ tín dụng bạch kim lấp lánh. - "Đây là cậu chủ dặn tôi đưa cho cô."

Khả Ngân nghiêng đầu khó hiểu, anh sao lại thế chứ? Đưa cho cô cái này làm gì? Cô không phải nhân tình của anh a~

Không hiểu sao Khả Ngân đột nhiên tức giận. Ánh mắt cô trầm xuống, lạnh nhạt nói với quản gia.

"Bác cứ cầm lấy, cháu hôm nay không được khỏe. Cháu muốn lên lầu nghỉ ngơi trước."

"Vây, cô..." - Viên quản gia không biết phản ứng làm sao, nhìn cô trông thật sự rất mệt mỏi. Ông cũng không nói nữa, chỉ bảo cô nghỉ ngơi thật tốt.

"Cảm ơn." - Khả Ngân mệt mỏi bước về căn phòng của anh. Tứ chi rã rời ngã nằm xuống chiếc giường Kingsize mềm mại, gương mặt xinh đẹp vùi sâu vào gối của anh, yên lặng nhắm mắt.

~

Bên này Mạnh Khang vừa mới kết thúc một Hội nghị quốc tế quan trọng, anh nhanh chóng rời đi định gọi để được nghe giọng nói của cô thì đột nhiên nhớ ra, khi anh đưa cô đến đây không có mang theo điện thoại.

Mạnh Khang đang định gọi về cho quản gia thì ông ta đã gọi đến trước.

"Khả Ngân đã dậy chưa? Có ăn sáng không?" - Giọng Mạnh Khang vẫn nhẹ nhàng, hồ hững như cũ. Dường như chỉ khi với cô, anh mới có thay đổi rõ rệt.

"Cậu chủ, tiểu thư đã dậy và dùng xong bữa sáng. Tôi đã làm theo lời của cậu, nhưng cô ấy bảo mệt mỏi không muốn đến Trung tâm mua sắm. Chiếc thẻ tín dụng, cô ấy cũng không nhận." - Viên quản gia e sợ báo cáo từng chi tiết một, bởi đây là lần đầu tiên có người không làm theo lời của cậu chủ.

Ánh mắt Mạnh Khang thâm trầm, như nghĩ tới gì đó, anh vội cúp máy rồi nhanh chóng rời đi. Bỏ lại Tần Minh đang không biết chuyện gì xảy ra phía sau.

Hết chương 14.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Em là khắc tinh của anh

Mạnh Khang vội bước vào nhà, liền thấy viên quản gia đứng chờ ở cửa. Anh nhanh chóng hỏi ông ta về tình hình của Khả Ngân.

Có trời mới biết anh đã lo lắng về cô đến nhường nào. Trên đường về nhà anh tuy tỏ ra bình tĩnh nhưng rất nóng lòng muốn nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của cô. Chỉ xa nhau vài tiếng, Mạnh Khang đã phát hiện anh nhớ cô vô cùng.

Viên quản gia cung kính báo cáo cho anh tình hình của Khả Ngân.

"Cậu chủ, tiểu thư dường như không vui"

Mạnh Khang bước lên lầu, khẽ mở cửa phòng ngủ. Căn phòng rộng lớn rơi vào tĩnh lặng, chỉ có tiếng bước chân chậm rãi và tiếng hơi thở đều đều của cô. Anh tiến lại gần, Khả Ngân vùi sâu khuôn mặt khả ái động lòng người vào mặt gối mềm mại, yên giấc ngủ say. Hai hàng chân mày thanh thoát khẽ nhíu lại, Mạnh Khang đau lòng đưa tay khẽ xoa nhẹ mi tâm của cô.

Như cảm nhận được hơi ấm quen thuộc, Khả Ngân đưa mặt kề sát lòng bàn tay anh, tiếp tục ngủ. Hành động ngây thơ đó khiến anh bật cười.

"Cô bé ngốc này, thật đáng yêu!"

Anh cứ ngồi đó, không một tiếng đáp lại. Mạnh Khang dịu dàng bên tai cô nói khẽ, âm rung rõ ràng mà tha thiết.

"Anh xin lỗi... xin lỗi em bảo bối."

Đột nhiên, Mạnh Khang cuối đầu kề sát môi mềm mại của cô, dịu dàng hôn mút. Nụ hôn lần này thật dịu dàng, ánh mắt thâm tình nhìn cô, không còn nhuốm đầy dục vọng như đêm qua nữa. Anh nhẹ nhàng cạy lấy hàm răng của cô, cùng môi lưỡi cô dây dưa quấn quýt.

Trong mơ Khả Ngân cảm giác có người hôn mình, nhưng khi cảm nhận được nụ hôn quen thuộc của anh, cô vô thức đáp lại theo bản năng cùng anh.

Họ cứ thế hôn nhau, người đàn ông xinh đẹp tinh tảo còn người phụ nữ nằm trên giường lại ở trạng thái mơ màng. Hơn một phút, Khả Ngân mở mắt trừng lớn nhìn anh, vừa kinh hi lại vừa thất thần.

Cô rất vui khi thấy anh chân thật ngồi trước mặt mình nhưng sau đó, cảm giác trống rỗng lúc sáng khi bước xuống lầu không tìm kiếm được bóng hình

anh, sự lạc lõng ấy nhanh chóng ùa về đáp úp vào lồng ngực cô vô cùng khó thở. Rồi hình ảnh chiếc thẻ tín dụng lấp lánh chói mắt kia khiến cô vừa tức giận vừa khó chịu vô cùng.

Khả Ngân ngồi dậy nhìn anh, rồi yên lặng cuối đầu.

Cô không biết, những diễn biến tâm lý của cô đều được Mạnh Khang thu hết vào tầm mắt. Từng họ qua môn Tâm lý học, anh biết đây là trạng thái một con người đang bất an và thất vọng về một điều gì đó.

Anh đau lòng khẽ vuốt mái tóc cô, miết nhẹ.

"Anh...anh về bao giờ?" - Khả Ngân hỏi nhỏ, giọng khàn khàn mới tỉnh ngủ.

"Anh vừa về. Anh xin lỗi vì lúc sáng rời đi vội vã không nói với em một lời. Ở công ty có chuyện quan trọng." - Anh áy náy nhìn cô. Qua một đêm kia, anh thật sự không muốn rời đi thiên hạ trong lòng mình chút nào. Nhưng vì ông Daston là đối tác quan trọng của tập đoàn ở thị trường châu Âu, nên anh không thể không tới. Nhưng cả buổi sáng, hình ảnh cô xinh đẹp luôn hiện hữu trong đầu anh, khiến anh muốn chạy thật nhanh về nhà để ôm cô vào ngực mà yêu thương.

"À.Không sao" - Cô khẽ đáp. Không khí lại rơi vào trầm mặc, căn phòng trở lại trạng thái yên tĩnh như lúc trước.

"Em giận anh phải không?" - Giọng anh dịu dàng, hơi thở mùi bạc hà thơm ngát phả vào mặt cô khiến Khả Ngân khẽ run lên.

"..."

"Là vì anh rời đi không thể cùng em sao?"

"Không ạ!" - Cô nói dối. Rõ ràng trong lòng trăm ngàn lần mắng anh, tức giận với anh nhưng khi anh hỏi, lời nói từ cửa miệng là "Không có", cô thầm ghét chính mình.

Khả Ngân bối rối, khóe mi đỏ hoe không dám nhìn anh.

Mạnh Khang vòng hai cánh tay mạnh mẽ giữ chặt đôi vai cô, bắt ép cô đối diện với anh, nghiêm túc.

"Từ Khả Ngân" - Đây là lần thứ hai anh gọi cả họ của cô, Khả Ngân bắt giác ngẩng đầu lên nhìn anh.

"Vâng ạ?"

"Vậy tại sao lại giận anh? Há?" - Nhìn thấy đôi mắt cô long lanh ánh nước, anh rất đau lòng. Nhưng anh không thể ôm cô vào lòng mà an ủi được.

Khả Ngân nhay cảm như vậy. Có một số chuyện cần giải quyết rõ ràng. Cuộc đời sau này với những tháng năm dài đằng đẵng như thế, nếu không thành thật với nhau, thì bắt họ phải sống chung là sao đây? Cảm giác này cả anh và cô đều không muốn.

Anh phải từ từ dùng chân thành để khiến cô chịu giao cả tâm cho anh. Đó mới là điều Mạnh Khang mong muốn.

"Em.. Em rất tức giận." - Giọng cô rất nhỏ. Khả Ngân nghĩ, nếu bây giờ không nói, có lẽ về sau cô cũng không còn can đảm nói ra, đối mặt với người đàn ông thấp toàn tập nầy, Khả Ngân rất tự ti. Cô thấy bản thân nhỏ bé vô cùng, dường như cô không xứng đáng với anh vậy. Vì thế khi thấy chiếc thẻ kia, cô tức giận.

"Anh sao có thể đối xử với em như vậy chứ? Em không thiếu tiền, tại sao lại đưa thẻ tín dụng cho em? Một đêm kia, anh tính dùng chiếc thẻ ấy để bù đắp sao? Em đến với anh không phải vì tiền, hoàn toàn không phải...! anh làm vậy là có ý gì chứ? "

Bỗng không khí trầm xuống. Khả Ngân đưa mắt nhìn người đàn ông trước mặt. Cô hoảng loạn và sợ hãi, nhịp tim gia tốc. Ánh mắt màu hổ phách xinh đẹp của anh giờ này tràn ngập cuồng bạo, lóe lên tia nguy hiểm. Anh cứ thế nhìn cô đầy ý vị.

Khả Ngân khẽ rung mình, cô định nói gì thì anh đã lên tiếng.

"Ý gì? Tốt lắm! Em hỏi anh làm vậy là có ý gì sao?" - Thanh âm của anh không còn dịu dàng như trước, mà thay vào đó là sự sắc lạnh ghê người.

Giờ phút này Khả Ngân nhận ra anh đang tức giận. Cô hoảng sợ nhìn anh lắc đầu như muốn giải thích gì đó. Khi vừa dứt lời, cô biết bản thân liền sai lầm rồi.

Mạnh Khang tức giận nhìn cô. Anh không ngờ cô lại nghĩ anh là kiểu đàn ông bao nuôi nhân tình sao? Anh không phủ nhận việc mình có kinh nghiệm phong phú trên tình trường, phụ nữ theo anh vì ngoại hình cũng có, vì lợi ích cũng có nhưng người phụ nữ của anh thì chỉ có duy nhất một mình cô gái trước mặt này thôi.

Khi nghe từng lời rõ ràng kia của cô, trái tim anh khẽ nhói lên. Anh chưa bao giờ xem cô như những người phụ nữ kia, bởi vì cô là bảo bối duy nhất của Mạnh Khang anh.

"Từ Khả Ngân, chẳng lẽ đến bây giờ em vẫn cho là anh đùa bỡn với em sao?"

"Không..." - Khả Ngân liên tục lắc đầu, nước mắt như trân châu thi nhau rơi xuống.

Những lời thâm tình của anh một đêm kia vang vọng lại trong tâm trí cô...

"Anh biết, có thể em sẽ rất khó chấp nhận được anh nhưng Ngân nhi, xin hãy cho anh một cơ hội."

"Ngân nhi, hãy để anh yêu thương, chăm sóc cho em thật tốt."

"Bởi em xứng đáng."

"Vậy nên Từ Khả Ngân, em có nguyện ý ở lại bên cạnh anh không?"

Cô hồi hận rồi. Cô không cố ý nói như vậy...

"Từ Khả Ngân, anh nói cho em biết. Anh đưa thẻ tín dụng cho em chi vì đơn giản, em là người phụ nữ của anh, việc dùng tiền của anh để mua thứ em thích là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Anh chưa từng xem em như tình nhân, vì em là người phụ nữ của anh. Từ Khả Ngân, anh chỉ muốn chúng ta không phân biệt khoảng cách mà thôi." - Mạnh Khang dứt lời, lạnh nhạt nhìn cô đang ngồi đau khổ trên giường, anh đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Anh rất muốn yêu thương cô thật nhiều, nhưng trước mắt phải phá vỡ ngăn cách này. đành nhìn xuống!

Khả Ngân kinh sợ cực độ. Nhìn hành động muốn rời đi của anh khiến tay chân cô luống cuống. Không được! Anh không thể cứ như thế bỏ cô mà đi được. Cô không muốn vậy, cô chỉ muốn anh mãi mãi để ý đến cô thôi. Tình cảm này không thể tan vỡ như thế...

Khả Ngân bước nhanh xuống giường, chạy tới vòng tay ôm thắt lưng Mạnh Khang, áp mặt vào lưng anh nức nở.

"Em xin lỗi, Khang, em không phải muốn nói anh như thế? Nhưng lúc ấy em chỉ có một mình, em chỉ muốn anh ở bên cạnh. Em không biết nghĩ thế nào cả, em rất sợ, sợ anh rồi cũng sẽ rời xa em như vậy. Trong lòng em ngập tràn bất an, không có anh, em không thể hỏi bất kì ai, chỉ còn cách tự em suy nghĩ, nghĩ rằng anh xem em như..." - Giọng nói khàn khàn của cô đầy ủy khuất, nước mắt ướt đầm cả khuôn mặt nhỏ nhắn.

Mạnh Khang nắm chặt lấy tay cô. Cô nào biết anh đã cố kiềm chế để không xoay lại ôm cô vào lòng, an ủi cô gái thương tâm òa khóc này. Nhưng anh muốn nghe cô nói hết nỗi lòng, anh không muốn cô che giấu trước mặt anh.

Nhìn khuôn mặt hoa lệ đáng yêu này, Mạnh Khang vừa tức vừa thương vừa đau lòng. Anh đưa tay lau đi những vệt nước mắt trên má cô, đôi môi nóng bỏng hôn lên mi mắt ngăn không cho dòng lệ tiếp tục tràn ra nơi khóe mắt cô nữa. Anh hôn cô cùng khắp, vị nước mắt mặn đắng hòa quyện cùng lòng anh, ngọt ngào.

"Anh...hức...Anh... em xin lỗi. Em rất quan tâm anh, em không muốn, không muốn anh lại bỏ em như cha em vậy...em không muốn..." - Khả Ngân thương tâm vùi mặt vào lồng ngực rắn chắc của anh, vòng tay ôm anh thật chặt như thể sợ anh tan biến.

Mạnh Khang đau lòng vô cùng. Người phụ nữ của anh lại vì sợ mất anh mà khóc. Anh kích động vui mừng ôm lấy gương mặt của cô.

"Ngân nhi, ngoan nào, đừng khóc. Anh sẽ không bỏ em, mãi mãi không rời bỏ em."

"Bảo bối, đời này em đúng là khắc tinh của anh rồi." - Bởi chỉ cần cô rơi nước mắt, chỉ cần cô chịu thương tổn, anh liền đau lòng đến mức không chịu nổi.

"Thật sao? Sẽ không bỏ lại em chứ?" - Khả Ngân vui mừng nhìn anh, ánh mắt lóe lên tia sáng rực rỡ.

"Sẽ không." - Đây là lời hứa trọng trọng mà Mạnh Khang dành cho Khả Ngân.

Đời này vĩnh kết đồng tâm, mãi không chia lìa.

Hết chương 15.

Lời tác giả: Rain có vài lời muốn nói với các bạn đọc đã yêu mến truyện của mình.

Trước hết xin cảm ơn các bạn luôn ủng hộ Rain trong suốt thời gian qua, Rain luôn cảm động và vui mừng vì điều đó.

Hôm nay, tuy rất bận nhưng vì yêu thích truyện cũng như các bạn mà Rain cố gắng ngồi vào máy và viết 1 chương. Các bạn biết không, Rain viết từ 7h30 tối, đến lúc sắp hết chương thì bỗng dưng mạng lag và mọi công sức cả tiếng đồng hồ của Rain bị gió cuốn đi mất. Lúc ấy Rain rất nản và không viết nữa, nhưng rồi đọc lại những BÌNH LUẬN của các bạn, Rain không muốn để các bạn thất vọng, nên quyết định ngồi viết lại từ đầu chương này. Và đến bây giờ, cuối cùng cũng ra đời 1 chương mới.

Rain chỉ muốn nói, chính nhờ sự chân thành của các bạn đã là động lực lớn nhất của Rain. Cảm ơn! :wave: :wave: :wave:

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Ái tình

Phòng ăn rộng lớn, Mạnh Khang nhàn rỗi ngồi bên bàn ăn ngắm nhìn cô gái xinh đẹp của mình đang bận rộn trong phòng bếp. Anh hơi bất ngờ vì Khả Ngân có thể nấu ăn à~ Con gái hiện đại, nãy ai làm được những việc này cơ chứ? Anh bất ngờ nhìn từng động tác nhanh nhẹn và thuần thục của cô. Đôi tay trắng nõn nhanh chóng rửa sạch cả chua dưới vòi nước mát lạnh, thái thành từng lát nhỏ bày ra đĩa.

Mạnh Khang đứng dậy phụ giúp cô đem bát đĩa bày ra bàn. Viên quản gia và hai hàng người hầu cứ thế đứng một bên mở to mắt nhìn họ. Đôi nam nữ tài sắc này cứ thế chiếm lĩnh nhà bếp của họ.

Lần đầu tiên lão quản gia thấy được nụ cười vui vẻ trên môi cậu chủ. Ông cảm động đến mức khóe mắt rung rung. Từ lâu rồi, lão gia và phu nhân luôn luôn bận rộn với công việc của họ, toàn bộ thời gian Mạnh Khang đều được ông chăm sóc, chỉ đến khi phu nhân sinh nhị thiếu gia và tiểu thư thì gia đình họ mới ngày ngày bên nhau.

Rất lâu rồi ông mới thấy cậu chủ vui vẻ đến thế? Cô gái này, từ sâu đáy lòng ông rất biết ơn cô ấy.

"Anh cứ ngồi yên đó đi, sắp xong rồi à!" - Khả Ngân khẽ đẩy anh ngồi xuống ghế, cô cẩn thận bê ra vài món ăn đơn giản và một món canh. Cô nghĩ, chỉ có hai người nên không cần phải chuẩn bị nhiều.

Nhìn một bàn thức ăn đầy mỹ vị, tất cả người làm đều kinh ngạc nhìn cô. Ai có thể nhìn ra đại tiểu thư này biết nấu ăn cơ chứ? Viên quản gia chỉ nhìn Khả Ngân mỉm cười hiền từ.

"Anh không biết rằng em có thể nấu ăn. Nào ngồi xuống đi." - Mạnh Khang cười khen ngợi, kéo cô ngồi xuống bên cạnh anh.

"Ngày trước, bà dạy em à! Anh ăn thử món này đi." - Khả Ngân gấp miếng thịt viên bắt mắt bỏ vào chén của Mạnh Khang, ngược mắt trông chờ anh nếm thử.

Mạnh Khang nếm thử một miếng, miếng thịt thơm mềm cùng nước sốt đậm đà rất hợp với khẩu vị của anh.

"Thế nào hả anh?" - Mắt cô long lanh nhìn anh, hi vọng không quá tệ.

"Ngon quá! Em nấu ăn ngon thật, mau ăn thử đi." - Nhìn cô vui vẻ cười tít mắt thế kia, Mạnh Khang cũng thấy hạnh phúc. Dường như chỉ cần Khả Ngân cười vui thì dù trời có sập xuống anh cũng không hối tiếc.

Hai người vui vẻ ăn một miếng em một miếng. Cả hai đều thấy trái tim khác lạ, dâng lên một cổ cảm xúc lạ kì.

"Quản gia, có khi nào chúng ta sẽ bị đuổi việc không ạ?" - Một người hầu nhỏ giọng úy khuất. Lão quản gia ngạc nhiên quay sang hỏi:

"Sao lại thế?"

"Từ tiểu thư nấu ăn tốt như vậy, chúng ta... chúng ta còn có đất dụng võ sao?"

"Đừng hoảng như vậy. Hai người họ đều có công việc." - Cả nhóm người cùng bật người, ai cũng vui vẻ.

~

Khả Ngân tắm rửa sạch sẽ, từ phòng tắm bước ra liền không thấy bóng dáng Mạnh Khang. Chắc là anh đến thư phòng.

Cô không vội lau khô tóc mà chân trần bước trên thảm sàn, tiến lại chiếc bàn cạnh đó lấy chiếc điện thoại mà Mạnh Khang vừa sai người đem đến cho cô. Điện thoại của cô bỏ ở căn nhà kia.

Nhanh chóng ấn một dãy số quen thuộc, cô muốn nghe giọng nói của Yên Phương. Chắc là mấy ngày nay cô ấy lo lắng cho cô lắm.

Rất nhanh đầu bên kia đã có người nghe máy.

"Yên Phương xin nghe. Ai đấy ạ?"

"Là tớ." - Không hiểu sao vừa nghe giọng nói tràn đầy sức sống của chị em tốt, cô liền cảm thấy yếu mềm. Sống mũi cay cay rất muốn òa khóc.

"Khả Ngân? Tiểu Ngân nhi là cậu thật sao?" - Yên Phương hét toáng, vừa mừng vừa lo.

"Phương Phương, là tớ đây. Hic... tớ... tớ..." - Khả Ngân nức nở, cô muốn nói rất nhiều nhưng dường như mọi lời nói đều bị nghẹn ứ nơi cổ họng.

"Huhu, Ngân Ngân, cậu ở đâu, cậu đang ở đâu? Mấy ngày nay không tìm thấy cậu, tớ rất sợ...Huhu" - Yến Phương bật khóc. Cô rất muốn gặp Khả Ngân ngay lúc này.

"Tớ rất tốt, mọi chuyện đều tốt cả rồi, Phương Phương cậu đừng lo."

"Nói cho tớ biết, có phải... có phải ông ta?"

"Khi nào gặp tớ sẽ kể."

"Bây giờ cậu ở đâu, tớ tới liền."

"Muộn rồi. Ngày mai gặp tớ sẽ nói rõ. Sáng mai cậu đến văn phòng của tớ, được không?"

"Được. Tất nhiên là được. Cậu nhớ phải chăm sóc bản thân thật tốt đấy. Ngày mai tớ sẽ đến, tớ rất nhớ cậu."

"Tớ cũng nhớ Phương Phương rất nhiều."

"Biết rồi. Cậu ngủ sớm đi, ngày mai phải gặp đó!"

"Ok. Tạm biệt"

"Bye bye"

Chỉ còn tiếng tút tút bên tai, Khả Ngân nhìn chăm chăm màn hình điện thoại mà thần thờ. Cô rất muốn òa khóc ngay lúc này, cô muốn gặp Phương Phương.

Khả Ngân đưa tay lên bịt chặt miệng, chỉ sợ tiếng nấc sẽ bật ra thành tiếng. Bỗng, một bàn tay ấm áp chạm vào đôi vai đang run lên của cô. Khả Ngân hoảng hốt quay lại, cô không biết Mạnh Khang đã đứng bên cạnh từ lúc nào.

Cô không biết khi bước vào phòng, nhìn Khả Ngân kìm nén đau thương uất ức bật khóc, anh đã đau lòng đến nhường nào! Cô gái này lẽ ra phải được yêu thương thật tốt. Không thể để cô ấy khóc.

"Ngoan. Đừng khóc." - Anh đưa tay ôm cô vào lòng, vuốt nhẹ tấm lưng mảnh khảnh của cô.

Khả Ngân vùi mặt vào lồng ngực ấm áp của anh, nức nở khóc òa.

"Anh... anh...~"

"Ừ. Anh biết cả rồi, em đừng khóc, anh sẽ đau lòng." - Giọng nói dịu dàng bên tai, câu từ ngọt ngào khiến trái tim bạn rung động. May mắn biết bao, đời này bạn đã gặp một người như vậy.

"Hức...Em..." - Khả Ngân xúc động ôm chặt lấy anh như sợ anh sẽ lại vụt tan mất. Cô sợ tất cả chỉ là mơ, sợ anh không thật.

Mạnh Khang nhìn được bất an trong ánh mắt cô. Anh nhẹ đẩy ngã Khả Ngân xuống chiếc giường mềm mại, phủ lên cánh môi mềm một nụ hôn nồng nhiệt. Anh mãnh liệt xâm nhập vào khoang miệng của cô, cuốn lấy chiếc lưỡi thơm tho cùng anh rong ruổi theo trò chơi ái tình. Anh tham lam muốn khám cô vào thân thể mình để mãi mãi giữ cô bên cạnh.

"Khang~" - Khả Ngân thở hồng hển, khuôn mặt đỏ bừng nhìn anh.

"Bảo bối, anh muốn em" - Đôi mắt anh lúc này tràn ngập dục vọng chiếm hữu. Anh tha thiết hôn mút lấy môi cô đỏ mọng, một đường hôn xuống xương quai xanh rõ ràng nổi bật, bàn tay linh hoạt nóng bỏng phủ lên một bên ngực của cô. Anh nhẹ xoa bóp bờ vú căng tròn trước mắt. Khả Ngân được anh đụng chạm nhanh chóng có phản ứng, nụ hoa nhanh chóng cương cứng. Cô rên rỉ ưỡn ngực lên, đôi tay vòng sâu vào cổ anh, ngênh hóp anh chiếm hữu mình.

Hết chương 16.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Em hứa

Những tia nắng tình nghịch rơi vào phòng qua tấm rèm cửa sổ, Khả Ngân thức dậy. Đập vào mắt cô là khuôn mặt đẹp đến mị hoặc của người đàn ông này, Khả Ngân có ảo giác, lúc này đây anh giống như vị thần Hi Lạp đang ngủ say, ánh nắng phản chiếu sau lưng càng giống những ánh hào quang. Khả

Ngân cứ thể say mê nhìn anh, bàn tay vô thức vuốt ve khuôn mặt hoàn mỹ ấy.

"Em tính làm gì anh đấy?" - Mạnh Khang gian xảo nhìn cô đầy ẩn ý. Khả Ngân vội rút tay lại, ngượng ngùng khuôn mặt vùi sâu vào gối mềm.

Mạnh Khang nhìn bộ dáng rùa rút đầu của cô, anh cười như không đưa tay kéo cô vào lòng. Sùng ái nắm chặt bàn tay vừa rồi không an phận kia.

"Mạnh phu nhân có ý đồ bất chính với ta sao?"

"Em.. em không có. Mạnh... Mạnh gì chứ." - Gương mặt khả ái bây giờ ửng đỏ thẹn thùng không dám ngước lên nhìn anh.

Cô chấp nhận là từng có suy nghĩ muốn hôn trộm anh, nhưng bất chính thì không có a~

"Rất nhanh thôi em sẽ là vợ của anh, cô ngốc à!" - Anh yêu thương ôm lấy cô vào lòng.

"Sao mặt em đỏ thế, nhiệt độ phòng nóng quá à?" - Mạnh Khang giả bộ vuốt ve mặt cô, thậm chí vuốt ve xuống bộ ngực mềm mại đang cọ sát với anh. Thân nhiệt tăng vọt, "tiểu huynh đệ" liền có phản ứng rồi.

Kích tình buổi sáng thì thật kích thích a~

"Không... a~" - Nhìn thấy ánh mắt ham muốn của Mạnh Khang, Khả Ngân phản xạ nhanh nhanh chóng nhảy bật ra khỏi giường, cách xa anh vài mét.

Mạnh Khang lo lắng ngồi bật dậy, trừng mắt nhìn cô.

"Em làm gì vậy? Nếu vấp ngã thì sao?"

"Anh... anh không được chạm vào em nữa." - Khả Ngân vừa xấu hổ vừa sợ mà nhanh miệng, đến khi thấy được ánh mắt tối sầm của Mạnh Khang, cô mới phản ứng được mình vừa nói gì.

"Em.. em..."

"Em thấy khó chịu khi anh chạm vào em sao?" - Giọng nói vẫn dịu dàng như cũ, nhưng không còn tia ấm áp ôn nhu. Mỗi lần anh như vậy, Khả Ngân đều cảm thấy trái tim khó chịu, nhức nhối.

"Không phải thế." - Cô chậm rãi tiến về phía giường nơi anh đang ngồi, cẩn thận nắm lấy tay anh.

"Em không có ý đó, thật đấy."

"Vậy ý em là bây giờ chúng ta có thể tiếp tục sao?" - Sắc lạnh không còn, đáp lại cô là một đôi mắt linh hoạt và vẻ mặt hồ ly của anh. Khả Ngân há hốc mồm nhìn anh đầy ngỡ ngàng cô xuống giường, nằm đè lên thân thể cô.

Nụ hôn buổi sáng mãnh liệt vừa yêu thương.

"Khang..." - Giọng cô yêu kiều vang lên bên tai, đình chỉ mọi hoạt động của anh.

"Gì hả em?"

"Hôm nay em phải đến văn phòng, thật đấy! Em đã trốn việc cả tuần rồi. Em còn có cuộc hẹn với Yến Phương nữa. Anh cho em đi nhé! Buổi tối về, nhất định sẽ đền bù cho anh mà."

Sẽ có một ngày bạn biết rằng, khi nhìn cô gái bạn yêu thương nũng nịu gọi tên, khẩn cầu bạn tha thiết như vậy, lực sát thương mạnh mẽ đến nhường nào. Sao bạn có thể từ chối đây?

"Được. Nhưng phải để anh ôm một lát." - Khả Ngân vui vẻ vòng tay ôm anh thật chặt. Hạnh phúc lan tỏa khắp mọi tế bào. Khóe miệng cả hai cong lên vui vẻ.

Nhưng có lẽ cả hai đều không đoán được rằng, đêm trùng phùng của họ lại là năm ngày sau.

Sau khi cả hai đều thay xong quần áo, Khả Ngân cẩn thận một bên thắt cà vạt cho anh. Cô cảm giác mình giống như cô vợ nhỏ, mỗi sáng thức dậy yêu thích công việc thắt cà vạt cho chồng. Nghĩ tới đây, bất giác mặt cô nóng lên ửng đỏ. Khả Ngân vội quay mặt sang hướng khác để né tránh ánh mắt của anh.

Mạnh Khang ôm cô vào lòng. Dường như chỉ khi ôm cô, ôm lấy thân thể mềm mại thân quen ấy anh mới cảm giác an nhiên như vậy.

"Nào, xuống nhà cùng anh ăn sáng rồi anh đưa em đến văn phòng."

"Em có thể tự đi mà anh, hai nơi dường như không cùng đường mà, sẽ trễ anh mất."

"Không sao. Mà khi nào rảnh em nhớ đến trung tâm mua thêm quần áo đi nhé, có được không? Bảo bối nghe anh nào, em đã là một phần của anh, nên

em đừng nghĩ như hôm qua nữa, có được không?"

Nhìn anh dịu dàng như thế, quan tâm như thế, Khả Ngân xúc động ôm anh thật chặt. Đã rất lâu rồi, cứ tưởng cuộc đời này sẽ không được một ai yêu thương nữa, nhưng hóa ra người ấy, ngay trước mắt cô thế này!

"Vâng ạ! Em hứa, sẽ không có suy nghĩ như thế nữa." - Nhìn thấy anh mỉm cười yên tâm, Khả Ngân cũng vui vẻ theo. Nhu thuận đưa tay cho anh nắm, dắt cô xuống lầu.

Viên quản gia và người đàn kính cẩn đứng hai bên cuối chào. Mạnh Khang lạnh lùng cứ thế lướt qua, riêng Khả Ngân cô bối rối gật đầu. Cô vẫn chưa quen với tình hình thế này.

Nhanh chóng dùng xong bữa sáng, đôi trai tài gái sắc này cứ như vợ chồng son dính chặt lấy nhau cho đến khi an vị lên xe ô tô rồi đi.

Viên quản gia đứng nhìn họ rời đi bằng ánh mắt đầy suy nghĩ.

Hết chương 17.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Không cần phải tha thứ

"Em không định hôn tạm biệt anh sao?" - Mạnh Khang nhói người sang gỡ dây an toàn cho cô, ánh mắt mờ ám sâu thẳm nhìn cô.

"Anh..." - Khả Ngân ngượng ngùng kéo cổ áo anh, dăng lên đôi môi đỏ mọng chạm vào môi anh, chỉ là nụ hôn tạm biệt thể mà Mạnh đại thiếu gia nào đó tự dung thân nhiệt nóng lên rồi đè Khả Ngân xuống ghế, hôn cuồng nhiệt, chiếm đoạt môi lưỡi cô, quần quít hơn hai phút.

Cô cứ ngỡ mình sẽ bị tắt thở, may mắn anh vừa buông ra. Khả Ngân tức giận bùng bùng trừng mắt nhìn anh.

"Sao anh lại thế cơ chứ?" - Rồi nhìn xuống cơ thể mình. - "Anh xem xem quần áo của em xóc xếch hết rồi này?"

Khả Ngân chu môi lên hờn dỗi, nhanh tay sửa sang lại quần áo rồi định nhanh chóng thoát khỏi vòng tay của sói nhưng dường như đã chậm mất một bước rồi. Mạnh Khang nhanh chóng tóm lấy cô, vuốt ve khuôn mặt đỏ như cà chua chín ấy.

"Nhớ cẩn thận nhé! Tan tằm anh sẽ đến đón em."

"Anh nhiều việc thế mà, em có thể tự đón xe về ạ!" - Khả Ngân nhú mày suy nghĩ, cô sợ làm phiền đến người công việc bề bộn như anh.

"Không được cãi lời anh. Anh sẽ đưa em tới một nơi. Giờ thì em vào đi." - Anh dịu dàng miết nhẹ cánh môi sưng mọng của cô, yêu thương không rời.

"Vâng ạ! Tạm biệt anh." - Khả Ngân nói lời tạm biệt rồi mở cửa xe bước ra, tiến về văn phòng làm việc đã hơn một tuần chưa ghé qua.

Cô vừa bước vào, cô trợ lý trẻ đã vui mừng chạy lại nắm lấy tay cô thật chặt như sợ cô sẽ chạy mất lần nữa.

"Luật sư Từ, may quá, cuối cùng chị cũng đến." - Nhạc Nhiên mắt đỏ như muốn khóc. Cô yêu thương vuốt nhẹ đầu cô em gái nhỏ này, cô bé dường như đã rất lo lắng.

"Ừ. Máy ngày nay văt vả cho em rồi."

"Chị đi đâu suốt cả tuần vậy? Chị có biết là ai cũng lo lắng cả không? Công việc em không biết xử lý thế nào." - Cô bé nức nở, hờn trách cô.

"Chị gặp một số chuyện. Xin lỗi mọi người, bây giờ thì không sao rồi. Chị đã trở lại." - Khả Ngân cười khò.

"Vâng. Mà, lúc sáng sớm chị Yến Phương đã tới tìm chị rồi ạ, chị ấy đang ngồi đợi trong phòng chị."

"Chị biết rồi. Em làm việc đi." - Cô tiến thẳng về phòng làm việc của mình, cánh cửa vừa mở, đập vào mắt cô là gương mặt đáng yêu thân thuộc suốt mười mấy năm qua của Yến Phương.

Cô ấy cũng nhìn thấy cô, nhanh chóng chạy tới ôm chầm lấy cô thật chặt.

"Ngân Ngân, con nhỏ này, cuối cùng cậu cũng xuất hiện rồi. Huhu." - Yến Phương khóc, giọng cô ấy run rẩy. Khả Ngân đau lòng vuốt nhẹ lưng cô ấy, xót xa và cảm thấy có lỗi vô cùng. Lẽ ra cô nên thông báo sớm cho bạn tốt.

"Phuong Phuong đừng khóc. Làm ơn, tớ đã trở về, sẽ không lại biến mất như thế nữa. Tớ xin lỗi, đã khiến cậu lo lắng rồi."

"Cậu thật xấu xa, đáng ghét. Cậu có biết là tớ đi khắp nơi tìm cậu không hả?"

"Tớ biết. Thật xin lỗi."

"Thôi được rồi." - Yến Phuong nhanh chóng trở lại vẻ mặt như cũ, nước mắt cũng không còn, kéo cô lại ngồi xuống ghế sofa.

"Mau tới ngồi đi, kể tất cả cho tớ nghe".

Cô chậm rãi kể lại tất cả mọi chuyện cho Yến Phuong nghe. Cô nhìn thấy được ánh mắt cô ấy hẳn lên từng tia máu đỏ ngầu, lộ rõ vẻ tức giận điên người. Cô có cảm giác nếu không nhanh chóng ngăn cản, có lẽ Yến Phuong sẽ tức khắc đến căn nhà đó và tìm bọn người kia, trả thù cho cô. Và... quá đúng như thế!

"Phuong Phuong, không được..." - Cô nhanh tay ngăn cản, kéo mạnh cô ấy quay lại. Cô đưa ly nước lọc cho Yến Phuong, hi vọng cô ấy có thể hạ hỏa, bớt tức giận.

"Rầm!". - Yến Phuong giận dữ đập bàn. Âm thanh vang vọng khắp căn phòng yên tĩnh. - "Sao bọn họ dám đối xử với cậu như vậy? Họ có tư cách gì mà làm thế hả?"

Cô trầm mặt không nói gì. Yến Phuong biết, lúc này đây đây lòng Khả Ngân lạnh lẽo hơn bao giờ hết. Chỉ có cô mới hiểu được hết những đau khổ mà người con gái này đã trải qua suốt những tháng năm qua.

"Ngân Ngân, tin tưởng tớ. Tớ sẽ khiến những kẻ đó phải hối hận, hứng lấy đau khổ như cậu đã từng." - Yến Phuong nắm chặt tay cô, vừa an ủi vừa sẽ chia. Cô chưa từng nghi ngờ những lời nói này của Yến Phuong, bởi là tổng giám đốc xí nghiệp Cao thị, cô ấy hoàn toàn có khả năng làm điều đó. Huống hồ lúc này, đằng sau Yến Phuong còn có Lục thiếu chống đỡ.

Nhưng có một số việc, tự cô giải quyết vẫn tốt hơn. Có lẽ cũng đến lúc kết thúc rồi, một số chuyện, một số người đã đến lúc cô nên bỏ lại phía sau. Không cần quan tâm, chẳng cần đo lường và cũng không cần suy nghĩ.

"Phuong Phuong chuyện này... có lẽ chuyện này nên để tớ tự xử lí."

"Không được. Lần nào cũng vậy, họ hết lần này đến lần khác tổn thương cậu nhưng rồi sao, cậu vẫn nghĩ đến thứ máu mủ chó má kia mà bỏ qua tất cả. Ngân Ngân, tớ không muốn cậu chịu đựng nữa." - Yến Phuong đau lòng nhìn cô.

Khả Ngân mỉm cười trấn an cô ấy. Nụ cười ấy không còn trong sáng như trước mà chứa chan sắc lạnh và tàn nhẫn.

"Yến Phuong cậu hãy nhớ, con thú dù có hiền lành đến đâu nhưng nếu hết lần này đến lần khác phải bị thương, vết thương càng sâu, càng đau đớn và càng khó lành sẹo thì nó sẽ vùng lên đánh trả, khiến những kẻ làm nó tổn thương phải hứng chịu đau khổ gấp trăm ngàn lần, dù cho phải đổ máu."

Yến Phuong không nói gì nữa. Bởi cô quá hiểu cô gái này, nội tâm kiên cường mạnh mẽ ấy không mấy người phụ nữ nào có được. Cô không phải không biết cách tự bảo vệ, chỉ có điều cô lựa chọn tha thứ. Nhưng đến lúc này, hai từ "tha thứ" đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi.

Sau khi trò chuyện ở văn phòng, hai cô gái cùng nhau đến một nhà hàng Ý dùng bữa trưa.

"Mới chỉ có mấy ngày mà cậu gầy quá rồi, hôm nay tớ phải nuôi béo lại cậu mới được." - Yến Phuong hùng hổ kéo cô vào nhà hàng, cầm Menu gọi một bàn thức ăn lớn. Khả Ngân khiếp sợ nhìn từng người phục vụ lần lượt mang thức ăn lên. Cô rất muốn bảo họ ngừng lại nhưng cô gái lưu manh nào đó vội đưa tay ngăn cản.

"Không được. Hôm nay cậu phải ăn hết."

"Cao Yến Phuong, tớ không phải là heo." - Khả Ngân tròn mắt nhìn trân trân một bàn mỹ thực trước mặt.

"Đúng vậy. Có con heo nào gầy ốm như cậu không?" - Cô ghen hòng trân trối.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện vui vẻ. Yến Phuong kể cho cô nghe về Lục thiếu - vị hôn phu và cũng chính là người đàn ông một đêm kia. Khả Ngân ngạc nhiên nhìn cô, đúng là duyên phận. Thật tình cờ và trùng hợp.

Nhưng có lẽ cả hai cô gái đều không biết rằng, tất cả đều được sắp đặt dưới bàn tay vàng của tên hồ ly lão luyện kia.

"Vây còn cậu, không lẽ tên Mạnh tổng kia là vừa gặp đã yêu sao hả?" - Yến Phuong hứng thú nhìn cô, đôi mắt linh hoạt nhanh chóng đảo một vòng khắp người cô từ trên xuống dưới.

"Cậu... cậu nhìn gì ghê vậy?" - Bỗng cô cảm thấy rùng mình.

"Chắc... mang đậm hương vị phụ nữ, không còn là cô gái trắng trong thuần khiết của tớ nữa rồi. Tớ phải giết tên kia, dám cướp đi người phụ nữ của tớ." - Yến Phuong tuyên bố mạnh mẽ như thể nếu Mạnh Khang ở ngay tại đây thì sẽ lập tức bị từ hình.

Có điều cô vừa dứt lời thì hai thanh âm mê hoặc lòng người cùng lúc vang lên phía sau lưng họ.

"Cao đại tiểu thư muốn giết tôi sao?/ Em vừa gọi ai là người phụ nữ của em hả?"

Hết chương 18.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Có điều cô vừa dứt lời thì hai thanh âm mê hoặc lòng người cùng lúc vang lên phía sau lưng họ.

"Cao đại tiểu thư muốn giết tôi sao?/ Em vừa gọi ai là người phụ nữ của em hả?"

Cả hai cô gái giật mình xoay người lại, đập vào mắt họ là hai người đàn ông cao lớn, mỗi người mang mỗi vẻ đẹp riêng, đứng chung một chỗ, khí chất lấn át tất cả mọi người trong nhà hàng. Chỉ thấy hai cô gái ngạc nhiên cứ thế nhìn chăm chăm họ.

Mạnh Khang nhìn biểu hiện phát ngốc của người yêu mà cung chiêu bước tới kéo cô đứng dậy.

"Anh... anh..."

"Đi nào, anh dẫn em đến một nơi." - Mạnh Khang dịu dàng với mỹ nhân tổng lòng rồi ngược lên nháy mắt Lục Kiến Hoa.

"Nhưng.. em còn đang ăn trưa... anh..." - Khả Ngân khó xử nhìn Yến Phương. Chỉ thấy cô gái này nhanh chóng đứng dậy, chuẩn bị ra tay nghĩa hiệp dành lại "người thương".

Nhưng Yến Phương chưa kịp hoàn thành ý nguyện thì Lục thiếu đứng bên cạnh nhanh tay tóm lấy cổ tay cô kéo lại. Liếc mắt trừng cô.

"Em còn muốn làm ra hành động quái dị nào nữa hả?"

"Quái dị cái đầu anh. Buông ra, tôi phải đi cùng Ngân Ngân." - Yến Phương hung hăng trừng mắt với Lục Kiến Hoa, tuy có hơi bất ngờ vì sự xuất hiện của anh nhưng Ngân Ngân của cô a~, cô còn chưa trò chuyện xong mà.

"Đừng bước bình nữa, cô ngốc. Khang có chuyện muốn làm cùng cô ấy." - Lúc này Yến Phương mới quay sang Mạnh Khang đang đứng bên cạnh, ôn nhu vuốt ve bàn tay Khả Ngân. Cô vô tình phát hiện tình cảm nồng đậm trong đôi mắt người đàn ông này dành cho Khả Ngân.

Yến Phương thôi giãy giụa, nói tạm biệt chị em tốt rồi trở mắt nhìn hai người họ rời đi. Lúc này cô bỗng phát hiện ra, hai con người đó sánh vai bên nhau thật hoàn hảo vô cùng.

Khóc mắt ẩm ướt, Yến Phương quay sang Lục Kiến Hoa vẫn còn bên cạnh.

"Có vẻ như lần này, Ngân Ngân sẽ được hạnh phúc."

Lục Kiến Hoa nho nhả đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô, chỉ cười không nói gì. Anh biết rõ, người đàn ông kia một khi đã yêu thì có lẽ chính bản thân anh cũng không biết sẽ thế nào.

~

Trong xe, Khả Ngân bực bội nhìn người đàn ông mặt không thay đổi đang chăm chú lái xe bên cạnh. Cô tức giận thế này mà anh ta hoàn toàn không có một chút phản ứng a~

"Sao nào, đang giận anh, hử?" - Mạnh Khang buồn cười quay sang nhìn khuôn mặt đáng yêu đang ửng đỏ lên vì giận của cô.

"Sao có thể vô lý như vậy chứ? Em còn rất nhiều chuyện muốn nói với Phương Phương a~" - Cô quay mặt đi không thèm nhìn anh.

Mạnh Khang đưa một tay qua nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, đưa lên môi hôn nhẹ. Khả Ngân xấu hổ nhanh chóng rút tay về.

"Cô gái kia lưu manh như vậy, anh sao có thể để em ngồi lâu với cô ấy, lỡ như lây nhiễm tính khí ấy thì anh phải làm sao đây?"

"Anh... anh có nói ngược không vậy? Lưu manh sao..." - Khả Ngân phụng cười trước câu nói hóm hỉnh của anh. Yến Phương tuy có cứng rắn, mạnh mẽ nhưng hoàn toàn không thể "lưu manh" như anh nói a~

"Cô ta nói chuyện hồ báo như thế đấy. Cũng có tên biến thái như Lục Kiến Hoa mới có thể yêu cô ấy." - Anh lộ vẻ mặt khó hiểu.

"A~ Nhắc mới nhớ, sao anh và Lục Kiến Hoa cứ dính lấy nhau như sam vậy hả?" - Khả Ngân nghiêng đầu suy nghĩ, như phát hiện ra gì đó, mắt cô sáng lên mờ to nhìn anh đầy ám muội.

"Sao lại nhìn anh như vậy?"

"Có phải hai người... hai người..." - Cô chưa kịp nói hết, chỉ nghe âm thanh bánh xe ma sát với mặt đường, chiếc xe nhanh chóng dừng lại. Đang lúc Khả Ngân chưa kịp hoàn hồn, Mạnh Khang nghiêng người qua kéo cô vào lòng, hôn lấy cái miệng nhỏ nhắn nói ra những điều kỳ dị kia. Giống như trùng phật, vừa ôn nhu vừa mãnh liệt. Anh đưa lưỡi vào cái miệng khẽ mở ra của cô, cùng chiếc lưỡi thơm tho của cô quấn quýt lấy nhau. Anh hút cạn mật ngọt trong miệng cô, phát ra những âm thanh ái muội khiến người ta phải mặt đỏ tim đập.

Không biết qua bao lâu, cô vô lực xụi lơ trong lòng anh. Khí lực như bị rút cạn sau nụ hôn nóng bỏng đó, khuôn mặt Khả Ngân đỏ ửng như một quả anh đào chín. Cô xấu hổ không dám ngước mặt lên, vùi sâu vào lồng ngực rắn chắc của anh.

"Còn dám có những suy nghĩ không đứng đắn kia nữa không?" - Mạnh Khang nghiêm nghị nhìn cô.

Khả Ngân yếu ớt lắc mạnh đầu, tha cho cô đi. Chỉ là đùa, hoàn toàn là đùa thôi mà.

Anh mỉm cười, nụ cười rất đẹp khiến cô ngẩn ngơ cứ thế như bị cuốn vào vẻ đẹp của anh.

Sau khi cô ổn định hơi thở, anh mở cửa xe, dắt cô bước vào một trung tâm mua sắm lớn.

"Anh dẫn em đến đây làm gì ạ?" - Khả Ngân chậm chậm theo anh bước vào. Nhìn anh vun một xấp thẻ vàng lên quầy quản lý.

Rất nhanh, một người đàn ông trung niên cung kính bước ra đứng trước mặt hai người.

"Mạnh thiếu đại giá quang lâm, không biết hôm người ngài muốn mua gì?"

"Đem ra những mẫu quần áo mới nhất hiện nay cho cô ấy thử." - Anh quay sang cô, mỉm cười. - "Em chọn những gì mình thích đi".

Quản lý vui vẻ nhưng bất được rủa vàng, vội vàng phân phó nhân viên đem ra những mẫu mới nhất, đẹp nhất.

"Nhưng em có quần áo rồi mà anh." - Nhìn đồng quần áo trước mặt, Khả Ngân choáng váng đầu óc.

"Ừ. Những thứ đó đều ở nhà cha em, chúng ta không cần nữa. Chúng ta mua cái mới, được không?" - Nhìn anh nhẹ nhàng săn sóc như thế, cô làm sao có thể khước từ đây. Khả Ngân e thẹn gật đầu. Mạnh Khang rất hài lòng với phản ứng của cô, anh yêu thương ôm lấy cô gái nhỏ vào lòng.

Mạnh Khang chọn cho cô một bộ váy liền thân màu xanh lam thanh mát, chất liệu vải voan mềm nhẹ rất thích hợp với mùa này.

"Em vào trong thử cho anh xem đi."

Khả Ngân ngoan ngoãn vào phòng thay đồ. Còn anh, quay sang bên cạnh chọn đồ trang sức cho cô. Làm người phụ nữ của Mạnh Khang anh, người đi cùng anh đến suốt cuộc đời, anh làm sao có thể để cô chịu thiệt thòi đây.

Sau khi chọn cho cô một bộ trang sức ánh kim lấp lánh, anh quay lại bỗng sững người nhìn người con gái trước mặt.

Dưới làn váy mỏng manh, Khả Ngân xinh đẹp động lòng người đang e thẹn trước mặt anh. Da của cô trắng nõn nà, kết hợp với màu sắc váy thật nổi bật. Anh cất bước lại gần, vòng tay sửa lại thắt lưng cho cô. Nhìn cô gái của mình thanh lệ thoát tục, anh kiềm lòng không được cuối đầu hôn lên môi cô một nụ hôn nhẹ.

Khả Ngân ngượng ngùng áp mặt lên vai anh, ôm lấy anh nói nhỏ.

"Cái này đắt lắm đó anh." - Giọng nói ngọt ngào kề sát bên tai, toàn thân Mạnh Khang nóng ran lên, dưới thân nhanh chóng phản ứng.

Chết tiệt. Đưa cô đi mua quần áo rõ ràng là một quyết định sai lầm mà. Mạnh Khang liếc nhìn quản lý bảo ông ta gói tất cả những thứ này mang đến biệt thự của anh. Rồi trước ánh mắt kinh ngạc, ngưỡng mộ của mọi người, anh nhanh chóng bế ngang cô rời đi.

Hết chương 19.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Chết tiệt. Đưa cô đi mua quần áo rõ ràng là một quyết định sai lầm mà. Mạnh Khang liếc nhìn quản lí bảo ông ta gói tất cả những thứ này mang đến biệt thự của anh. Rồi trước ánh mắt kinh ngạc, ngưỡng mộ của mọi người, anh nhanh chóng bế ngang cô rồi đi.

"Anh này, mau bỏ em xuống~" - Khả Ngân xấu hổ chẳng dám ngẩng đầu lên, vùi khuôn mặt khả ái vào sâu lồng ngực của anh, khê kháng nghị.

"Nếu em không ngại ở đây, anh sẽ bỏ em xuống." - Mạnh Khang cười tà cong khóe miệng.

"Ồ... ở đây là sao chứ?" - Mặt cô đỏ bừng, không dám nhúc nhích.

"Ngoan, chúng ta về nhà."

Đoạn đường về nhà rõ ràng mất khoảng 50 phút nhưng với tốc độ đáng sợ của người đàn ông nào đó, chiếc xe thể thao lao vút trên đường, về đến nhà vồn vện có 10 phút. Khả Ngân ngồi bên cạnh sợ xanh cả mặt, không dám mở miệng.

Vừa bước xuống xe, cô nhanh chóng kéo ôô áo của tên nào đó, trùng mắt tức giận.

"Sao lại đi nhanh thế hử? Em chưa muốn chết a~"

"Có vẻ như em vẫn muốn nói nữa thì phải." - Mạnh Khang cúi người bế cô lên thẳng phòng ngủ, tung cước đá bật cánh cửa gỗ rồi nhanh tay đóng chặt lại.

Đôi môi nóng bỏng vội vàng tìm đến cánh môi cô, hôn cô cuồng nhiệt. Bàn tay cũng chẳng rảnh rỗi, men theo tà váy luồn vào trong cơ thể cô, vuốt ve lấy da thịt mịn màng. Khả Ngân thở dốc đứng dựa vào cánh cửa, mặc anh định đoạt.

Đôi môi hôn nhẹ qua thùy tai, khẽ cắn mút rồi trượt dài xuống chiếc cổ thanh mảnh với xương quai xanh quyến rũ hiện lên rõ ràng. Cách lớp áo mỏng manh, anh đưa miệng cắn lấy nụ hoa đang cương cứng trên bờ ngực cô, thấm ướt lớp vải mỏng, làm nụ hoa đỏ hồng hiện lên rõ ràng.

"Khang a~ "

"Ngoan nào, bảo bối".

Anh nhanh chóng rút sạch quần áo trên người của cả hai, nhìn thân thể quyến rũ của cô gái nhỏ không mảnh vải che thân, đôi mắt màu hổ phách nóng rực lóe lên, nhanh chóng đẩy ngã cô xuống chiếc giường mềm mại, nằm đè lên người cô, tham lam cướp đoạt thân thể hấp dẫn này.

Dưới ánh hoàng hôn của buổi chiều tà, trong căn phòng lớn chỉ còn lại tiếng rên rỉ nam nữ thờ dốc, khoái cảm đạt tới cao trào của cả hai. Hai thân thể cứ thế quấn quít, hòa quyện vào nhau.

~

Kích tình qua đi, nhìn ôn hương ngủ say trong lòng, Mạnh Khang thỏa mãn vui vẻ. Khẽ đưa tay ôm cô chặt thêm chút nữa, bằng mọi giá, anh phải bảo vệ cô gái này thật tốt.

Kéo chăn che lại thân thể lỏa lồ của cô thật cẩn thận, anh bước nhẹ xuống giường, đi vào phòng tắm.

Sau khi tắm rửa thoải mái, anh đi tới thư phòng, vừa mở cửa ra, bốn thuộc hạ thân tín đang cung kính đứng chờ ở đó.

"Môn chủ"

"Nói, bên kia thế nào?" - Giọng nói lạnh lẽo, không còn ôn hòa như lúc bên cạnh Khả Ngân. Đã rất lâu rồi, lớp băng trên mặt anh kết thành từ rất lâu, chỉ chờ cô ấy bước vào cuộc đời anh, hòa tan sự giá lạnh đó. Còn đối với người ngoài, anh vẫn không hề thay đổi. Tàn độc - lãnh khốc mới là bản chất của anh.

"Chúng tôi đã điều tra, thật sự Từ Mục đã buôn bán trái phép, việc này diễn ra liên tiếp trong 2 năm. Thuộc hạ đã tìm ra chứng cứ có thể tố cáo hắn ta."

"Tốt lắm." - Mạnh Khang nhếch môi cười lạnh, suy nghĩ tới Khả Ngân, cô gái đó anh biết rõ không phải mỏng manh như bề ngoài, có lẽ chuyện này, nên cho cô ấy biết.

"Tiếp tục để mắt tới nhà họ Từ, trở về đợi lệnh của tôi".

"Vâng thưa Môn chủ." - Bốn ám vệ nhanh chóng biến mất trong màn đêm tối mịt.

Từ Mục - ông và cả nhà họ Từ ấy, từng người từng người sẽ phải nếm trải qua đau khổ đến tận xương tủy vì ngu ngốc làm tổn thương bảo bối của Mạnh Khang tôi.

~

Hôm sau Khả Ngân như thường lệ đến văn phòng Luật. Cô gọi trợ lý thân tín của mình vào. Nhạc Nhiên cẩn thận đẩy cửa bước vào, báo cáo tình hình các vụ án gần đây cho Khả Ngân.

"Nhiên Nhiên này." - Khả Ngân như có suy nghĩ nhìn xa xăm.

"Vâng ạ. Có chuyện gì sao chị?"

"Em giúp chị điều tra tất cả công việc làm ăn của Từ thị. Trong thời gian sớm nhất đem tài liệu đến cho chị."

"Từ thị? Đó chẳng phải là công ti nhà chị sao?" - Cô gái như có điều khó lý giải nhìn cô. Khả Ngân chỉ mỉm cười giấu cợt. "Nhà cô" - hai từ nay cũng thật nực cười quá đi a~

"Em cứ làm như chị phân phó."

"Vâng ạ!"

Nhạc Nhiên ra ngoài đóng chặt cửa lại. Một mình Khả Ngân ngồi trong phòng, cô nghĩ đến những con người kia. Có lẽ trước đây thì cô sẽ dễ dàng bỏ qua cho họ. Nhưng dường như cô càng nhân nhượng họ lại càng không xem ai ra gì.

Những kẻ đó tưởng rằng cô yếu đuối, nhu nhược mặc xác họ định đoạt sao? Đùa! Đừng xem thường bản lĩnh của cô. Tất cả nhất định phải hồi hận.

Bỗng điện thoại rung lên. Khả Ngân nhìn màn hình, khóe môi khẽ mỉm cười, vui vẻ bắt máy.

"A lô, Khả Ngân xin nghe ạ!"

"Tiểu nha đầu, không biết ta là ai sao?" - Đầu dây bên kia là giọng nói ồm ồm của một người đàn ông lớn tuổi.

"Không biết ạ~ Cho tôi hỏi là ai đang giữ máy thế?" - Khả Ngân giả vờ ngạc nhiên nhưng toàn bộ khuôn mặt đều hiện lên ý cười. Cô tất nhiên biết người kia là ai a~

"Thật tức chết ta mà." - Ông tức giận gầm gừ.

"Hihi... Cha nuôi, con biết là người mà, Đừng tức giận a~" - Khả Ngân nhanh chóng lấy lòng, nịnh nọt.

"Tiểu nha đầu nhà người lúc nào cũng khiến ta tức chết mà." - Khắc Nhĩ Tân yêu thương than thở.

"Cha nuôi, con thương người nhất a~ rất nhớ rất nhớ người~ "

"Chỉ gọi nịnh nọt. Con sống ở Trung Quốc tốt chứ?"

"Vâng ạ! Người khỏe không ạ?"

"Ta thì làm sao mà không khỏe được, chỉ có con là làm ta phát bệnh thôi."

"Hic... cha thật là~"

"Sắp một năm rồi, không định đến thăm ta à?" - Nói thật ra cũng vì Khắc Nhĩ Tân ông rất nhớ đứa con gái bé bỏng này.

"Nhưng... công việc bên này còn rất nhiều ạ... con cũng muốn đi Italia thăm người lắm..."

"Ta cho người sang bắt con về. Hừ."

"Cha đừng có dọa con như vậy chứ? Con sẽ cố gắng đến thăm cha sớm nhất, được không, được không cha nuôi?" - Khả Ngân nũng nịu như vậy mấy ai có thể kháng cự cơ chứ. Đến trùm mafia như ông cũng đưa tay đầu hàng trước sự đáng yêu của cô.

"Được rồi. Con mà không giữ lời ta sẽ bắt con về bên này đó".

Hai người cứ thế chuyện trò một lát rồi Khả Ngân có vụ án cần xử lý nên đành gác máy tạm biệt.

Hết chương 20

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

~Tổng đàn Huyết Môn.

"Môn chủ"

"Đã tìm được chứng cứ chưa?" - Mạnh Khang lạnh lùng ngồi xuống ghế chủ vị. Lướt mắt nhìn những thuộc hạ thân tín nhất của mình. Toàn phân phần phát hơi thở chết chóc.

"Thưa Môn chủ, đúng như chúng ta dự đoán. Tề Mục quả thực có cấu kết với xí nghiệp Lãnh thị buôn bán phi pháp, lén lút nhập những lô hàng có chất lượng cực kì kém. Thuộc hạ đã điều tra rõ, và sẽ hành động vào tối nay."

"Nhớ, phải nhanh gọn. Cái chúng ta cần là chứng cứ, hiểu không? Còn cái mạng già của ông ta, ta sẽ từ từ cho ông ta sống trong đau khổ tuyệt vọng." - Giọng nói mỉa mai, dịu dàng nhưng lại khiến cho người ta phải kính sợ - đó chính là Mạnh đại thiếu.

~

Phòng ngủ Mạnh gia.

"Khang~" - Nằm gối đầu lên cánh tay rắn chắc của người đàn ông này, Khả Ngân cảm giác an nhiên lạ kì. Dường như mọi mệt mỏi đều được xua tan. Có lẽ, chỉ khi ở bên cạnh anh, cô mới cảm giác hạnh phúc như vậy.

"Ừm."

"Chuyện của cha em, em sẽ tự xử lí." - Cô muốn chân chính đẩy ông ta vào tù, cô muốn đòi lại tất cả những gì mà người đó đã nợ mẹ con cô.

"Em không cần phải làm thế, Ngân nhi. Anh sẽ thay em giải quyết mọi chuyện." - Mạnh Khang yêu thương vuốt ve tóc mai của cô, âu yếm cưng chiều.

"Nhưng, em muốn tận tay làm điều đó. Quá đủ rồi anh à. Em không thể mặc kệ ông ta muốn làm gì thì làm được. Em trước giờ không phải nhẵn nhụi, chỉ là em đã nghĩ đến, em mang trong mình huyết thống của người đó và người đó... người đó là chồng của mẹ em." - Giọng nói của Khả Ngân như lạc đi, run rẩy trốn sâu trong lồng ngực anh.

Mạnh Khang đau lòng không dứt. Người phụ nữ của anh sao có thể để mặc kệ cho người khác bắt nạt cơ chứ? Hừ~

"Em hãy tin anh, anh biết hết. Dù trời có sập xuống, hãy nhớ rằng anh luôn chống đỡ cho em, nhé!"

Lúc này cũng vậy, sao có thể khiến cô cảm động như vậy chứ. Sao có thể đối xử tốt với cô như thế? Vì sao luôn bên cạnh những lúc cô yếu đuối nhất thế này mà chờ che cho cô?

Chỉ là cô đã may mắn. Gặp đúng người, đúng thời điểm.

Cả hai cứ thế lặng lẽ ôm nhau, không ai nói gì nhưng dường như cả hai đều hiểu tình ý mà đối phương dành trọn cho mình.

~

Hôm nay Mạnh Khang đưa cô đến tham dự tiệc doanh nhân thành phố. Khách khứa đến rất đông, đa số là những gương mặt lão luyện trên thương trường, những chính khách uy tín, những công tử thiên kim của những gia tộc giàu có. Và đặc biệt, sẽ không thiếu đám kí giả săn tin.

Mạnh Khang lịch lãm bước xuống, mở cửa xe nắm lấy tay Khả Ngân dìu cô bước ra. Hôm nay Khả Ngân mặc chiếc váy dài màu tím quyến rũ, từng đường may khéo léo, váy cúp ngực tôn lên vẻ đẹp kiều sa của cô. Anh say mê hưởng thụ giai nhân trong ngực. Chính bản thân cô cũng bất ngờ, trước giờ cô chưa từng ăn mặc gợi cảm thế này, cô giống viên ngọc thô đã được Mạnh Khang tỉ mỉ mài dũa bóng sáng.

Hơi run, cô nắm chặt tay anh. E ngại liếc nhìn xung quanh.

"Đừng sợ, có anh ở đây rồi." - Mạnh Khang yêu thương vuốt ve bàn tay non mềm, khẽ hôn lên trán cô một nụ hôn nhẹ. Khả Ngân xấu hổ đỏ mặt dựa đầu vào ngực anh.

"Nơi đông người mà anh~"

"Ha ha" - Mạnh Khang nhìn nét mặt ửng đỏ đáng yêu của cô, cười sáng khoái.

Anh ôm em cô bước vào hội trường. Rất nhanh, tiếng xì xào bàn tán xôn xao vang lên xung quanh. Đám kí giả cũng nhanh chóng kéo tới, đèn flash lóe sáng liên tục, Khả Ngân hơi choáng lảo đảo nhưng rất may, từ đầu đến giờ Mạnh Khang luôn bảo hộ cho cô cẩn thận.

"Nhìn xem, hôm nay Mạnh thiếu đưa ai đến dự tiệc vậy?"

"Cô ấy là thiên kim nhà ai? Tôi chưa từng thấy bao giờ".

"Oa, thật đẹp trai, quyến rũ. Mạnh tổng không hổ danh là người đàn ông độc thân hoàng kim nha."

"Người phụ nữ kia thật xinh đẹp~"

Cứ thế, hội trường xôn xao hẳn lên vì sự xuất hiện của cặp kim đồng ngọc nữ này. Khả Ngân đi bên cạnh Mạnh Khang rất xứng đôi. Ai ở đây cũng có cảm giác họ sinh ra là dành cho nhau.

"Mạnh tổng, xin hỏi người phụ nữ bên cạnh ngài là thiên kim nhà ai vậy?"

"Đây là lần đầu tiên ngài xuất hiện cùng một người phụ nữ, có thể bật mí đây là ai được không ạ?"

"Mạnh tổng/...."

Các phóng viên chen nhau đặt câu hỏi với anh. Mạnh Khang chỉ khẽ mỉm cười, thoáng nhìn thiên hạ trong ngực đang e dè, anh từ tốn trả lời.

"Người phụ nữ này là vị hôn thê của tôi."

Tuyên bố của anh khiến mọi người trong hội trường sững sốt. Và ngay cả Khả Ngân đang đứng bên cạnh anh.

"Vây, cô ấy là ai?" - Thấy đám kí giả vẫn tiếp tục không biết điều, Mạnh Khang phẩy tay, rất nhanh vệ sĩ của anh đi đến ngăn chặn họ lại. Đảm bảo khoảng cách an toàn cho hai người.

"Anh~" - Khả Ngân áp úng, ngơ ngẩn nhìn anh. Đôi mắt màu hổ phách ấy vẫn sâu thẳm, huyền bí và hấp dẫn ánh nhìn của cô như vậy.

"Anh nói có gì không đúng sao?"

"Nhưng~"

"Ha ha. Rất nhanh em sẽ trở thành vợ anh. Còn bây giờ, cùng anh tới chào hỏi một vài người nào." - Mạnh Khang tựa tiểu phi tiểu liếc quanh hội trường. Rồi nhìn sang Khả Ngân đang sững người bên cạnh, vỗ nhẹ má của cô, sủng nịnh cười yêu chiều.

Anh dắt tay cô bước lại gần một người đàn ông lớn tuổi.

"Chào Ngô tổng."

"A~ Khang nhi tới rồi à? Người trẻ tuổi thời nay cũng thật lạ lùng, bận bịu với công việc làm giàu nên quên đi ông lão như ta sao?" - Ngô lão gia mỉm cười nhìn Mạnh Khang. Anh cũng cười kính cẩn đáp lại. Ngô tổng đây là bạn của ông nội a~

"Làm gì có. cháu sao dám quên người. À, vị này là Từ Khả Ngân, vị hôn thê của cháu ạ!" - Khả Ngân bên cạnh tiến lên cuối đầu chào ông, mỉm cười lễ phép.

"Ngô tổng, cháu chào người. Người hảo a~"

"Tốt. Tốt lắm. Đứa trẻ ngoan, rất đáng yêu." - Ông cười hiền từ xoa đầu Khả Ngân. Hành động yêu thương ảm áp khiến Khả Ngân được thụ sủng nhược kinh.

Mạnh Khang đứng bên cạnh vui vẻ nhìn cô.

"Khang nhi, cuối cùng cháu cũng làm được một việc tốt rồi! Sắp lập gia đình rồi sao? Nhưng sao không nghe cháu công bố tin tức này? Mạnh lão kia cùng bố mẹ cháu đã biết chưa?"

"Vâng ạ! Cháu định đợi ông nội và bố mẹ về nước sẽ tổ chức lễ đính hôn ạ!"

Lúc này đây khi nghe hai người nói chuyện, Khả Ngân chợt ngẩn người. Đúng vậy a~ Bên cạnh anh cũng được một thời gian rồi, nhưng sao cô chưa nghe anh kể về gia đình anh vậy?

Đưa mắt nhìn Mạnh Khang đang cười nói bên cạnh với hàm ý sâu xa. Có lẽ tối nay về phải hỏi rõ mới được.

Đương lúc mọi người đang trò chuyện, nhâm nhi đồ uống thì một cô gái trẻ xinh đẹp, ăn mặc lộng lẫy tiến về phía này.

Hết chương 21.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Đương lúc mọi người đang trò chuyện, nhâm nhi đồ uống thì một cô gái trẻ xinh đẹp, ăn mặc lòe loẹt tiến về phía này.

Từ Tịnh Du khoác tay vị hôn phu của mình - Lãnh Mạnh Phi yếu điệu bước tới. Ngô tổng nhìn thấy tiểu tử Lãnh gia cũng chỉ mỉm cười ý vị. Ai chẳng biết hắn là tên phá gia chi tử, xí nghiệp Lãnh thị xuống dốc như bây giờ cũng đều như một phần công sức của hắn.

"Chị hai~ Chị cũng đến à~" - Tiếng "chị hai" phát ra từ miệng cô ta khiến Khả Ngân rùng mình. Quá mức kinh tởm. Mấy năm qua có bao giờ bọn họ là chị em cơ chứ? Nực cười rồi!

"Hóa ra cháu là đại tiểu thư của Từ gia à?" - Ngô tổng tỏ ý bất ngờ nhìn Khả Ngân rồi liếc sang Mạnh Khang.

"Vâng ạ!" - Nhiều lần rất muốn phủ nhận thân phận này, nhưng dòng máu của ông ta đang chảy trong người, cô không thể xóa bỏ điều đó. Vai gầy rũ xuồng, Khả Ngân rầu rĩ trả lời.

"Ách~ Ngô tổng cũng ở đây à? Xin chào ngài!" - Lãnh Mạnh Phi hồng hách đứng bên cạnh chẳng xem ai ra gì, bỗng nhìn thấy Ngô tổng, ánh mắt sáng rỡ nhanh chóng bắt tay chào hỏi.

"Lãnh thiếu gia đại giá quang lâm thật là vinh dự cho lão già này." - Ngô tổng ngoài cười nhưng trong không cười, lạnh giọng lên tiếng.

"Không quá khách khí như vậy. Đầu là chỗ quen biết, dự án lần này của chúng ta sắp kí kết, tôi tất nhiên phải nỗ lực." - Khả Ngân tròn mắt nhìn tên "em rể" hách dịch này. Hắn ta không biết rằng người Trung Quốc luôn luôn khách sáo như vậy sao?

"Chuyện kí kết có lẽ chúng ta cần nên bàn bạc lại mới phải. Ha~"

Bỗng Tịnh Du bên cạnh giả giọng thực nữ, tiến lên phía trước đưa ly rượu mời Khả Ngân, nhưng đột nhiên cô ta lách người ngã xuống kéo theo Khả Ngân trước mặt, chất lỏng màu đỏ sẫm sũng sẫm trong ly thủy tinh tràn ra ngoài, đổ lên váy áo của cô.

"Em có sao không?" - Mạnh Khang đứng một bên tiếp chuyện với Ngô tổng, một khắc không chú ý đến bên này, kết quả là Khả Ngân của anh đang chật vật dưới sàn. Mi tâm cô khẽ nhú lại, sắc lạnh liếc nhìn Tịnh Du.

Đưa tay cho Mạnh Khang đỡ dậy, cô lắc đầu cười nhẹ, bảo không sao.

"Đưa anh xem, chân có bị trật khớp hay không?" - Mạnh Khang lo lắng kiểm tra cô từ trên xuống dưới. Không thềm để ý đến ý cười trên choker trong mắt Ngô tổng, Khả Ngân thì xấu hổ cúi đầu chôn vào ngực anh.

"Thật! Em không sao ~" - Cô chưa kịp dứt lời thì bên cạnh, giọng nói lãnh lết của Tịnh Du vang lên. Cô ta vừa được Lãnh Ngạo Phi nâng dậy, ra vẻ uất ức nhìn cô, trông mắt long lanh ánh nước. tiêu chuẩn cho kiểu người "bị bắt nạt" a~

"Chị hai, sao đột nhiên lại kéo em lại, rất đau a~" - Nghe có tiếng nỉ non, mọi người trong hội trường đều chuyển mắt về hướng này, vây quanh bàn tán. Có người nhận ra hai vị tiểu thư nhà họ Từ, có người nhận ra hoa hoa công tử Lãnh gia, nhưng cũng có người tình ý nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Mạnh Khang, không ai dám nói gì nữa.

"Tôi... tôi kéo cô khi nào?" - Khả Ngân khó có thể tin nhìn "em gái", đùa gì lạ vậy chứ?

"Từ Khả Ngân, cô hôm nay thật quá đáng!" - Thấy người yêu ủy khuất chực khóc, Lãnh Mạnh Phi hưng hăng tiến về phía trước trừng mắt nhìn Khả Ngân. Mỗi anh ta nở một nụ cười đều cang.

"Chẳng lẽ cô còn mang hận chuyện không thể gả cho tôi nên mới mang oán hận đổ lên đầu Du Du sao?"

Khả Ngân bật cười. Người đàn ông trước mặt này thật quá ảo tưởng sức mạnh nha~ Hắn ta đâu biết rằng cô đã cảm tạ thần linh như thế nào vì "cái của nợ" này đã rơi vào tay Tịnh Du. Vậy, bây giờ lấy đâu ra oán hận đây?

"Chị~ Chẳng lẽ thật như vậy sao? Em... em không biết nên làm thế nào cho tốt, tất cả là ý của cha, em không thể làm trái..." - Tịnh Du nức nở, đưa tay lên lau đi vệt nước mắt. Nhìn hành động vừa rồi của cô ta, mọi người đều tỏ vẻ cảm thông sâu sắc.

Còn cô, rất tự nhiên biết thành nữ phụ độc ác trong câu chuyện đậm chất ngôn tình này~

Khả Ngân định nói gì đó nhưng phát hiện ra cánh tay đang bị Mạnh Khang nắm chặt. Lúc này, cô e dè ngược lên nhìn anh. Ánh mắt lạnh lẽo ấy có làm cô hơi sợ a~

"Lãnh thiếu gia đang kể chuyện hài sao?" - Thanh âm dịu dàng cất lên thu hút tất cả mọi người, những cô gái trong hội trường đều mê mẩn nhìn anh, ái mộ.

"Vị này là~?" - Lãnh Mạnh Phi chưa từng gặp qua anh. Cũng đúng, có mấy ai biết người đứng sau nắm giữ toàn bộ nền kinh tế thành phố này cũng như

ông chủ của tập đoàn tài chính Tuyệt Thế lại là anh cơ chứ? Mạnh Khang rất ít khi xuất hiện trước giới truyền thông. Vì vậy, chỉ có vài gương mặt lão luyện trên thương trường mới biết đến anh.

"Đây là Mạnh thiếu~" - Ngô tổng cũng là người hiểu chuyện. Ông biết việc gì nên và không nên nói. Vậy nên tốt nhất không nên nói ra thân phận kia.

"Mạnh thiếu... Ồ a ha ha... Hóa ra là "người tình bí mật" của Lục Kiến Hoa à?" - Lãnh Mạnh Phi như chợt nhớ ra điều này, liền nói mà không suy nghĩ đến hậu quả.

Lời nói vừa dứt, thế giới thoáng chốc chìm trong yên lặng.

"Phụt~ Ha" - Khả Ngân rời Ngô tổng, hai người vì quá bất ngờ mà phụt cười, đôi vai run lên dữ dội vì không thể nín cười. Chỉ thấy ánh mắt lạnh thấu xương của Mạnh Khang đang nhìn chăm chăm vào Lãnh Mạnh Phi. Rồi khẽ quay sang trừng mắt với cô gái đang nhin cười trong lòng.

"Anh~ Em... không có cười... a~" - Khả Ngân khó khăn mới dứt câu nhưng vẻ mặt đó như đã phản bội lời nói của cô.

"Anh lặp lại lời vừa rồi một lần nữa". - Mạnh Khang đưa tay cời khuy cổ tay áo, hứng thú nhìn Lãnh Mạnh Phi.

Cổ khí thế áp người này khiến người ta sợ hãi, Lãnh Mạnh Phi dè dặt nhìn người đàn ông đầy khí chất lãnh ngạo trước mặt này.

Những người thân cận đều biết hành động này của Mạnh Khang là đang tức giận. Và người biết điều đó không ai khác là Khả Ngân và Tần Minh đứng phía sau anh.

"Tôi... tôi nói... anh chính là "người tình" của Lục Kiến Hoa..." - Lãnh Mạnh Phi áp úng khó khăn hoàn thành câu nói. Hắn không thể bị làm bề mặt ở đây được.

Bỗng hai bóng người tiến tới. Mọi người đều tự động xích ra nhường đường.

"Ồ? Xin hỏi Lãnh thiếu gia, tôi có "người tình bí mật" bao giờ vậy?"

Hết chương 22.

Lời tác giả: Xin lỗi m.n vì không thể viết dài thêm, nhưng Rain hứa sẽ bù. Rain đang bệnh, nhưng vì sợ thất hứa đành phải ráng mở máy để cố gắng viết. Rain xin lỗi a~

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Những người thân cận đều biết hành động này của Mạnh Khang là đang tức giận. Và người biết điều đó không ai khác là Khả Ngân và Tần Minh đứng phía sau anh.

"Tôi... tôi nói... anh chính là "người tình" của Lục Kiến Hoa..." - Lãnh Mạnh Phi áp úng khó khăn hoàn thành câu nói. Hắn không thể bị làm bề mặt ở đây được.

Bỗng hai bóng người tiến tới. Mọi người đều tự động xích ra nhường đường.

"Ồ? Xin hỏi Lãnh thiếu gia, tôi có "người tình bí mật" bao giờ vậy?"

Lục Kiến Hoa tiêu sái bước tới, cánh tay rắn chắc vòng qua eo Yến Phương, cho thấy sự chiếm hữu của anh. Khả Ngân tròn mắt nhìn hành động thân mật của hai người mới tới, đưa mắt khó hiểu nhìn cô bạn thân nhất của mình.

Mọi người bên cạnh xôn xao hẳn lên. Lãnh Mạnh Phi rung mình không biết nên mở miệng thế nào. Trên thương trường ai cũng biết rằng Lục thiếu tuy bề ngoài tao nhã nhưng bên trong cũng rất nguy hiểm, không phải người mà ai cũng có thể đụng vào.

"Tôi... tôi..."

"Mạnh Phi, có gì phải sợ cơ chứ?" - Tịnh Du phách lối không biết điều cười xấu xa nhìn Lục Kiến Hoa và Mạnh Khang. - "Tôi nói anh ta là người tình của anh đấy, thì sao nào...?"

BỐP. Lời còn chưa dứt thì một cái tát giáng xuống mặt Tịnh Du, Yến Phương hung hăng trừng mắt nhìn cái cô gái bề ngoài nhu nhược nhưng lại xấu xa này. Thật ra, Yến Phương muốn dạy cho Từ Tịnh Du này một bài học lâu rồi, nhưng vì nghĩ đến Khả Ngân nên thôi. Nhưng hôm nay cô ta kiêu ngạo không coi ai ra gì như thế, thật không thể bỏ qua.

"Cô... cô dám đánh tôi?" - Bộ dạng Tịnh Du chật vật ngã vào người Lãnh Mạnh Phi, đưa tay ôm một bên má ửng đỏ khó tin nhìn Yến Phương.

Khả Ngân nhìn một màn trước mắt cũng thật không biết nên làm sao. Có ai có thể nói cho cô biết, Yến Phương của cô biết đánh người từ bao giờ thế chứ?

"Phương Phương, cậu..." - Khả Ngân định nói gì nhưng Yến Phương đang tức giận đứng bên cạnh đã giành nói trước.

"Cô là cái gì mà tôi không dám đánh cô cơ chứ? Xin lỗi cô Từ nhị tiểu thư, Cao Yến Phương tôi xưa nay rất ghét những kẻ nói xằng nói bậy. Như vậy là làm ô uế không khí nơi đây."

"Tôi nói cái gì không đúng sao? Cô dám cả gan đánh tôi, nhất định tôi sẽ cho cô biết nhục." - Tịnh Du nhìn mọi người bàn tán, khinh bỉ nhìn mình thì rất xấu hổ. Thẹn quá hóa giận, hét toáng lên.

Yến Phương chỉ tay vào Mạnh Khang, nói: "Cô nói anh ta là tình nhân của Lục Kiến Hoa?" - Rồi chỉ sang người đàn ông đang xem kịch vui đứng bên cạnh mình.

"Nói đùa gì thế, Lục Kiến Hoa mà thích đàn ông thì tôi đây xem là gì hả?"

Một lời nói hàm ý nhiều nghĩa của Yến Phương như một liều thuốc mạnh kích thích mọi người.

"Em đã chấp nhận anh rồi sao?" - Lục Kiến Hoa mỉm cười xấu xa, nhéo đôi gò má đang đỏ ửng vì ngượng ngùng. - "Anh... tên xấu xa, anh nằm mơ đi".

"Lục thiếu, xin hỏi ngài và Cao tiểu thư đây là quan hệ gì?"

"Lục thiếu, đã định ngày tốt để đính hôn chưa ạ?"

"Hai người quen nhau khi nào, Lục thiếu... xin hỏi..."

"Lục thiếu..."

Những phóng viên đang đứng trong hội trường như săn được tin tốt lành, liên tục đưa máy chụp ảnh về phía hai người, ánh đèn flash lóe sáng khắp nơi.

"Khang" - Khả Ngân kéo tay Mạnh Khang, gương mặt ngơ ngác rất đáng yêu.

"Sao thế bảo bối?" - Mạnh Khang từ nãy giờ không nói, vui vẻ đứng một bên xem kịch. Anh cũng rất vui, vì đây là lần đầu tiên Mạnh Khang thấy Lục Kiến Hoa thực lòng để tâm đến một cô gái.

"Chuyện là như thế nào? Yến Phương sao lại ở cùng Lục Kiến Hoa? Từ bao giờ vậy?"

"Sao anh biết được, em phải đi hỏi chị em tốt của em chứ!" - Trêu chọc cô dường như đã trở thành sở thích của anh mất rồi.

"Đáng ghét. Mình về thôi anh, em không muốn gặp Cao Yến Phương xấu xa kia nữa." - Thế mà dám mở miệng khép miệng xưng hô chị em với cô. Vậy mà chuyện quan trọng như vậy cũng giấu, thật đáng giận.

"Được rồi. Anh đưa em về." - Tinh thần của Mạnh Khang rất tốt, anh cưng chiều bảo hộ Khả Ngân trong lòng, khẽ hôn nhẹ vành tai của cô. Hội trường đang ồn ào, anh nhanh chóng đưa Khả Ngân rời đi - về "nhà" của hai người.

Sau khi về nhà, Mạnh Khang vào phòng tắm rửa. Khả Ngân buồn chán cầm điện thoại không biết có nên gọi cho Yến Phương không. Nghĩ đến đây cô vừa tức lại vừa thương.

Đang lúc phân vân thì điện thoại trên tay reo lên. Nhìn dãy số lạ trên màn hình, Khả Ngân chậm rãi suy đoán đối phương có thể là ai.

"Khả Ngân xin nghe.!"

"Chào con, tiểu nha đầu." - Khắc Nhĩ Tân cười sáng khoái trong điện thoại.

"Á" - Vì bất ngờ mà đột nhiên Khả Ngân hét lớn lên khiến Mạnh Khang đang sấy tóc trong phòng tắm giật mình chạy vội ra.

"Ngân nhi, có chuyện gì thế? Em bị làm sao?" - Nhìn vẻ mặt vô tội, ái ngại của cô, lo lắng trong lòng anh cũng được gỡ xuống.

"Không sao ạ!"

"Vậy tại sao lại hét lớn?"

"Em chỉ hơi kích động thôi, không có chuyện gì thật đấy. Anh nhanh chóng sấy khô tóc đi không khéo lại cảm lạnh." - Cô quan tâm đưa tay vuốt ve khuôn mặt anh, giọng nói ngọt ngào khiến người đàn ông trước mặt say đắm.

"Nha đầu, con đang nói chuyện với ai thế? Người đàn ông đang ở cùng con là ai? A lô, a lô... sao giọng tên nhóc này lại quen thế nhỉ?"

Cả hai người cứ thế nhìn nhau mà quên mất điện thoại vẫn còn đang kết nối. Mọi chuyện có lẽ Khắc Nhĩ Tân đã phát hiện ra.

Đang lúc Khả Ngân đỏ mặt bối rối không biết phải làm thế nào thì Mạnh Khang nắm lấy điện thoại đưa lên tai, nói:

"Người không biết gọi điện vào lúc đêm khuya là rất mất lịch sự sao Tam thúc?" - Giọng anh lạnh băng, hơi tỏ vẻ tức giận. Lão hầu gia này thật quá rảnh rồi rồi.

"Cậu... Khang nhi sao?" - Khắc Nhĩ Tân như bị chặn họng không nói nên lời. Ai có thể cho ông biết, tại sao tên gia hỏa này lại cầm điện thoại của con gái nuôi của ông không?

"Anh, anh vừa nói cái gì tam thúc?" - Khả Ngân đứng một bên kinh ngạc nhìn anh. Mạnh Khang mỉm cười ra hiệu bảo cô im lặng.

"Là con đây. Con không có thời gian. Nói chuyện với người sau nhé!" - Không đợi lão già bên kia phản ứng, anh liền cúp máy. Tiện tay vút luôn điện thoại lên bàn.

"Khang, chuyện là như thế nào vậy? Sao anh lại biết cha nuôi?" - Khả Ngân khó tin nhìn anh.

"À... Tam thúc là bạn tốt của cha anh." - Mạnh Khang biết có những chuyện lúc này chưa thể nói ra cho Khả Ngân biết.

"Ồ. Hóa ra trái đất này tròn thật đấy ă!" - Tin tức này khiến Khả Ngân rất vui. Cô từng rất lo lắng về vấn đề gia thế giữa hai người. Cô sợ rằng mình không xứng đáng với thể gia hiển hách của anh, nhưng bây giờ thì cô lẽ cha nuôi sẽ giúp cô.

Khả Ngân cười ngọt ngào kéo chân nằm xuống giường định ngủ sau buổi tối mệt mỏi thì một cánh tay rắn chắc kéo cô lại, thân thể cường tráng của Mạnh Khang đè lên cô. Anh ngấu ngiến đôi môi nhỏ của cô, nỗi khát khao như trào dâng trong đôi mắt anh.

Hết chương 23.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Mạnh Khang nhanh tay rút dây áo ngủ buộc hồ bên thắt lưng của cô. Một thân thể trắng mịn xinh đẹp của cô vì ngượng ngùng mà đỏ hồng trông rất muốn cắn một ngụm.

Cô nghe tiếng thở mạnh của anh, đôi mắt anh lạnh lùng lúc này lại như dòng suối mát trong trẻo, cung chiều hôn lên vầng trán cao của Khả Ngân.

"Khang..." - Khả Ngân rên rỉ thở dốc.

Mạnh Khang che đi cái miệng nhỏ không an phận kia bằng một nụ hôn nóng bỏng, chiếc lưỡi của anh cuồng quýt cùng chiếc lưỡi thơm tho thơm tho của cô, hai người hôn nhau đắm thiết, bên môi còn có sợi chỉ bạc óng ánh rất hấp dẫn.

"Bảo bối,"

Anh rời khỏi môi cô dọc đường hôn xuống chiếc cổ trắng ngần, một tay ôm sát cô vào người, một tay phủ lên bên ngực căng tròn đang cương cứng của Khả Ngân mà ra sức bóp nắn thành đủ hình dạng. Khuôn ngực đầy đặn của cô co giãn sờ rất tốt, khoe miệng anh nhếch lên vui vẻ hưởng thụ.

"Bảo bối ngoan"

Đôi môi ra sức ngậm mút bên ngực còn lại, nụ hoa vì kích thích của anh mà đỏ sẫm. Khả Ngân thở dốc vòng tay ôm chặt đầu anh, cô ưỡn người để anh dễ dàng hôn mút hơn nữa.

Hạ thân bên dưới thủy dịch đã chảy ướt drap giường. Mạnh Khang không đợi được mà đem cự long của mình đâm vào thật sâu, cả hai cùng ôm nhau rít lên một tiếng.

"Ừm... ah...Khang..."

Trong một đêm, trên chiếc giường rộng lớn trong một ngôi biệt thự sang trọng, đôi tình lữ quấn quít lấy nhau không biết bao nhiêu lần. Hai thân thể quyến rũ hòa quyện cùng nhau tạo thành một cảnh tượng ma mị và hấp dẫn.

Sáng hôm sau đang lúc hai người cùng ngồi ăn sáng thì Mạnh Khang nhận được điện thoại từ nhà chính.

"Mẹ à?"

"Con có khỏe không? Sao lâu quá rồi mà chưa về bên này thăm mọi người hả con, dù sao cũng sống cùng một thành phố mà?" - Mẹ Mạnh không vui lên tiếng. Trong 3 đứa con, bà rất kì vọng vào con trai lớn luôn chín chắn và tài giỏi này.

"Con xin lỗi ạ. Công việc bên này hơi bận, nhưng không sao, cuối tuần này con sẽ về cùng với một người nữa." - Anh hơi dừng lại quay sang nhìn Khả Ngân đang hờn dỗi cầm củi ăn phần bánh sandwich kẹp rau kia. Anh cười sâu xa.

"Ai? Người đó mẹ có biết không?" - Mẹ Dịch hưng phấn, đây là lần đầu tiên con trai dẫn người về nhà.

"Vợ tương lai của con ạ!"

Nghe câu "vợ tương lai" từ miệng anh thốt ra, Khả Ngân dừng ăn, ngẩng đầu nhìn anh khó hiểu.

"Vợ... có phải là cô gái mà báo chí vừa đăng tin lúc sáng không?"

"Đúng vậy ạ!"

"Mang nó về đây. Mẹ sẽ báo trước với cha con."

"Được. Con phải đi đến công ty. Tạm biệt mẹ."

"Tạm biệt".

Đặt điện thoại xuống bàn, Mạnh Khang nhìn Khả Ngân nói:

"Sao em không ăn nữa?"

"Mẹ anh gọi có chuyện quan trọng gì sao ạ?"

"Không. Mẹ chỉ báo cuối tuần cùng nhau về nhà, em đi với anh nhé?"

Mạnh Khang muốn cô trở thành người của anh, đảm bảo cả về mặt tình cảm lẫn pháp luật. Nên phải nhanh chóng đưa cô về ra mắt cha mẹ. Anh tin tưởng Khả Ngân hoàn toàn đủ tốt để đảm nhiệm chức Thiếu phu nhân nhà họ Mạnh tiếng tăm lừng lẫy này.

Cô không trả lời ngay mà im lặng suy nghĩ. Khả Ngân đã từng suy nghĩ tới, chẳng lẽ cũng phải đến chào hỏi cha mẹ anh, nhưng không ngờ là nhanh đến vậy. Cô còn chưa chuẩn bị tinh thần thật tốt nữa. Làm sao đây, có nên đi không?

"Ngân nhi, em sao thế?" - Mạnh Khang lo lắng nhìn cô đang thất thần.

"Chẳng lẽ, em không muốn đi sao?" - Giọng anh hơi trầm xuống, đôi mắt sâu xa nhìn cô.

Đang miên man suy nghĩ, nghe Mạnh Khang nói vậy, cô giật mình lắc đầu. Về mặt bất an nhìn anh:

"Em.. em còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý nữa..."

Mạnh Khang thờ phào nhẹ nhõm khi nghe cô nói. Thì ra Khả Ngân không phải không muốn trở thành vợ anh.

"Không sao, có anh ở đây rồi." - Mạnh Khang ôn nhu ngồi xuống bên cạnh cô, siết chặt vào lòng.

Khả Ngân gạt đầu an tâm. Đúng vậy, Mạnh Khang sẽ luôn luôn bên cạnh cô như thế!

Khả Ngân nghĩ đến, cũng một đêm trăng nào đó của trước kia, người đàn ông này cũng ôm cô vào lòng mà thủ thỉ câu nói động lòng người như thế này. Từng từ từng chữ như ngấm thật sâu vào đáy lòng cô, như dòng nước ấm chảy xuyên suốt tâm hồn cô.

~

Sau khi hôn tạm biệt Mạnh Khang, Khả Ngân tâm rạo rức bước vào văn phòng luật. Nhạc Nhiên mang vào cho cô một tách cafe sữa nóng rồi cẩn thận báo cáo công việc.

"Chị Khả Ngân, chuyện chị phân phó, em đã điều tra xong rồi. Đúng như chị nói, Từ Mục tổng quà thật có vận chuyển trái phép năm lô hàng cấm theo đường biển đến Hồng Công. Nhưng em cần có một chút thời gian để thu thập chứng cứ."

Khả Ngân như có điều suy nghĩ. Tất cả những việc làm sai trái của ông ta, nhất định phải chịu trừng trị trước pháp luật dù cho Từ Mục cho là cha ruột của cô đi chăng nữa. Vì từ rất lâu rồi họ đã không phải là cha con nữa rồi!

"Được. Em hãy làm thật cẩn thận. Chị chờ tin tốt của em."

"Vâng ạ! Em xin phép ra ngoài trước."

Nhạc Nhiên vừa đóng cửa lại thì tiếng chuông điện thoại vang lên.

Là anh!

Khả Ngân cười đến ngọt ngào, nhấn nút nghe điện thoại.

"Bảo bối" - Âm thanh quyến rũ của anh ở đầu dây bên kia điện thoại truyền vào tai khiến Khả Ngân đỏ mặt.

Hóa ra yêu một người là cảm giác như vậy. Chỉ cần được nghe giọng nói của đối phương thôi, dù chỉ là một đơn âm cũng có thể khiến bạn hạnh phúc đến như vậy!

"Vâng ạ!"

"Anh rất nhớ em" - Như tường tượng được vẻ mặt lúng túng của cô, anh nói kèm theo tiếng cười nhỏ.

"Khang... anh... chúng ta vừa tạm biệt cách đây một giờ thôi mà." - Tuy ngoài miệng khê trách móc nhưng cô không thể phủ nhận rằng chỉ cần là anh, dù là hành vi như thế nào chăng nữa thì cô cũng có thể dung túng.

Đây mới thật sự là tình yêu cô từng khát khao.

Hết chương 24.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Hôm sau Khả Ngân theo Mạnh Khang về Mạnh Gia ở ngoại ô thành phố Thượng Hải. Nơi cha mẹ Mạnh Khang ở là một tòa biệt viện sang trọng được xây liền vách núi. Khung cảnh non nước hữu tình nơi này rất thích hợp để người ta thư giãn, sống yên bình.

Chiếc BMW của anh chậm rãi lăn bánh dọc con đường đá dẫn vào nhà. Khi xe dừng lại, Mạnh Khang bước xuống xe nhưng vẫn không thấy Khả Ngân đâu. Anh tức cười nhìn cô gái của anh đang rút đầu như rùa rút cổ trên ghế lái phụ.

"Ngoan nào, Ngân nhi, đi vào cùng anh nào!" - Mạnh Khang mở cửa xe, cung chiều vuốt ve khuôn mặt đỏ hồng của cô.

"Khang, hay là để hôm khác đi." - Khả Ngân rất lo lắng. Đùa gì thế, nói thẳng ra là hôm nay cô sẽ đi ra mắt cha mẹ chồng, có thể không hồi hộp được sao?

"Ha ha." - Tiếng cười giòn tan của anh phá tan bầu không khí yên tĩnh này giờ.

"Sao lại thế rồi, Khả Ngân của anh hôm nay sao lại nhút nhát như vậy? Đứng trên tòa án, trước bao nhiêu người em còn không hề sợ hãi thì sao lại sợ bước vào nhà anh chứ?" - Vừa an ủi cô, Mạnh Khang dịu dàng gỡ đi tảng đá nặng trĩu trong lòng cô.

"Em yên tâm, cha mẹ anh rất cởi mở, thân thiện. Họ sẽ thích cô gái mà con trai của họ thích thôi mà."

"Có thật không?" - Khả Ngân sau một hồi bị những lời ngọt ngào của Mạnh Khang dụ dỗ, cô ngờ vực hỏi nhỏ.

"Tất nhiên rồi. Em không tin anh sao?" - Mạnh Khang làm bộ tức giận. Ngay lập tức Khả Ngân gật đầu như trống bỏi.

Anh vui vẻ dắt tay cô vào nhà. Đây là lần đầu tiên Khả Ngân bước vào một căn nhà, không phải nói là dinh thự sang trọng như thế này. Kiến trúc ngôi nhà vừa mang nét hiện đại phương Tây lại xen lẫn nét cổ kính phương Đông. Một sự kết hợp tuyệt hảo.

"Đại thiếu gia đã về." - Quân gia dẫn đầu một nhóm người ra của chào đón. Khả Ngân cả kinh nhìn hai hàng người trước mặt này. Cô không thể phủ nhận rằng, từ ngày quen biết Mạnh Khang đến nay, cô có rất nhiều "lần đầu tiên".

"Ừ. Đây là Từ Khả Ngân, vợ sắp cưới của tôi." - Anh giới thiệu Khả Ngân với mọi người như một chuyện bình thường.

"Chào Từ tiểu thư." - Mọi người đều kính cẩn cúi đầu chào cô.

Khả Ngân cười e ngại, lòng thầm niệm Đại bi chú: Kiểu này chắc mình tổn thọ mất.

"Chào mọi người."

Vào phòng khách, những người nên có đều không thiếu một ai. Mạnh Khang chau mày nhìn vị "mẫu hậu kính yêu" đang cười tủm tỉm ngồi đằng kia.

"Con về rồi."

Khả Ngân không thể hình dung nổi cảnh tượng lúc này. Một vị tỷ tỷ xinh đẹp từ đâu bỗng nhào tới ôm chặt lấy Mạnh Khang của cô, ánh mắt thèm thuồng khao khát. Cô mắt toẹt tròn nhìn Mạnh Khang cau mày.

"Mẹ có thôi đi không?" - Giọng anh lạnh lùng đánh gãy vui vẻ của chị gái kia, nhưng cô ấy vẫn không chịu buông anh ra.

"Mẹ???" - Khả Ngân sock tập 2.

Đùa gì thế? Người phụ nữ trước mặt này nhìn vào chỉ thấy ngoài ba mươi, sao có thể là mẹ của anh được...

"Em đừng bị bề ngoài của bà ấy đánh lừa. Đã là mẹ của ba đứa con rồi mà vẫn nhí nhảnh như thế. Cha, người nói xem có phải đã lấy nhầm người không?"

"À..Ừm. Hình như là vậy." - Cha Mạnh cũng hòa theo Mạnh Khang trêu đùa vợ mình.

Mẹ Mạnh tuy đã sắp năm mươi nhưng nhờ sự chăm sóc tỉ mỉ mà nhìn bà vẫn xuân sắc như những phụ nữ trẻ lúc bấy giờ. Rất nhiều người đã bị vẻ đẹp trẻ trung này đánh lừa, bao gồm cả Khả Ngân.

"Các người hòa vào bắt nạt tôi. Vũ, Hinh, hai đứa mau tới đây bảo vệ mẹ." - Mẹ Dịch chạy tới bên hai đứa con sinh đôi xinh đẹp, hôn chụt lên má họ.

Nhìn hành động trẻ con của bà, cặp song sinh bật cười khiến không khí bỗng chốc càng náo nhiệt, vui vẻ.

Khả Ngân đứng bên cạnh âm thầm suy nghĩ. Quả đúng như những gì Mạnh Khang nói, gia đình anh ấy tuy là thế gia nhưng rất thân thiện.

"Cha, mẹ. Đây là Từ Khả Ngân, vợ sắp cưới của con." - Lúc này đây, Mạnh Khang kéo Khả Ngân ngồi xuống bên cạnh, lên tiếng giới thiệu với gia đình.

"Cháu chào hai bác." - Khả Ngân lễ phép cúi đầu chào. Cha Mạnh cũng cười gật đầu đáp lại. Mẹ Mạnh thì vui vẻ nhích người sát bên cạnh cô, đưa tay捏 má mịn màng của Khả Ngân.

"Tốt quá. Con thật xinh đẹp. Khang nhi cuối cùng cũng có thể lập gia đình rồi."

Nghe bà ấy nói vậy, không hiểu sao Khả Ngân thấy xúc động dâng trào. Càng thêm nắm chặt lấy bàn tay anh. Mạnh Khang thấy cô khác thường, hỏi nhỏ:

"Em không sao chứ?"

"Không ạ! Em rất vui".

"Ừm. Còn hai đứa kia là song sinh đấy. Mạnh Vũ, Mạnh Khả Hinh, 2 đứa đều đang là sinh viên Cambrige. Mau tới chào chị dâu đi."

"Em chào chị dâu". - Hai đứa tính nghịch nháy mắt. Lần đầu tiên Khả Ngân thấy được một gia đình toàn mỹ nam mỹ nữ như vậy.

"Chào hai em." - Nếu không nhờ Mạnh Khang giới thiệu, có lẽ cô nghĩ 2 người này chỉ mới là học sinh trung học. Vẻ non nớt xinh đẹp bên ngoài đã che lấp đi tuổi tác của họ.

"Tốt lắm. Nhận thức tới đây thôi, chúng ta vào dùng cơm và trò chuyện tiếp nhé!" - Cha Mạnh đứng dậy, mọi người cũng bước theo.

Dường như những thành viên trong gia đình này đều hài lòng với Khả Ngân. Đối với họ, lựa chọn của con trai, anh trai luôn luôn là hoàn hảo nhất. Và lần này cũng như vậy.

Khả Ngân và Mạnh Khang chậm rãi bước theo sau cùng.

"Phù~ Làm em hồi hộp chết đi được." - Khả Ngân thở hắt ra nhẹ nhõm.

"Thế nào, lời anh nói là đúng chứ?" - Mạnh Khang đắc ý cười nhìn cô.

"Vâng ạ!" - Cô cũng ngọt ngào nhìn anh. Bỗng nhân lúc mọi người vào phòng ăn, Mạnh Khang nhanh chóng cúi đầu xuống hôn cô.

Khả Ngân mặt ửng đỏ kinh hãi nhìn xung quanh. Hành động ngây thơ ấy khiến anh bật cười.

Dù chỉ là một cái chạm môi, đối với cả hai con người đắm chìm trong tình yêu ấy đã là quá đổi ngọt ngào.

Hết chương 25.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Khả Ngân biết rằng trước khi kết hôn với Mạnh Khang, có một số chuyện có lẽ phải giải quyết rõ ràng. Hôm nay, có lẽ đã đến lúc chấm dứt mọi quan hệ với Từ gia rồi.

Chiếc ô tô màu đỏ sang trọng dừng lại trước cổng biệt thự Từ gia. Từ trên xe một cô gái quyến rũ mặc chiếc đầm màu đen huyền bí bước xuống xe. Khả Ngân lấy kính râm xuống, khẽ nhếch môi nhìn toàn bộ ngôi nhà gắn liền với tuổi thơ đau khổ của cô.

Đưa tay nhấn chuông cửa, rất nhanh quần gia xuất hiện cuối người chào cô.

"Đại tiểu thư"

"Không cần. Tôi không còn là đại tiểu thư của Từ gia nữa. Ông đừng kính cẩn như vậy. Tôi muốn gặp Từ tổng" - Cô lạnh lùng lên tiếng, toàn thân phát ra cái nhìn lạnh lẽo khiến viên quản gia run mình.

"Vâng. Vâng ạ!"

Rất nhanh viên quản gia bước ra, mời cô vào nhà.

Cô kiêu ngạo bước vào. Tại phòng khách mọi người đều có mặt đầy đủ. Mẹ con Tịnh Du liếc mắt to mắt nhỏ trừng cô. Còn Từ Mục thì lạnh nhạt bảo cô ngồi xuống. Khả Ngân nhếch môi khẽ cười rồi ngồi xuống đối mặt với ông.

"Có lẽ ông biết mục đích của tôi hôm nay đến đây?"

"Chúng ta là cha con, đâu cần phải căng thẳng như vậy chứ Ngân nhi." - Từ Mục ngoài mặt thì vui cười nhưng trong lòng thầm nghĩ rằng nguyên rủa đứa con gái chết tiệt này.

"Cha con sao?" - Khả Ngân bật cười. - "Ông nói chúng ta là cha con sao?"

"Ha ha"

"Từ Khả Ngân, mày đừng lớn lối." - Tịnh Du trừng mắt quát lên với cô.

"Du nhi, con ngồi im đó cho cha." - Từ Mục khẽ trách nặng Tịnh Du rồi quay sang mỉm cười thân thiện với cô.

"Sao con lại nói thế? Con là đại tiểu thư của Từ gia mà. Sao con lại tìm mọi cách làm hại chúng ta như vậy?"

"Cái danh Đại tiểu thư này tôi gánh không nổi đâu Từ tổng. Từ nhiều năm trước, đây không phải là nhà của tôi nữa rồi. Nói chính xác hơn là từ cái ngày mẹ tôi qua đời, số mệnh đã định sẵn tôi với ông không thể làm cha con được."

"Con..." - Từ Mục tức giận nhưng lại cố kiềm nén.

"Tôi sẽ nói thẳng vấn đề. Việc buôn bán trái phép của ông đã bại lộ. Bao nhiêu năm qua ông làm ăn phạm pháp như vậy, lần này tôi sẽ khiến ông phải ra hầu tòa."

"Hỗn láo. Sao mày dám đối xử với cha mày như vậy chứ?" - Từ đại phu nhân lớn tiếng quát mắng, tức giận nhìn cô.

Khả Ngân nhìn một lượt gia đình ba người này khinh bỉ. Rốt cuộc phải đi đến bước đường cùng đoạn tuyệt này là do họ tự rước lấy thôi.

"Không dễ đâu con gái. Đừng xem thường Từ Mục ta như vậy chứ! Ha ha" - Ông ta bật cười tự đắc.

"Thật ra rất dễ đó Từ tổng ạ!" - Giọng nói đùa bốn vang lên từ phía cửa. Mọi người cùng quay lại thì đã thấy cảnh sát tiến vào từ lúc nào.

"Từ Mục, chúng tôi nhận được bằng chứng ông buôn bán trái phép, vượt cảng trái phép tới Hồng Kông. Hiện tại, mời ông đi theo chúng tôi về đồn điều tra án." - Cảnh sát trưởng thành phố ra hiệu cho người bắt Từ Mục lại.

Lão cáo già lẫn lộn trên thương trường như Từ Mục có kết cục như ngày hôm nay âu cũng là ác giả ác báo. Mẹ con Tịnh Du kinh sợ khóc thét chạy theo Từ Mục bị bắt rồi đi.

Khả Ngân nhìn lại chuyện ngoài ý muốn này không biết có dư vị gì. Cô quay sang người đàn ông lẽ ra không nên có ở nơi này.

"Lục Kiến Hoa, sao anh lại ở đây?"

"Ha ha. Mạnh đại gia có hội nghị quan trọng nên nhờ tôi đến để giải quyết chuyện này." - Anh cười nhìn cô đầy bí hiểm. - "Mạnh Khang nhà cô đấy, lần đầu tiên tôi thấy con người lạnh lùng đó lại để tâm đến một cô gái như vậy. Người ngoài như tôi còn có thể nhận thấy được tình cảm sâu sắc ấy nữa mà. Chúc hai người hạnh phúc."

"Cảm ơn anh, Kiến Hoa." - Cô chân thành cảm ơn anh. Nhìn lại người đàn ông này, tuy có vẻ lêu lổng, không quan tâm thế sự nhưng lại là một con người rất sâu sắc. Cô nhìn ra có vẻ như anh ta trong ngoài đối lập vậy. Hi vọng rằng Yến Phương - chị em tốt của cô sẽ thật sự hạnh phúc.

"Lâu rồi tôi không gặp Phương Phương, không biết cô ấy..."

"Cô yên tâm. Phương nhi rất khỏe chỉ có điều... hơi mệt vì bảo bảo hành hạ thôi." - Nói tới đây gương mặt Lục Kiến Hoa ngập tràn cung chiêu và hạnh phúc. Nhắc tới người phụ nữ bướng bỉnh kia, anh liền yêu thích không thôi.

"Bảo bảo? Sao... chẳng lẽ hai người...?" - Khả Ngân tròn mắt há mồm không thể tin được nhìn anh. Ánh mắt xẹt qua tia kinh hi.

"Đúng vậy. Cha mẹ cô ấy nói tháng sau là có thể cử hành hôn lễ rồi."

"Wow. Chuyện trọng đại như vậy mà con nhỏ đó không thông báo với tôi một lời." - Khả Ngân tức giận trừng mắt.

"Phương nhi nói rằng cô gần đây rất bận rộn. Cô ấy hi vọng cô nhanh chóng giải quyết xong chuyện này rồi hạnh phúc sống cạnh Mạnh Khang. Như vậy chúng ta không phải song hi lâm môn rồi sao?" - Lục Kiến Hoa trầm nghĩ, không chừng bọn họ có thể tổ chức đám cưới cùng lúc đấy.

"Được. Nhất định vậy rồi. Cảm ơn hai người rất nhiều." - Cô cảm động nhìn Lục Kiến Hoa, khoe mắt rưng rưng.

"Thôi nào Mạnh phu nhân, Mạnh Khang có dặn xong chuyện bên này thì cô đến công ty của cậu ấy nhé!"

"Được rồi. Tôi đi trước." - Khả Ngân nhìn Lục Kiến Hoa ung dung rời đi. Cô đưa mắt nhìn lại căn biệt thự Từ gia một lần nữa. Nơi này có quá nhiều kí ức đau thương, nơi này có quá nhiều đau khổ mà cô không muốn nhớ... Nhìn lại căn nhà lần cuối, Khả Ngân ngược mặt lên trời. Những áng mây lãng đãng trôi bồng bềnh, cô khẽ mỉm cười như trút được gánh nặng.

"Mẹ ơi, tất cả đã qua rồi."

- Tập đoàn Tuyệt Thế.

Khả Ngân tiến vào thang máy chuyên dụng lên tầng phòng chủ tịch. Tầng cao nhất rộng lớn, sang trọng nhưng lại hoàn toàn tĩnh lặng. Cô khẽ đẩy cánh cửa lớn bước vào. Người đàn ông cô nguyện ý dùng cả đời để yêu thương đang ngồi cạnh bàn làm việc, khẽ ngẩng đầu cười với cô.

"Ngân nhi lại đây". - Giọng nói vẫn lạnh nhạt như cũ nhưng lại ngập tràn tình yêu và ôn nhu.

Cô bước lại trước mặt anh, nhìn anh chăm chú.

"Đã xong hết rồi sao?" - Thế đấy. Người đàn ông này chưa bao giờ hỏi đến quá trình, chỉ quan tâm kết quả. Dù cho có mỗi một rã rời với bao đau thương, chỉ cần một câu hỏi của anh cũng khiến cô xúc động như vậy. Anh không đích thân tham gia vào, anh chỉ đứng ngoài lảng lảng quan sát và bảo hộ cho cô an toàn. Anh không hỏi cô những chuyện khiến cô thương tâm, anh chỉ ở cạnh bên nhẹ nhàng ôm cô vào lòng mỗi khi cô gục ngã.

May mắn biết bao nhiêu vì đã gặp được người như vậy.

Gặp được Mạnh Khang, đúng người đúng thời điểm là điều tuyệt vời ngọt ngào nhất trong cuộc đời Khả Ngân.

"Vâng ạ!" - Cô ngã vào lòng anh, đưa tay ôm lấy cổ anh thật chặt. Chỉ cần như vậy, chỉ cần một cái ôm của anh cũng đủ để rũ bỏ hết những mệt mỏi của em.

"Có anh ở đây rồi. Từ bây giờ anh sẽ là người nhà của em, gia đình anh sẽ là gia đình em."

Nước mắt Khả Ngân tuôn rơi trên đôi gò má ửng hồng. Cô lại càng ôm siết anh thật chặt như muốn dung nạp anh vào cơ thể mình.

"Em yêu anh, Mạnh Khang."

"Ngoan, bảo bối. Anh cũng yêu em." - Anh cúi đầu đặt lên môi mềm lên cánh môi đỏ mọng của cô. Khẽ kháng hôn mút như nâng niu một bảo vật. Anh mon tron bờ môi khẽ sưng lên của cô, cuốn lấy chiếc lưỡi thỏ nhỏ nhả vào lưỡi nóng bỏng của anh. Cứ như vậy, cả hai ôm hôn cuồng nhiệt rất lâu. Đến khi Khả Ngân không còn đường khí nữa, anh mới nhẹ nhàng buông cô ra.

Cô tựa vào người anh thở dốc, khuôn mặt hồng hào mê người nhìn anh.

"Em - Từ Khả Ngân. Nghề nghiệp luật sư. Em là một cô gái bình thường vậy nên cũng cần một người yêu em thật bình thường. Vậy mà, gặp anh rồi em lại không còn bình thường nữa. Em muốn yêu anh cuồng nhiệt, yêu anh bằng tất cả yêu thương mà em có trong cuộc đời này. Tuy em có nhiều khuyết điểm, lại không biết quan tâm săn sóc người khác. Nhưng kể từ hôm nay trở đi, em sẽ quan tâm chăm sóc mỗi mình anh, yêu anh đến khi không còn tồn tại trên cõi đời này nữa. Mạnh Khang, hôm nay thật đẹp trời, anh cùng em đi đăng kí kết hôn nhé!"

Những lời chân thành, sâu sắc, ngọt ngào thế phát ra từ đôi môi nhỏ nhắn của cô. Khả Ngân si mê nhìn anh, nỉ non nói ra lời cầu hôn kinh người như vậy. Mạnh Khang ngẩn người. Nhưng rất nhanh anh đã lấy lại tâm trí, thú vị nhìn cô.

"Mạnh thiếu anh vậy mà có ngày bị một cô gái cầu hôn vậy? Từ Khả Ngân, có phải em quá to gan không? Ngay cả quyền lợi của anh cũng muốn tranh giành? Hừ?"

"Anh chỉ cần nói Yes hoặc No thôi mà?" - Khả Ngân chu môi hờn dỗi. Vì quá ngỡ ngàng mà khuôn mặt trắng mịn lại càng ửng đỏ.

"Nhưng... Nếu cô gái đó là em thì anh sẽ cho phép." - Mạnh Khang cười tà mị, ôm lấy cô âu yếm. - "Được, bởi vì em đã yêu thương anh như vậy, Mạnh Khang tôi cung kính không bằng tuân mệnh. Ta đi thôi."

Bầu trời hôm nay rất đẹp, từng cơn gió thổi qua hương thơm hoa cỏ của mùa xuân. Mạnh Khang ôm vai Khả Ngân bước ra khỏi tập đoàn Tuyết Thế.

Hôm nay, họ đã hợp lại thành một. Yêu nhau đời đời kiếp kiếp.

Hết chương 26.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Ngoại truyện 1: Hối hận muộn màng.

Khả Ngân lạnh lùng bước vào nhà tù, nên Từ Mục đang bị giam giữ. Nhìn thấy người đàn ông ngồi đó vẻ mặt già nua, không còn nét ngoan độc của một lão cáo già trên thương trường. Giờ đây nhìn Từ Mục chỉ như một người đàn ông trung niên khác, sức sống không còn nơi ông nữa rồi.

Dường như nhìn thấy Khả Ngân khiến ông rất kích động. Sự xấu hổ, phần uất đều hiện rõ trên nét mặt ông.

Khả Ngân hờ hững ngồi xuống chiếc ghế đối diện Từ Mục, lẳng lặng nhìn ông.

"Không ngờ mày còn đến đây thăm tao? Không lẽ mày muốn nhìn tao đau khổ sống ở nơi này tới cuối đời sao?" - Ông ta sẽ quát lên, đôi mắt hằn lên tia máu. Khả Ngân vẫn ngồi yên đó không nói gì, đôi mắt to sáng vẫn như cũ quan sát ông - cha cô.

"Mày và thằng khốn kia, chúng mày nhất định sẽ không có kết quả tốt đẹp. Mạnh Khang, thằng nhãi ranh xấu xa, hẳn dám dùng thủ đoạn độc ác như vậy đối phó với tao, tao có làm mà cũng không tha cho chúng mày."

Từ Mục như phát tiết lên với Khả Ngân. Cô nhìn thấy được sự hận thù trong đôi mắt đó, đáy lòng khê nhói lên.

Thật lâu, thật lâu sau khi Từ Mục không còn gì để nói nữa, không còn hơi sức mắng chửi nữa, Khả Ngân mới từ im lặng đột ngột lên tiếng.

"Năm ấy, khi hại chết mẹ tôi, các người có từng thấy ân hận không?"

Giọng nói của cô rất nhẹ, rất nhỏ đến nỗi Từ Mục giật mình thẳng thốt nhìn cô. Đôi mắt trong veo trước mặt ông quá giống người phụ nữ đó. Cảm giác sợ hãi đột ngột bủa vây khiến Từ Mục rùng mình.

"Ta... ta..."

"Thật ra tôi đã không còn muốn truy cứu chuyện cũ nữa rồi. Từ lão gia, ông biết không? Bao nhiêu năm nay, tôi khao khát tình yêu thương của mẹ bao nhiêu thì cũng khát vọng sự quan tâm từ người cha như vậy." - Khả Ngân dừng lại, ánh mắt nhìn xa xăm nhớ lại chuyện xưa.

"Tám tuổi năm đó, trường học tổ chức hoạt động có sự tham gia từ phía phụ huynh học sinh. Hôm đó là "ngày hội của cha" thì phải? Tối trước ngày hôm đó, tôi có tới gõ cửa thư phòng, nài nỉ ông cùng tôi tham gia. Vậy mà thế nào, ông lạnh lùng quát lên bảo tôi cút ra ngoài. Ông bảo công ty đang gặp vấn đề, ông rất bận rộn. Hồi đó tôi không suy nghĩ được nhiều như vậy, ầm ức chạy về phòng khóc nức nở, nhưng rồi lại tự an ủi bản thân rằng không sao cả, chỉ là ông đang vất vả làm việc để nuôi tôi nên người. Một đứa trẻ tám tuổi đã lạc quan ngây ngô như vậy đấy. Niềm tin dành cho một người cha lớn lao như vậy. Nhưng có lẽ ông không biết, buổi chiều hôm ấy, khi thấy ông vui vẻ công Tịnh Du trên vai tham gia hoạt động của trường, niềm tin trong tôi liền vỡ nát từ đó. Nụ cười cứng chiều, yêu thương nơi ông chưa từng dành cho tôi. Suốt mười mấy năm qua, tôi đã cho ông rất nhiều cơ hội để quay đầu, nhưng hình như chúng ta không có duyên phận làm cha con."

Khả Ngân cười. Nụ cười rất đẹp nhưng đầy bi thương. Từ Mục ngồi đối diện cô sững sờ, đôi bàn tay ông ta đặt ở mép bàn khê run run.

Cô gái trước mắt ông là đứa con gái của ông và người phụ nữ ấy. Nhiều năm qua dường như ông chưa một lần nhìn kĩ đứa con gái này. Chu cấp tiền để nuôi cô lớn lên dường như là bổn phận của ông, thật sự ông chưa từng quan tâm, thương yêu cô.

Cảm giác đau đớn trong ngực khiến ông khó thở. Hôm nay ông mới biết, thì ra vì một chuyện cũ rích từ đời trước mà ông lại vứt bỏ đi đứa con gái này - máu mủ của ông. Từ Mục kích động muốn nắm lấy tay cô. Nhưng bàn tay ông run rẩy không cách nào chạm tới.

"Khả Ngân... ta..."

"Từ lão gia, tôi tuy mang họ Từ, chảy trong người dòng máu của ông nhưng có lẽ chúng ta không thể làm cha con với nhau được. Từ nay, ông hãy ở trong này, trả giá cho tất cả những sai lầm của ông trong quá khứ. Ông nên nhớ, đây là cái giá phải trả khi cướp đi sinh mạng một người phụ nữ và chôn vùi tuổi thơ của một đứa trẻ đáng thương. Không hề đất chút nào."

Khả Ngân không nhìn ông nữa. Cô không đủ can đảm để nhìn lại người đàn ông trước mặt này. Quá đủ! Đến lúc cô nên buông bỏ hận thù và quá khứ đau đớn kia.

"Khả Ngân... xin lỗi con. Tất cả đều là lỗi của ta. Ta quên mất rằng trong câu chuyện này, con không hề có lỗi. Nếu có, chỉ trách số phận trêu đùa khiến ta hận mẹ con sâu sắc đến nỗi không thể yêu thương con." - Nước mắt ông trào ra khỏi đôi mắt đầy nếp nhăn.

"Nếu.. Nếu có kiếp sau, ta sẽ đền bù tất cả những tổn thương mà ta đã gây ra cho con.. Khả Ngân..."

"Nếu thật sự có kiếp sau, tôi hi vọng chúng ta không có bất kì quan hệ gì với nhau. Tạm biệt".

Giọng nói lạnh lùng như kim đâm vào đáy lòng cả hai con người đều bị tổn thương. Sai lầm khiến con người ta lạc lối đến nỗi chẳng thể vấn hồi những đau đớn đã gây ra trong quá khứ.

Khả Ngân rời đi không ngoái đầu lại. Bỏ lại phía sau từng câu xin lỗi được thốt ra muộn màng từ người cha không xứng đáng.

Mây đen giăng kín cả bầu trời. Mưa từng giọt nặng hạt rơi xuống chẳng hề báo trước. Từng giọt mưa lạnh lẽo rửa sạch tất cả bụi bẩn, cuốn trôi hận thù trong lòng người đi.

"Ngân nhi." - Khả Ngân khẽ ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông đang cầm ô đi tới gần cô. Bóng dáng anh cao lớn, bước đi kiên định khiến người ta có cảm giác áp bức.

Anh bước nhanh tới bên cô, ôm chặt lấy đôi vai đang run rẩy.

"Không sao rồi. Từ nay mọi chuyện cứ giao phó cho anh." - Giọng nói trầm ấm dịu dàng vang lên bên tai, cô xúc động ôm anh thật chặt.

Người đàn ông này đã hứa hẹn cả đời bên cạnh cô. May mắn sao cô đã gặp được anh trong đời.

"Mạnh Khang, ta về nhà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Ngoại truyện 2: Hôn lễ

Athens - Hy Lạp

Khúc nhạc kết hôn vang lên giữa lễ đường xa hoa, Khả Ngân được Khắc Nhĩ Tân - cha nuôi của cô dắt tay bước trên thảm đỏ tiến về phía Mạnh Khang và cha sứ đang đứng mỉm cười cùng cô.

Mọi người đến tham dự hôn lễ rất đông khiến Khả Ngân vừa bước vào trông thấy còn bị choáng. Cha mẹ Mạnh Khang, Lục Kiến Hoa và Yến Phụng đang mỉm cười chúc phúc nhìn họ.

Phía trước là người đàn ông sẽ gắn bó cùng cô từ bây giờ cho đến suốt cuộc đời. Về mặt của Mạnh Khang lúc này không còn lạnh lùng mà đông đầy yêu thương và dịu dàng nhìn cô. Anh mặc trên người bộ âu phục chú rể được đặt thiết kế tỉ mỉ và sang trọng. Toàn thân anh phát ra hơi thở quý tộc khiến mọi người choáng ngợp. Từ Khả Ngân tự nhủ thầm rằng : anh giống hệt vị thần Hy Lạp. Đẹp đến như vậy!

Mạnh Khang lúc nhìn cũng nhìn Khả Ngân không dời mắt. Chiếc váy kết màu trắng tinh khôi được nhà thiết kế nổi tiếng thế giới tự tay làm ra giờ này được mặc trên người cô vô cùng hoàn mỹ. Chiếc cổ trắng ngần được đeo vào sợi dây chuyền đá quý sang trọng - đính vật truyện tự dành cho dâu trưởng Mạnh gia. Cô ở bên cạnh anh lâu như vậy nhưng sao càng nhìn càng cảm thấy không đủ, anh thật muốn gắn chặt cô bên người để không phải nhớ nhưng cô nữa.

"Khang nhỉ, ta giao đứa nhỏ này cho cháu, cháu nhất định phải chăm sóc nó thật tốt mới được." - Giọng nói nghiêm túc của Khắc Nhĩ Tân vang lên, ông trùm mafia Ý lúc này cũng giống như bao người cha bình thường khác, hi vọng con gái có chốn bình yên để tựa vào.

Mạnh Khang mỉm cười khi nghe được trong lời nói của Khắc Nhĩ Tân vừa có gài gắm nhưng cũng không giấu được một tia uy hiếp nơi đáy mắt. Anh chân thành nhìn ông.

"Tam thúc, cô ấy là mạng sống của cháu. Cháu nhất định dùng cả cuộc đời để yêu thương chăm sóc cô ấy." - Khoảnh khắc anh nói ra những lời này, khóe mắt Khả Hân ẩm ướt, cô xúc động đặt bàn tay nhỏ nhắn lên bàn tay to lớn ấm áp của Mạnh Khang.

"Được. Ta tin tưởng cháu." - Khắc Nhĩ Tân vỗ vai anh, cung chiêu xoa đầu Khả Ngân rồi bước xuống phía dưới hàng ghế khách quý ngồi.

"Ngân nhỉ, hôm nay em đẹp nhất." - Khi hai người đang đứng đối diện với cha sứ, Mạnh Khang khẽ nghiêng người thủ thi bên tai cô.

"Anh cũng vậy" - Khả Ngân không lên tiếng nhưng nhìn anh dịu dàng dùng khẩu hình miệng nói cho anh biết. Bàn tay Mạnh Khang khẽ siết thật chặt bàn tay cô.

"Hôm nay tại đây nơi thánh địa tình yêu này, có Thượng đế tối cao chứng giám, Mạnh Khang con có đồng ý lấy Từ Khả Ngân làm vợ, hứa đời đời kiếp kiếp sẽ gắn bó yêu thương cô ấy, dù cho sang quý hay bần hàn, dù cho bệnh tật hay đau ốm, dùng cả đời này để ở bên cạnh cô ấy không?" - Giọng cha sứ vang lên hết sức thiêng liêng, trái tim hai người cũng khẽ run rẩy.

"Con đồng ý." - Mạnh Khang nhìn cô nói vô cùng chắc chắn.

"Hôm nay tại đây nơi thánh địa tình yêu này, có Thượng đế tối cao chứng giám, Từ Khả Ngân con có đồng ý cưới Mạnh Khang làm chồng, hứa đời đời kiếp kiếp sẽ gắn bó yêu thương cô ấy, dù cho sang quý hay bần hàn, dù cho bệnh tật hay đau ốm, dùng cả đời này để ở bên cạnh anh ấy không?"

"Vâng ạ. Con đồng ý." - Khả Ngân mỉm cười ngọt ngào nói.

"Ta tuyên bố kể từ lúc này hai con chính thức làm vợ chồng" - Cha sứ vừa dứt lời, tiếng vỗ tay vang dội khắp lễ đường rộng lớn. Mọi người đều đứng dậy vỗ tay chúc phúc cho hai người.

Mạnh Khang xoay người Khả Ngân lại, dịu dàng nâng cằm cô lên, đặt xuống đôi môi ngọt ngào một nụ hôn nóng bỏng. Anh ôm siết lấy cô vào lòng thật chặt, chỉ hận không thể khảm cô vào mình.

Khả Ngân vòng tay ôm chặt cổ anh, phối hợp cùng anh hoàn thành nụ hôn tuyệt vời nhất. Hai người cứ thế ôm hôn rất lâu đến nỗi...

"Này này, ngừng lại... Có muốn thì về nhà mà tiếp tục nhé!" - Lục Kiến Hoa đứng dậy bắt đầu kêu lên, nhưng đôi mắt ngập tràn ý cười trêu chọc.

Mọi người một lần nữa bật cười theo tiếng cười giòn tan của Lục Kiến Hoa, vỗ tay vang dội.

Khuôn mặt Khả Ngân ửng đỏ vui sâu vào lồng ngực anh. Mạnh Khang bên cạnh mỉm cười ghé vào tai cô nói nhỏ.

"Đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn không chia lìa."

Đây là lời hứa hẹn tuyệt vời nhất từ anh. Cô nhìn anh chân thành yêu thương như vậy, hạnh phúc ngập tràn.

Tại đất nước Hy Lạp huyền thoại này, tình yêu ngập tràn trong trái tim cô.

"Cám ơn anh".

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.